

Q

MAÇAKIZI

DILARA FAMUK

Q

Bahçedeki ışıkların, sık ağaçlardan dolayı loş bir ortam yarattığı garajın köşesindeki, ahşap üstü açık çardakta oturuyordu. Cebinden çıkarttığı çakmağıyla yaktığı sigarasından ciğerlerine derin bir nefes çektiğinde, üçüncü kattaki odamın siyah tülünün arkasından onu izliyordum. Sırtı bana dönük olduğu halde yüzünün aldığı şekli gözümün önüne getirebildiğime yemin edebilirdim.

Son gecemdi...

245 gün süreceğini sandığım bu esaret, iyi halden olsa gerek 201.gününde bitiyordu. Cehennemden önceki son durağımdı burası. Kendimi buna ben mahkum etmişim. Önümde kocaman bir hiçlik vardı; cehennem bu muydu?

Sigarasından son nefesini aldıktan sonra, kül tablasının içinde söndürmek için yedi saniye uğraştı. Ardından ayağa kalkıp, gözlerini benim pencereyle buluşturdu. Nefesimin kesileceğini hissettim. Biliyordu. Beni göremese bile, bu tülün arkasından kendisini izlediğimi, çok iyi biliyordu. Ben onu izliyordum; o da göremediği -ama pekala hayal edebildiği- beni...

Ne yazık ki son gecemizdi.

208 Gün nce...

Otel odasındaki aynanın karşısındaki görüntüme son kez baktığımda, siyah ultra mini kalın askılı elbisem ve siyah ince yüksek topuklu ayakkabılarım bana gülümsemeye çalışıyorlardı. Belime kadar uzanan siyah dalgalı saçlarını biraz daha düzelttim. Yeşil gözlerimin nemliliğine aldırmadım. Yüzümdeki hafif makyajı belirginleştirmek adına, ellerimin fazlaca titremesine rağmen sürdüğüm bordo ruja kusursuz diyebilirdim. Odanın balkonuna doğru ilerlerken, derin bir nefes aldım... Sakin ol Naz, her Şey yolunda ilerleyecek.

Yaklaşık bir iki saat sonra yapacağım Şeye tam bir çılgınlık diyebilirdim aslında. Yok yok öyle deme Naz, sonra elin ayağın birbirine karışır. Aman canım! Alt tarafı, Kıbrıs'ın en büyük kumarhanelerinden birinde hile yaparak para kazanmayı hedefliyordum; hırsızlık yapmayacaktım ya! Aslında hırsızlık Naz ama neyse. Balkondaki sehpanın üzerine koyduğum kutuyu açtım. Son kez baktım. Bunu yanıma alamazdım. Bu gece, babamın hatırasına ihanet edecektim.

Bir haftadır, çok az uykuyla bu gece için hazırlanıyordum. Matematiğim, hafızam ve kıvrak zekama güveniyordum; yalnızca dört beş saat "21" oynarak çok para kazanabilirdim. Kazanmak zorundaydım; başka yolu yoktu...

Kırmızı rengin hakim olduğu, herkesin şıklık yarışına girdiği, ultra zenginlerin belki bir gecede çok büyük paralar kaybettiği ve kesinlikle elini kolunu sallayanın giremeyeceği bu kumarhaneye, liseden arkadaşım olan Hakan'ın sayesinde girebiliyor olduğuma şükrediyordum. Kıbrıs'ta üniversite okuyor ve aynı zamanda, şu anda bulunduğum casinonun da bar kısmında çalışıyordu. Her ne kadar bana bu yolla para kazanabileceğimi şaka yapmak amaçlı söylese de kulağa çok mantıklıca gelmişti. Çünkü ben kartların algoritmasını babamdan öğrenmiştim.

Dahası başka çarem yoktu. Bir süre barda oturup, etrafı inceledikten sonra, Hakan'ın önüme uzattığı bir kadeh votka vişne kokteylinden birkaç yudum aldım. Burası, hep hayranlıkla izlediğim Amerikan aksiyon filmlerinin platolarından biri gibiydi.

"Naz! İyi düşündün mü bak, şakası yok bu işin..." dedi Hakan. Endişeliydi.

"Evet! Başka çaremin olmadığını sen de biliyorsun. Ne zaman oturabilirim masaya?" dedim.
Kararlıydım.

"Canından olabilirsin! Acımazlar." dedi. Abartıyordu. Beni vazgeçirmeye çalışıyordu.

"Yakalanmayacağım..." dedim, kendimden emin olduğumu daha fazla belli etmek istercesine.
Yakalanırsan her şey biter Naz, bunu asla unutma!

"Ya sen kendini ne zannediyorsun? Hayatında kaç kez gerçek bir kumarhanede kumar oynadın ki?!"

"Hakan! Lütfen!" dedim.

"Anlarlar kartları saydığını!" dedi. Fısıldıyordu, dikkat çekmek istemiyordu. O korktukça ben de geriliyordum. Kendime dahi belli etmek istemiyordum ama deli gibi korkuyordum.

"Merak etme... Bir haftadır çalışıyoruz zaten seninle sürekli. Bir sorun çıkmayacak..." dedim. Gülümseyerek konuşmuş ve gözlerimle bir sorun olmayacağını belli etmek istemiştım; benim için endişelenmesine gönlüm el vermiyordu. Sayesinde buradaydım... Sayesinde Anıl'ı kurtaracaktım.

"Evet beyler bu gece şans daha çok benden yana..." diyerek gülümsedim. Masada oturan üç profesyonel kumarbaza dört saat on üç dakikadır kafa tutuyordum. Hakan'dan aldığım taktiklere göre, her oyunu kart sayma hilesiyle kazanmamaya özen gösterirken, oyunların yüzde 90'ını galibiyetle tamamlamıştım.

Hemen sağımda oturan, orta yaşlarda, gözlüklü ve çelimsiz adam gözlerini sürekli olarak deviriyordu. Karşımda, ayakta dikilen ve kumarhanenin işletmecilerinden biri olduğunu bildiğim adam, yavaş yavaş benden şüphelenmeye başlamıştı. Yanındaki adamlarla beraber, gözlerini üzerimden çekmiyorlardı. Şu ana kadar kazandığım para 483 Bin, 675 Lira'ydı; yeter miydi?

Yetmezdi. Çok daha fazlası lazımdı.

Gözlerimin içine artık devam etme dercesine baktıklarında, devam etmenin benim için büyük bir risk olduğunu bile bile aldırmadım...

"Gece uzun daha beyler... Devam edelim lütfen..." dedim, özellikle tatlı gözükmeye çalışmış gibiydim.

Karşımdaki siyah takım elbiseli korumalardan biri, yuvarlak masada çaprazımda oturan, yaşlı ve göbekli bir adamın yanına gelerek bir şeyler söylediğinde, adam başıyla onay vererek masadan kalktı. Ardından siyah takım elbiseli koruma masadaki herkese tek tek baktıktan sonra, "Bora Bey'ler buradalar. Bu masaya oturmak istiyorlar. Sizi biraz bekleteceğiz..." dedi. Yanımda oturan adamın kaşları çatılırken, "Hepten şansımızı kaybettik!" diye mırıldandığını duyar gibi oldum.

Karabey Holding'in sahibi Bora Karabey... Gerçekten masama, Türkiye'nin en ünlü iş adamlarından biri mi oturmuştu? Simasını ekonomi dergilerinden, ara sıra magazindeki "Müzmin bekar şu güzelle görüntülendi!" haberlerinden tanıyordum. Bizim okulda bir seminer de vermişti zamanında. Esmer teni, siyah saçları, siyah gözleri, kirli sakallarıyla tam karşımda oturuyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Başıyla herkese selam verdikten sonra, gözleri ilk kez gördüğü bana çevrildi. Hiçbir tepki vermemişti. Saatlerdir masada oturduğum insanların, zevk için ve devasa paralarını harcayacak yer bulamadıkları için kumar oynayan bir avuç aptal olduğuna emindim. Bu masayı özellikle seçmiştim ve

Hakan'ın yardımıyla ancak oturabilmişim ama ülkenin ekonomisine yön veren adamlardan biri olan Bora Karabey'den daha zeki miydim; bilemiyordum.

Kalkmam gerekiyordu. Kazandığım parayı alarak hızla bu casinodan uzaklaşmam gerekiyordu. Attığım her adımda, tüm olası ihtimalleri düşünür ve buna göre hareket ederdim. Durmam gereken yeri bilir ve buna göre davranırdım. Babama söz vermişim. Belki de bu hayatta en çok durmam ve devam etmemem gereken bir yer varsa, o da burasıydı.

1 Mart 2017, 00:08, Kıbrıs.

Durmak istedim. Zaman akıyordu sanki, bir kumarhane masasında oturmuş, tüm insanları parmağımı şıklatarak dondurmuş ve hayatımı sorguluyordum. Ben ne zaman hayatımı sorgulasam, çok yanlış şeyler oluyordu.

Mimlenmişim. Burası, ağırlıklı olarak Türk'lerin doldurduğu ve herkesin giremeyeceği bir kumarhaneydi. Şimdi bu masadan kalkarsam, bir daha buraya giremezdim.

Girerdim de beni seve seve buyur etmezlerdi. Bir kez daha bu akşamki kadar şansım olmazdı. Kollarını bağlayarak, karşıdaki duvara yaslanmış işletmeci bal gibi de kartları saydığımdan şüpheleniyordu ve bunun yasak olduğu üzerine basa basa oyunun başında söylenmişti.

Şimdi bu masadan kalkıp gidersem, muhtemelen Anıl'ın İstanbul'da yattığı hastaneye koşacaktım. Ama o bir uykuda olacak ve benim ona koştuğumu fark etmeyecekti bile. Gözlerini gözlerime dikemeyecek, bana gülümseyemeyecek, sarılamayacaktı. O zaman, şu an bu masadan kalktığıma pişman olacaktım.

Kader diye bir şey var mıydı bilmiyorum ama hayat enteresandı. Yirmi dört yıllık ömrümde, bugüne kadar, her zorlu durumdan bir şekilde yırtmıştım. Lisenin son iki senesini Anıl'ın peşinden sürüklendiğim için İstanbul'da okumuştum. Sınıftaki tek burslu öğrenci Hakan'dı; kendini kötü hissetmemesi için onunla ekstra bir yakınlık kurmuştum. Şimdi, Anıl'ın peşinden İstanbul'a sürüklendiğim için tanıştığım, lisedeki arkadaşım Hakan'ın kumarhanede çalışıyor olması sayesinde, Anıl'ın ameliyat parasını kumarda kazanmaya çalışıyordum. Çünkü Anıl, benim yanıma gelirken trafik kazası geçirmişti ve ben ona aşkıttım.

Bu ne boktan bir sarmaldı böyle.

Kadere inanıp inanmamayı sorgulayacağım yer kesinlikle burası değildi. Bir şekilde tesadüfler dizisi beni buraya kadar getirdiyse, durmayacaktım. Affet babası bu aptal kızı... Kumar masalarının altın bir kuralı vardı sonuçta: "No pain, no gain." Acı yoksa, risk yoksa kazanç da yoktu! Bravo Naz, role girmekte üzerine yok.

Durmadım. Hiçbir şey yokmuş gibi, deniz gözlü çocuk bir hastane odasında can çekişmiyormuş gibi, bir kumarhaneyi ve orada kumar oynayan insanları dolandırmaya çalışmıyormuş gibi gülümsedim. Omuzlarımı dikleştirip arkama yaslandım. Nereden bulduğumu bilmediğim bir özgüven yerleşmişti üzerime. Parmağımı şıklattım ve zaman akmaya devam etti.

1 Mart 2017, 00:08, Kıbrıs.

Son glen iyi güler miydi gerçekten? Umursamadım. Bora Karabey dışında herkesin her ifadesini okuyabiliyor, kartları saymaya devam ediyor ve yalnızca oyuna odaklanıyordum.

Kazandım. 598 Bin 515 Lira vardı şimdi önümde. Çok daha fazlası lazımdı. Kurpiyer dahil, masadaki herkes kalkmış, Bora Karabey ve ikimiz kalmıştık. Anlamsız bir sessizlik oluşmuştu. Zaten, henüz konuşabildiğine şahit olmamıştım. Ne kalkabiliyor ne de bakışlarımı yüzünden ekebiliyordum. Sanırım daha fazla devam edemeyecek ve Anıl'ın tedavisi için gereken paranın tamamını buradan kazanamayacaktım. Mekanın işletmecisi masaya doğru yaklaştığında, "Ben hile falan yapmadım." bakışlarımı takınıp, adamın yüzüne bakmaya başladım. demeyi nereden alacağımı söylemesi gerekiyordu sanırım. Sonra da buradan defolup gitmeliydim.

"İyi akşamlar." dedi adam, bakışları bir Bora Karabey'in bir de benim üzerimde dolanmıştı.

"İyi akşamlar." dedim.

"Sağlam oynadınız bu akşam." dedi adam, imalı bir tavırla.

"şanslıyımdır." dedim, gülümseyerek.

"Madem şansınıza bu kadar güveniyorsunuz, size özel bir teklifim var." dedi, gözlerini kırmıştı. İstemsizce bakışlarımı Bora Karabey'e kaydırđıđımda, ifadesiz yüzüyle, elindeki kartları karıştırıyordu.

"Nedir?" diye sordum merakla.

"İki kart olacak önünüzde... Bir kart belirleyeceksiniz ve onu çeken ortadaki paranın beş katını alacak." dedi işletmeci, gülümseyerek. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Anlamadım? Toplam paranın beş katından mı bahsediyorsunuz?" diye sordum heyecanla. Bora Karabey ve benim beraber oynamamı mı istiyordu?

"Evet. Siz ve beyefendi eşit para koyacaksınız. Ne kadar koymaya karar verirsiniz..." dedi adam, gülümseyerek. Bakışlarım yeniden Bora Karabey'le buluşmuştu. İfadesizdi.

"Paramın tamamını koyabilirim." dedim. Bora Karabey bir kaç saniye yüzüme bomboş gözlerle baktı. Ardından bakışları önümdeki fişlere kayd.

"598 Bin, 515 Lira var. Yani eğer siz de bu kadar koyarsanız... Kazanan 5 Milyon, 985 Bin, 15 Lira alacak." dedim bir çırpıda. Bora Karabey'in ifadesiz bakışları yeniden bana çevrilmişti. Üç buçuk saniye yüzümde gözleri dolaştıktan sonra, işletmeciye döndü ve kafasını "Tamam." anlamında salladı. İşletmeci iskambil destesini açık bir şekilde masanın üzerine yaydı.

"Şimdi birer tane kart söylemenizi istiyorum. Hanımefendi sizden başlayalım." dedi işletmeci olan adam. Gözüm elli iki tane kağıdı taramaya başladı. Derin bir nefes aldım.

"Maça kızı." dedim, bakışlarımı o kartın üzerinde yoğunlaştırarak. Neden maça kızı dediğimi bilmiyordum. İçimde bir yerlerde çok güçlü bir ses onu seçmemi söylemişti. Bora Karabey'in de bir kart söylemesi gerekiyordu ama konuşmamıştı. Yeniden yüzüne döndüğümde, bana bakıyordu. Gözlerinde şaşkınlık vardı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Kafasını iki yana salladı. Sanırım konuşmayı bilmiyordu. Ardından bir karta parmakları gittiğinde, Sinek 2'liyi işletmecinin önüne doğru itmişti. O kadar rastgele seçmişti ki kartı, umrunda bile değildi yaptığımız şey. "Bitse de gitsek." der gibi davranıyordu. İşletmeci, ikimizin de seçtiği kartı, masanın altında karmaya başladığında, kalbimin sesi dışarıdan duyulacak diye çok korkmuştum.

"Hangisini çeken, ortadaki paranın beş katını alsın?" diye sordu işletmeci. Bir Bora Karabey'e bir de bana bakıyordu yeniden. Bora Karabey elini bana doğru yönelttiğinde, kararı benim vermeme müsaade ettiğini anlamıştım.

"Maça kızı." dedim, düşünmeden. İşletmeci, masanın üzerine iki kartı kapalı bir şekilde koyduğunda nefes alamadığımı hissediyordum. Bu oyuna girmek zorundaydım; kazanılacak para Anıl'ın yaşaması demektir.

"Öyleyse, ilk kartı beyefendi seçsin. Hanımefendi de diğer kartı alsın." dedi işletmeci.

İki kapalı kart... Maça kızı ve sinek ikili... Maça kızını çekmek isteyen iki kişi... Eşittik. Peki hangimizin daha çok ihtiyacı vardı bu karta? İşte burada eşitlik bozuluyordu. Şüphesiz ki benim ondan daha çok ihtiyacım vardı; deniz gözlü çocuğu kurtarmam gerekiyordu.

Yüzde elli ihtimale kalmıştı tüm umutlarım. Bora Karabey kartlardan birisini rastgele seçti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ne seçtiğini bilmiyordum. Bana kalan kapalı karta elim gitmiyordu. İşletmeci, kartı açtığında karşımda sinek ikili duruyordu. Ardından, Bora Karabey elindeki maça kızını masanın üzerine koydu.

Kaybetmişim. Yüzde elli ihtimalle bana gelebilecek maça kızı, Bora Karabey'e gitmeyi tercih etmişti. Yalnızca bu oyunu değil; Anıl'ı kurtarabilme ihtimallerimin tümünü kaybetmişim.

Bora Karabey, maça kızıyla beraber bir servet kazanmıştı. Sevinmemişti bile, yüzünde mimik oynamıyordu. Anıl'ın hayatını kurtaracak para, onun belki de biraz sonra yeniden kumarda kaybedeceği düşük bir tutardı. Asla umursamayacağı bir miktardı. İfadesiz kara gözleri, yıkılan hayallerime bakıyordu; bense bana ihanet eden maça kızına...

Maça kızı yalnızca Anıl'ın hayatını mahvetmemişti; o parayı toplamaya çalışan, hastane odası önünde dualar edip ağlayan herkesi öldürmüştü aslında.

Bizden deniz gözlü çocuğu alacaktı maça kızı.

"Tebrik ederim beyefendi." dedi, işletmeci. Histerik bir kahkaha attım. "Hanımefendi zaten ortaya koyduğu parayı hakkıyla kazanmamıştı." dediğinde, alaylı gözlerimi işletmeciye diktim.

"Haklısınız." dedim. Hangi akli başında insan bunu derdi ki?

"Öyleyse sizinle özel bir görüşme yapalım." dedi işletmeci, ayağa kalkmıştı. Rahat davranmaya çalışıyordum ama dikkatli bakan biri tüm kaslarımın gerildiğini çok rahat anlayabilirdi. İşletmecinin gözleri, nedenini anlamadığım bir şekilde Bora Karabey'e çevrildi. Turkuaz mavisi gömleğiyle masanın başında oturan Bora Karabey, ifadesiz yüzüyle arkasına yaslanmıştı. Casinonun işletmecisi bana yaklaşıp koluma girdi ve yapmacık bir gülümsemeyle "Lütfen benimle gelin..." dedi.

Yüksek iyi ihtimaller beni bulmazken, düşük kötü ihtimaller benimleydi bu gece.

Yardım etmesi umuduyla Hakan'ı arayan gözlerim, yeniden Bora Karabey'e takılmıştı. Benim arımdan o da kalkıyordu. Ve ben şimdi, dekorla kaplanmış kapı olduğunun farkında bile olmadığım bir yerden, içeriye doğru sürükleniyordum.

Casinonun işletmecisi, kolumdan çekiştirerek, dar bir labirente benzeyen alanda beni sürükledikten sonra "Gir içeriye!" diye, boş bir alana fırlatmıştı. Kapının karşısındaki duvar, komple aynayla kaplıydı; görüntümden kendim bile ürkmüştüm. Perişan görünüyordum, ne yapacağımı bilmiyordum, çaresizdim. Şimdi panik atak geçirmenin zamanı değil Naz, olayın bitmesini bekle. Bir odak bul kendine. Bir şeyleri say. Bu oda sence kaç metre kare?

"Sen bizi aptal mı sandın küçük orospu?" dedi işletmeci. Karşımda sahiden de aptal değilmiş ve her şeyin farkındaymış gibi gülüyordu. Eğilerek gözlerini gözlerime sabitlediğinde, bakışları beni rahatsız etmişti. Bağırıyordu.

"SÖYLE! KİMİN ADAMISIN?"

"Ne diyorsun sen? Kimsenin adamı değilim!" dedim, şaşkınlıkla. Gerçekten de ne saçmaladığını bilmiyordum. Suratıma yediğim güçlü bir tokatla, kafam hızla sağa çevrildiğinde, odanın kapısı sertçe açıldı. Koyu lacivert ayakkabılı ve lacivert pantolonlu birisi, açık kapıdan içeriye girmişti. Başımı kaldıramıyordum. Dudağımdaki ıslaklığı hissediyordum, kanıyordu. Biraz sonra kulaklarımı görkemli bir ses doldurdu.

"ÇIK DIŞARI!"

Odaya giren adam bana mı bağıyordu, yoksa bana tokat atan işletmeciye mi anlamak için başımı hafifçe kaldırdığımda, bir çift öfkeli siyah gözle karşılaştım; Bora Karabey. Beni kurtarmaya mı gelmişti? Gerçekten de bir kahramana ihtiyacım vardı!

"Abi özür dilerim..." dedi işletmeci olan adam. Sesinde korku dolu bir tonlama vardı. Beni korkuttuğu kadar korkuyordu şu an. Anlayabiliyordum. Ses tellerinin titreşim hızını hesaplayabilseydim keşke. Ben, Bora Karabey'in ne söyleyeceğini merak ederken, o işletmeciye okkalı bir yumruk geçirdikten sonra, yine görkemli sesiyle bağırmaı seçti. "SAKIN BİR DAHA, BENİM EMİRLERİMİN DIŞINA ÇIKMA! SAKIN!" Nasıl yani Naz? Bu adam, koskoca casinonun işletmecisine emir verecek kadar güçlü biri miydi?

Adam, tekrar özür dileyerek dışarıya çıkarken, kapıyı da kapattı. Bora Karabey, yüzümü ezberlemeye çalışır gibi on iki saniye boyunca, ifadesiz gözlerle bana baktıktan sonra, odanın köşesindeki sandalyeyi alıp, yanıma getirdi.

"Otur şuraya!" dedi. Sesindeki emir veren ton beni daha fazla korkutmuştu. Bir kahraman bu kadar sert olabilir miydi?

İkiletmeden dediğini yaptım.

"Konuş!" dedi. Sesi daha normal bir tonda çıkmasına rağmen, hala emir verici ve soğuktu.

"Ne konuşayım?" diye sordum. Anlamamıştım.

"Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu, buz gibi bir sesle. Bunlar ne saçmalıyordu?

"Kimse için çalışmıyorum." dedim.

Gözlerini kısmış ve beni anlamak ister gibi şüpheyle bakmaya başlamıştı. Onun da kafasının, benim kafam kadar karışık olduğu kesindi. Sağ elini sakallarına götürdüğünde tekrar konuşmaya başladı.

"Benim vaktimi alma, kim için çalışıyorsun?" dedi, oldukça bıkkın ve öfkeli çıkmıştı sesi.

"KİMSE İÇİN ÇALIŞMIYORUM!" diye bağırdım. Ben de sıkılmıştım. Sesim baskın ve sert çıkmıştı. Hiç beklemediğim bir anda, ellerini saçıma dolayıp, güçlüce geriye doğru çektiğinde, kahramanım

olmadığını anlamıştım. Boğazımdan çıkan kocaman bir "Ahhh!" sesi odanın duvarlarına çarparken, canımın acısından duramıyordum.

"Bana yalan söyleme!" dedi. Bağırmiyordu ama dişlerinin arasından öyle bir ses tonuyla konuşuyordu ki, hayatta bundan daha ürpertici bir an yaşadığımı zannetmiyordum.

"Yemin ederim yalan söylemiyorum." dedim, telaşla. Huyuna gitmem gerekiyordu. Elleri saçımdayken, normal bir tonda konuşmam ve asla bağırمامam gerektiğine kanaat getirmiştım. Tüm vücudumun kasıldığını hissediyordum; zamanı geri almak istedim. Zamanı geri de alsan, bu casinoya yine girerdin Naz, kandırma kendini. Çünkü sen söz konusu Anıl olduğunda, aptalın önde gidenisin! Aptal olduğunu bildiği halde aptallık yapmaya devam eden bir tek hücrelisin! Sadece, kalbi atan ve makinalara bağlı uyuyan, beyninde tamir edilmesi çok zor bir hasar olan deniz gözlü çocuğa aşkıttım; aptal değil!

"Neden hile yapıyordun o zaman? NEDEN kağıtları sayarak oynamana BEN GELİNCE bile ara vermedin? Belli ettin kendini ve dikkatimi çekmeye çalıştın?!" dedi.

"Ben senin dikkatini çekmeye falan çalışmadım. Oynadım çünkü paraya ihtiyacım vardı! ÇOK İHTİYACIM VARDI!" dedim. Bir süre yüzüme baktıktan sonra, saçlarımın arasındaki ellerini gevşetti ama bırakmadı.

"Para ihtiyacını, kumarda hile yaparak mı karşılamaya çalışıyordun?" diye sordu, fısıldayarak. İnanmamış gibiydi, o kadar mı saçma geliyordu kulağa?

"Evet. Yani biliyorum çok yanlış ama kısa sürede bu kadar parayı bulamazdım. Hayat memat meselesiydi. Çok özür dilerim." dedim. Bunu söylerken bile utanıyordum. Ama şu an utançtan daha önemli olan şey buradan kurtulmaktı. Düşün Naz, düşün. Korkma, sakın ol ve düşün.

"Neden paraya ihtiyacın var?" diye sordu, dümdüz bir sesle.

"Sevdiğim çocuğu kurtarmak zorundaydım." dedim. Saçımın arasındaki elleriyle, saçımı kökünden ayırmak istercesine güçlü çekiştirmeye başladığında, canım daha fazla yanıyordu.

"NE SAÇMALIYORSUN?!" diye bağırdı.

"Gerçekten... Ger-Ahhh! Gerçekten doğruyu söylüyorum." dedim. Daha fazla tutamadığım gözyaşlarım, saç diplerimdeki tarifsiz acıdan dolayı yanaklarıma akıp giderken, korku artık gerçekten de tüm hücrelerimi ele geçirmişti. Yine de güçlkle de olsa konuşmaya çabalamıştım. "Öl... Ölmemesi için... Gerçekten..." diyebilirdim.

"Kendin öleceksin!" dedi. Cümlesi vücudumda bıçak kesigi gibi etki bırakmıştı. Ölecek miydim? Alt tarafı hile yapmıştım. Bunun için insan mı öldürülürdü?

"Çok düşük bir ihtimaldi bu..." dedim, öleceğime inanmayı reddeden bir sesle. "Ölürsem... Anıl'ın da kurtulma ihtimali kalmaz." diye devam ettim telaşla.

"APTAL MISIN SEN, ŞU AN ONU MU DÜŞÜNÜYORSUN?" diye bağırdı. Gözlerimi sınıksıkı kapattım. Ses tonunu, nedenini anlayamadığım bir hiddet sarmıştı.

"AŞK!" dedim. Bir eli hala saçımı köklerinden ayırmaya çalışırken, diğer eliyle de çenemi kavrayıp sıkılaşmaya başlamıştı. Gözlerimi açtım ve kapkara gözlerine bakışlarımı sabitledim. Azrail'e "kahraman" yakıştırmaması yapmama mı, dudaklarımın hala "aşk" diye sayıklamasına mı bilmeksizin, kendime okkalı bir küfür savurmak istemiştim.

Neydi aşk?

Her harfinin tonlarca ağırlığını yüreğimizde taşıdığımız aşkın ne olduğunu biliyor muyduk gerçekten? Kime sorsam farklı tarif edecekti, kimden anlatmasını istesem farklı betimleyecekti aşkı; biliyordum. Dünya üzerindeki milyonlarca insandan yalnızca birini, diğerlerinden farklı kılar ve tabiri caizse onu bir yıldız kadar parlatıp, diğerlerinden birçok adım öne çıkarırdı aşk. Hesaplanamazdı. Kendimi bildim bileli gördüğüm Anıl'ın gülüşünün, içimde nelere sebep olduğunu kimse açıklayamazdı. Buydu aşk. Bu yüzden aşktı. Bugüne dek hakkında, defaatle şiirler, kitaplar, şarkılar, türküler yazılmıştı. Kimini teğet geçen, kimini de delip geçen ama uğruna ölünmesi değil tam aksine yaşanması gereken bir şeydi aşk.

Beni ölümün kıyasına itmişti aşk.

"AŞK ÖYLE Mİ? BİRİNE AŞIKSIN VE KENDİNİ ONUN İÇİN ÖLÜME GÖNDERMEYİ GÖZE ALDIN ÖYLE Mİ?" diye bağıyordu. Kendinden geçmiş gibiydi, gözlerimden ayırmadığım gözlerinin koyuluğu bomboş bakıyordu. Sesi ise nefret yüklüydü. Derdi neydi anlamıyordum.

Boğazımdan benden bağımsız çıkan, "Ahh!" seslerimin arasına güçsüzlükle tek kelime sıkıştırabilmişim: "Öyle." Öyleydi de. Yapmıştım bunu. Yapacak başka bir şey kalmadığını gördüğünde, her şeyi yapabiliyordu insan belki de.

Ellerini saçlarımdan ve çenemden ayırdıktan sonra, ifadesiz bakışlarıyla alaylı bir gülümseme gönderdi. Nefret dolu ses tellerini ifadesiz bir ses tonuna sabitleyerek, on beş harfi üç kelimeye bölmüş ve bir cümle haline getirip dudakları arasından dökmüştü.

"O zaman öleceksin."

Boğazıma oturan yumruyu hissedebiliyordum. Vücudumun hiçbir zerresinde pişmanlık yoktu. Bu, canımı ölecek olmamdan daha çok yakmıştı. Anıl'ın ölmesini istemiyordum; ben ölmek istiyor muydum? Kim ölmek isterdi ki? Ölmekten mi daha çok korkuyordum, karşımda bana ifadesiz bir şekilde bakan kapkara gözlere sahip adamdan mı? Annem ve babamla buluşacak mıydım öldükten sonra? "Hayatını mahvettin kızım, biz seni bunun için mi dünyaya getirdik?" diye bana kızarlar mıydı? Ölümüm, bir kumarhanenin bomboş bir odasında mı gerçekleşecekti?

"Burada mı öleceğim?" diye sordum, bomboş bakan gözlerle. Hayatımda bana değer veren kim varsa, Anıl'a da değer veriyorlardı. Muhtemelen onların acısını ikiye katlamış olacaktım. Ölümün karesini alabiliyor muyduk? Anıl'ın ölümü çarpı Naz'ın ölümü kaç ediyordu acaba?

Bora Karabey'in bakışlarına, bir kaç saniye hayal kırıklığı yerleşti. Daha sonra kendini hemen toparlayıp ifadesiz bakışlara bürünse bile, o hayal kırıklığının sebebini merak etmişim. Hayatta gördüğüm son insan bir yabancıydı. Oysa ben mavi bir çift göze bakmayı şu an her şeyden daha çok isterdim. Ben, çekip beni öldürmesini beklerken, o öylece durup beni izliyordu. Üç dakika on dört saniye sonra, beni kapkara gözleriyle öldüreceğini düşünmeye başlamıştım; sinirlerim bozulmuştu. Gözlerini dikip ifadesiz bir şekilde acizliğime bakması işkence gibiydi. Gözyaşlarım yerini hıçkırıklara bırakırken, oldukça net ve kendinden emin bir sesle konuşmaya başladı.

"Sana bir teklifim var..." dedi. Hıçkırıklarımın kesilmesiyle, şaşkın bakışlarımı onunla buluşturduğumda, benim vereceğim tepkiyi tartmak ister gibi bakıyordu.

"Ne...? Ne teklifi?" diye sordum.

"İnsanları, birbirimizi sevdiğimize inandıracığımız küçük bir oyun oynayacağız seninle... Benim sevgilimmiş gibi davranacaksın... Senin paraya benim de sekiz aya ihtiyacım var. Madem ölmeyi kabul ediyorsun, bu sekiz ayın sonunda, evlendiğimiz gün öleceksin. Ben de bu fedakarlığın karşılığında sana istediğin parayı vereceğim. Veya... Şimdi, derhal şu kapıdan çıkıp gidebilir, hayatına devam edebilirsin. Her şeyi unutabiliriz..." dedi.

Gözlerinde kararlılık vardı. Doğruyu söylediği bakışlarından da belliydi. Unutmaya ve beni azat etmeye hazırды. Ama, diğer ihtimali seçersem, beni şimdi değil de sekiz ay sonra öldürecek olması nasıl bir saçmalıkты?

"Neden böyle bir oyun oynuyoruz?" diye sordum.

"Seni ilgilendirmez!" dedi. Net, sert ve soğuktu.

Yüreğimde deprem olmuştu; hasar çoktu. Hissedemiyordum. Hatta biraz daha nefes almazsam, ölecektim. Eksi kaç dereceydi bedenime etki eden sıcaklık bilemiyordum; ama donup kalmıştım. Algılarım tamamen kapanmıştı ve cümlelerinin bendeki yankısı beynimi sağır ediyordu.

Her zaman iki seçeneğe kalıyorduk; bir şey ya vardı ya da yoktu. Ve ben en çok yüzde elli ihtimallerden korkuyordum. Sınanıyordum. Hayatımdaki en zor sınavdı bu. İki yol vardı önümde, ikisi de ölüme çıkıyordu. Ama biri benim ölümüm; diğeri deniz gözlü çocuğun ölümüydü. Beni şuracıkta, derhal öldürmesi ya da şu kapıdan çıkıp gitmeme izin vermesi daha kolaydı. Ama o beni sınırıyordu. Hangisini seçeceğime benim karar vermeme istiyordu.

Yaşamayı seçersem Anıl ölecekti.

Ölmeyi seçersem, Anıl bir ihtimal yaşayacaktı.

Ve buna karar vermek, Anıl'ın bir gülümsemesi uğruna her şeyi yapabilecek kadar güçlü hisseden bana mı kalıyordu gerçekten? Trajikomik bir filmin kötü adamıydı Bora Karabey. Sonunda kaçınılmaz final sahnesine gelmiştik işte. Ben Anıl'a o kadar aşkıttım ve Anıl bana o kadar aşık değildi ki; ikimize bu dünya dar gelmişti finalde. Ancak, birimizden biri kalacaktı.

Herhangi biri, Anıl'a, "Ya Naz ölecek, ya da sen." dese, hiç şüphesiz "Naz ölsün." derdi. Biliyordum.

Ben de "Beni öldür." diyecek kadar cesur değildim. Ama "Anıl ölsün." diyecek, şu kapıdan çıkıp hayatıma devam edecek, verdiğim bu kararla yaşayacak kadar cesur... Hiç değildim. Yapamazdım. Onun ölüm fermanını kendi dudaklarımla imzalayamazdım.

Bora Karabey'in gözlerinin içine bakıp, yalan söylüyor olmasını diledim. Öldürseydi işte beni ya da şu kapıdan çıkıp gitmemi isteseydi. Kararı kendi verseydi.

"Teklifini kabul edersem, gerçekten... İstedğim parayı verecek misin?" diye sordum. Sorduğum soruyla, yeniden öfkelenmişti. Siyah gözlerinden ateş çıkacak sandığımda, oturduğum sandalyede biraz daha sinmiştim.

"Evet. Ama bu paranın karşılığında yaşayacağın sekiz ayın, hayatının en kötü sekiz ayı olacağını da bilmelisin. Yani ben senin yerinde olsam, ölmeyi değil yaşamayı seçerdim. Ve derhal şu kapıdan defolur giderdim!"

"Kabul..." dedi, dudaklarım. Naz? Ne dediğinin farkında mısın? Değildim. Hiç değildim.

"Kabul mü?" dedi, bunu beklemiyor gibiydi. Ben de beklemiyordum. Şaşkın gözleriyle bir deliye baktığını düşünüyor olmalıydı. Ben de delirmiş hissediyordum. "Evet." anlamında kafa salladığımda, beynimin kendi kendini yönettiğini düşündüm. Çünkü verdiğim hiçbir tepki, benim kontrolümde değildi.

"Geri dönüşü asla olmayacak. Yalvarsan da... Yakarsan da... Benim sözümden asla dışarıya çıkmayacaksın... Benim istediğim şekilde yaşayacaksın ve canın çok yanacak! Öyle ki, sekiz ayın bir an evvel geçmesi için, bir an evvel ölmek için yalvaracaksın... ÖLECEKSİN DE EN SONUNDA! Değer mi?" dedi. İfadesindeki sinir kaybolmuştu, sesinde derin ama puslu bir şefkat tınısını hissedebiliyordum. Kabul etmemem için yalvaran gözlerle bakıyordu şimdi de bana sanki.

Bu saatten sonra, şu kapıdan çıkıp, Anıl'ın muhtemel yakında olacak cenazesine katılacak yüzü kendimde bulamazdım. Vicdanım sızlardı. Konunun Anıl'la alakası da yoktu belki, kendime bunu yediremezdim. Bunu annem de babam için yapardı. Baban, anneni seviyordu ama Naz. Önemli olan, Anıl'ın beni sevip sevmemesi değil; benim onu seviyor olmamdı.

"Değer. Kabul ediyorum." dedim. Bir insanın yaşaması için her şey yapılabilirdi; ölüm de buna dahil miydi? Bir gaflet anıydı belki de bu cümleyi kurmak. Ölmek yalnızca bir ihtimal olsa, sonuna kadar haklı olurum ama öleceğim kesindi. Bunu kim duysa, bana "Aptal!" gözüyle bakardı. Umrumda mıydı? Hayır, değildi.

Bakışları tekrar sertleştiğinde, cebinden telefonunu çıkartıp arkasına döndü; "Aptalsın." diye mırıldandığını duymuştum. Gülümsemeye mecalim yoktu. Ama komikti. Telefonuna bir şeyler yazdıktan sonra, kolumdan tuttu ve çekiştirerek beni odadan çıkardı. Geldiğimiz koridorun tam tersi yönünde yine yürümek yerine sürüklenirken, onun, mekanın işletmecisinden daha güçlü olduğunu, kolumun acısından anlayabiliyordum.

Casinonun arka kapısından dışarıya çıktığımızda, ciğerlerime dolan ılık temiz hava bile bana iyi gelmemişti. Siyah takım elbiseli korumalardan biri, önünü ilikledikten sonra, lüks minibüsün kapısını açtı. Bora Karabey'in beni minibüsün içine fırlatacağını düşünmüştüm. Ama o, hala kolumda olan elleriyle bana yön verip oturmamı beklemişti. Sonra, kendi de araca bindi. Karanlığın içinde, sessizce ilerlerken hiçbir şey düşünmemeye kendimi şartladım.

Araba kırk üç dakika, on iki saniye sonra durduğunda, istemsizce ağzımdan bir "Aaa?" sesi çıktı. Ve bakışlarım yanımda oturan kara gözlü adamla buluştu. Burası benim otelimdi. Nereden biliyordu burada kaldığımı?

Ben şaşkınlıkla ona bakarken, o sadece "İn." dediğinde, otelin valesi kapımı açmıştı. Resepsiyona doğru ilerledikten sonra, "Nazlı Hanım'ın oda kartını alabilir miyim? 103" dediğinde, gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Nazikçe bana döndüğünde, gözleri "Sakın hiçbir şey sorma!" diye emir veriyordu. Asansöre doğru ilerlediğimde, hemen arkamdaki ayak seslerini duymuştum. Hiç konuşmadan 103 nolu odama geldiğimizde, kapının girişindeki telefonu alıp, bir tuşa bastı. Sessizce, küçük adımlarla balkona doğru çıkarken, içeriden keskin bir tonda gelen sesini duyabiliyordum.

"Her zamankinden." dedi.

Her zamankinden de ne demektir? Düşünmek yasak sana Naz! Bir süre öylece oturup denizi izledikten sonra kapı tıklatıldı. Genç bir erkek sesinin, "Buyrun Bora Bey." dediğini duyduğumda da umursamamaya çalıştım. Kim olduğunu, gücünü, ya da ne kadar karanlık bir adamla karşı karşıya olduğumu bilmek istemiyordum. Naz ilk defa, bilinmezliği tüm gerçekleri öğrenmeye tercih ediyordu. Çünkü Naz hayatında ilk defa gerçekten korkuyordu.

Kapının kapanma sesinden sonra, ayak sesleri balkona doğru gelmeye başladı. Karşımdaki sandalyeye oturduğunda, elindeki viski şişesi ve bardağını da aramızdaki sehpanın üzerine koydu. Gömleğinin kollarını kıvrımış, üstteki üç düğmesini açmıştı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu yine. Kendisine viski doldurduktan sonra, bakışlarını bana çevirdi. Oldukça sert ve emir veren soğuk bir sesle konuştu.

"Her şeyi anlat!" dedi.

"Her şey?" dedim, düz bir sesle.

"Kimin hayatını, neyden kurtarman lazım?" diye sordu. Sesi hala sert ve soğuktu.

"Anıl... Trafik kazası geçirdi. Bir sürü ameliyata girdi. Beyninde bir hasar varmış. Ama öyle bir yerdeymiş ki o hasar, buradaki doktorlar ellemiyorlar. Yapamazlarmış. Anıl uyuyor şimdi. Amerika'da, Boston'da bir beyin cerrahı buldular, o beyin ameliyatı yapmayı kabul etti. Randevu alabilmek bile çok zordu adamdan ama başardık. Ve Anıl'ın fazla zamanı kalmadı biliyorum. Uyuyor. Ambulans uçağa binecek, gidecek, ameliyat olacak, uyanacak. Para lazım... Çok. Çok para." dedim.

Hastanenin o kasvetli havası aklıma gelmişti yine. Çok önemli bir şey anlattığımın bilincinde, gözlerini gözlerimden ayırmadan, dikkatlice beni dinliyordu. Konuşmam biter bitmez, sert ve mesafeli bir ses tonuyla konuştu.

"Anıl'ın kimsesi yok mu? Sevgilisinden... Yani senden başka?"

"Ailesi var onun... Ama orta gelirli normal bir aile... Yani o kadar paraları yok."

"Casinoya nasıl girebildin?" diye sordu. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı yine, Hakan'ı riske atamazdım. Belki onu da öldürürdü. Gözlerimi denize çevirdiğimde, çenemde güçlü parmaklarını hissettim.

"Yüzüme bak!" dedi, daha sert ve emir verici bir ses tonuyla. Ben başımı ona döndüremeden, o zaten sıkığı çenem yardımıyla, başımı kendine döndürmeyi başarmış, gözlerini gözlerime sabitlemişti.

"Benim karşımda olduğun sürece... BENDEN... Hiçbir şey saklamayacaksın Nazlı! Hiçbir şey! Yalan söylemeyeceksin! Sana ne soruyorsam, her şeyi en ufak ayrıntısına kadar, yüzüme bakarak anlatacaksın!" dedi.

"Arkadaşıma ihanet edemem." dedim. Çenemde tuttuğu elleri canımı yaktığından, güçlükle konuşabilmişim.

"Sence ben, adını ve kaldığın oteli nereden biliyorum?" diye sordu. Dümdüzdü sesi şimdi.

"Ne bileyim ben." dedim. Gözlerinin içine kısa bir süre baktıktan sonra devam ettim... "Yoksa..."

"Evet aptal kız! Sen Hakan'ı satmak istemiyorsun ama o seni sattı!"

"Kimsin sen?" diye sordum. Bu soruyu nasıl sorabildiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çenemde tuttuğu parmaklarını çektikten sonra, viskisini kafasına dikti ve kendisine bir bardak daha doldurdu.

"Bora Karabey." dedi. Gözlerini gözlerimle buluşturmuş, öylesine bir şeymiş gibi söylemişti.

"Onu biliyorum!" dedim. Sesim, ona diklenir gibi çıkmıştı, belki de birazdan beni balkondan aşağıya atardı. Boşver Naz, zaten öldürecek. Ha şimdi, ya sekiz ay sonra...

"O zaman daha neyi soruyorsun?" dedi. Alaycı bir ifadeyle konuşmuştu.

"Casinoda bu kadar söz sahibi olduğuna göre... Senin mi kumarhanendi orası? Hakan beni sana ispiyonladığına göre... Sen... İş adamı değil misin, senin neden kumarhanen var?" dedim. Kafam allak bullaktı.

"Çok soru soruyorsun..." dedi, dümdüz bir sesle.

"Neden şimdi değil de sekiz ay sonra, EVLENECEĞİMİZ GÜN öleceğim? Bu çok saçma. Neden oyun oynamak zorundasın? Karşına ben çıkmasam ne yapacaktın? Nasıl bir saçmalık-"

"Çok soru sorulmasından nefret ederim!" dedi, gözlerime diktiği kara gözleriyle.

"YA SENCE DE NASIL BİR ŞEYİN İÇİNE DÜŐTÜŐÜMÜ BİLMEYE HAKKIM YOK MU?!" diye bağırdım. Sinirlenmiştim ama karşımdaki adamı hafife almamam gerektiğini unutmuş gibiydim. Bileğimi kavradıktan sonra beni ayağa kaldırdı ve sertçe duvara yasladı. Diğer bileğimi de kavradıktan sonra, iki eliyle başımın üstünde sabitledi. Canımı yakması ya da acıyla çıkardığım çığlıklar umrunda bile değildi.

"Yüzüme bak!" dedi. Soğuktu. Sertti. Korkunçtu ses tonu.

Acı içinde kıvrılırken, gözlerimi gözleriyle buluşturduğumda, dudakları arasından çıkan nefesi yüzümdede hissediyordum. Aramızda epey bir boy farkı vardı, yüzünü benim hizama indirme gereği duymamıştı, başımı ona doğru kaldırmak zorunda kalmıŐtim. Őah damarlarından gelen bergamot kokusuyla, yüzüme üflediği deniz kokusu birbirine karıŐıyor gibiydi; nefesimi tutmuŐtum. Korku, tüm bedenimi yeniden ele geçirmişti; olduğum yere yığılmam an meselesiydi.

"Eğer bir daha... Bana bağırırısın... Canın daha fazla yanar... Seni öldürmem için yalvarırısın!" dedi. Bir insan bu kadar alçak bir ses tonuyla nasıl bu kadar tehditkar konuşmayı başarabilirdi ki?

"Zaten sekiz ay sonra öldüreceksin!" dedim. Hala meydan okuyordum, en nihayetinde insanın başına ölmekten daha beter ne gelebilirdi ki?

"Eğer sekiz aydan önce... Seni öldürmeye karar verirsem... O kurtarmaya çalıŐtığın çocuk da seninle beraber mezara girer." dedi. Zeki bir adamdı. Veya ben gerçekten de aptaldım. Zaafımı zaten kucağına bırakmış ve bana bunu yapmasına izin vermiştim. Belki de sekiz ay boyunca bana hep bunu yapacak, cehennemden önceki son durağımda, öldükten sonra yaşayacaklarımdan bir ön gösteri sunacaktı. Bana istediğini yapabiliirdi ama Şu saatten sonra Anıl'a dokunamazdı! Dokunmamalıydı!

"Yapma... Beni n'olur bununla tehdit etme. Bana istediğini yap ama sakın... Sakın ona zarar verme şu saatten sonra. Bırak onun hayatı kurtulsun işte. Yalvarırım.....yapma." dedim.

"Benimle nasıl konuşulacağını, nasıl konuşulmayacağını öğren bir an evvel! Ben öğretmeye kalkarsam, fazla canın yanar!" dedi, buz gibi bir sesle.

"Özü-" Cümlemi yarıda kesmişti.

"HAYIR!" diye bağırdı. Anlamıyordum. Şimdi neye kızmıştı, istediği itaat etmem değil miydi? Sözünü dinliyor ve uslu bir kız oluyordum işte, daha ne istiyordu? Güçlü ve yüksek sesi kulaklarımı doldururken, korkuyla bir kez daha gözlerine baktım, nefessizlikten can verecek gibiydim.

"Benden özür dilemeyeceksin! Özür dilenecek bir şey yapmamayı öğreneceksin! Anladın mı?" dedi.
"Evet." anlamında başımı salladığımda, bileklerimi gevşetti, gözlerimden gözlerini bir an bile çekmiyordu.

"Aferin. Şimdi nefes alabilirsin... Nazlı." dedi, sağ kulağıma fısıldayarak. Sesinin kadife gibi yumuşacık bir tonda çıktığını düşünen kulaklarım, beni aldatıyor olabilir miydi? Nefesi, saçlarımın arasından geçip, boynumun sağ tarafına nüfus etmişti. Bana arkasını dönüp, sandalyesine geri oturduğunda, kendisine bir bardak daha viski koydu. Ben ellerimi dizlerime götürmüş, biraz öne doğru eğilmiş, derin derin nefes almaya çalışırken, tekrar konuştu.

"Sen de içmek istersen... İçeriden bardak al gel. Gece uzun olacak gibi..." dedi.

"Üç cümle arasında durup, beni hırpalayacaksın, sonra yine devam edeceksek...tabi uzun olur!" diye ani bir tepki vermiştim. Kahretsin cahil cesareti miydi bu? İçindeki atarlı Naz'ı cehenneme şimdiden yollamak zorundasın, yoksa çekeceğin var. Dudaklarımı ısırıp, gözlerimi sımsıkı yumduğumda, daha evvelki korkularımın hiçbir şey olmadığını anladım. Demek ki korkunun dereceleri vardı. Bir kaç saniye tepki vermesini bekledikten sonra, hiçbir şey olmayınca, usulca gözlerimi açtım.

Umursamamış gibiydi, sırtı hala bana dönük bir şekilde, viskisini içiyordu. Hızla içeriye geçip, bardak alıp balkona geri döndüm. Bardağı getirdiğimde, bana viski doldurdu ve anında tek dikişte içtim.

"Yavaş!" dedi, uyarıcı bir ses tonuyla. Bu adam yalnızca uyarır, tehdit eder, emir falan mı verirdi?

"Buna da mı sen karışacaksın?" diye sordum, dalga geçer gibi bir ifadeyle.

"Sarhoş olmayacaksın!" dedi.

"Olmam merak etme. İlk defa içmiyorum ya!" diye muhabbeti kestirip atmak istedim.

"Cümle vurgularına, sesinin tınısına dikkat et Nazlı. Sana tüm şıeyi tek nefeste içiririm..." dedi. Gözlerini gözlerime dikti, olağanüstü yakışıklı bir adamın nasıl bu kadar ürkütücü durabildiğine akıl sır erdiremiyordum. Tuhaftı... Her an birini öldürebilecek gibi asla durmuyordu ama sabahtan beri ölümden bahsediyorduk. "Ailen nerede?" diye sordu. Sesiyle kendime gelmiş, benim için doldurduğu ikinci bardak viskiden, bir yudum daha almıştım.

"Yoklar... Öldüler." dedim. O sırada aklıma yengem gelmişti. Zayıf fazla olacaktı muhtemelen arkamdan. Kalpten mi giderdi?

"Sen Anıl'la mı yaşıyorsun?" diye sordu, sesinde merak dahi yoktu; sormak zorunda olduğu soruları düz, hissiz bir ifadeyle soran sorgu memurları gibiydi.

"Hayır. Yalnız yaşıyorum." dedim.

"İstanbul'a döndükten sonra, benim evime yerleşeceksin. Seni merak eden, yeni sevgilinin evine yerleşmeni sorgulayan, olayı kurcalayan birisi olur mu?" diye sordu. Şüpheliydi.

"Olmaz." dedim, düz bir sesle.

"Arkadaşların, akrabaların da mı yok senin?" dedi. Bu sefer sesinde meraklı bir tonlama vardı.

"Var?" dedim. Anlamıyordum neyi merak ettiğini.

"Arkadaşlarına ne diyeceksin?" dedi.

"Seninle sevgili olduğumuzu işte... İstedğin gibi..." dedim.

"Nazlı! Bunun bir oyun olduğunu ikimizden başkası bilmeyecek!" dedi. Salak mı zannediyordu beni?

"Çüş! Herhalde öyle olur, uyarmana gerek yok." dedim. Bir süre kuşku dolu bakışlarına baktıktan sonra yine ben devam ettim. "Senin aklına takılan bir şey var?"

"Sevgilini uğruna ölecek kadar çok seviyorsun... Ve arkadaşlarına benimle sevgili olduğunu rahatça söyleyebileceğini söylüyorsun. Anıl'dan ayrıldığını mı söyleyeceksin, üstelik o ölümle savaşırken... Sen mi gerçekten aptalsın, yoksa beni mi aptal yerine koymaya çalışıyorsun Nazlı?" dedi. Acıyı en içimde hissederek gülümsedim.

"Anıl benim sevgilim değil..." dedim. Gözlerime dolan yaşların akmaması için, parmaklarımı sıkıyordum.

"Nasıl yani? Sevgilimi kurtarmak için dedin..." dedi. Öfkeli miydi bilmiyorum ama gözlerindeki keskin yargı çok netti.

"Sevdiğim çocuk... demiştim. Anıl'ı seviyorum, çocukluğumuzdan beri... Ama sevgili değiliz." dedim. Yutkunma ihtiyacı hissetmişim.

"Neden?" diye sordu şaşkınlıkla. Çatık kaşlarına şaşkınlık yakışmıştı. İşte o sorunun cevabı bende de yok Sayın Sorgu Memuru Bey...

"Bana aşık değil." dedim. Biraz daha gülümsemeye çalışmıştım. "Çok seviyor ama aşık değil. Arkadaş olarak seviyor yani..." dedim ve bardağı kafama diktim. Naz, bu senin çoktan barıştığın bir konu, ne oluyor? Ayrıca şimdi sırası mı?

"Belki o da aşıktır sana ama senin ona aşık olduğunu bilmediği için..." dedi ve dudaklarını "Ne bileyim." dercesine büzdü. Sesindeki, beklemediği bir yerden gelen tepki karşısında afallamışlığın tonlaması kulaklarıma dolmuştu. Küçük bir kız çocuğunu teselli etmeye çalışan birisi gibi, öfkesinden arınmış bir şekilde oturuyordu şimdi karşımda.

"Biliyor..." dedim. Gözlerimi gözlerine sabitlediğimde, bana acıyarak baktığını görür gibi oldum. Acınacak halde değildim, daha nelerdi. Yedi sene olmuştu bunu kabul edeli. Köprünün altından çok sular akmıştı. Önemli değildi. Ah be Naz, artık bunu söylerken nasıl bakıyorsan karşındaki adama... Aynı Eren gibi, aynı Hande gibi bakıyor gözlerinin içine.

"Anladım." dedi. Bakışlarını üzerimden çekmişti. Cebinden çıkardığı sigarasını yaktığında, en yumuşak ses tonumla konuştum. "Ben de içebilir miyim, benimki casinoda kaldı..." dedim. Cebinden paketi çıkardı ve masaya bıraktı. Ciğerlerime doldurduğum zehirli dumanın, kasılmış tüm kaslarıma çok iyi geldiğini hissettim. Yeniden konuşmaya başladı.

"Yarın İstanbul'a dönüyorsun. Hesabına yüklü bir miktar para yatırılacak. Seni asistanım arayacak. Onların yurtdışına çıkış işlemleri falan hepsi halledilecek. Seren ilgilenir. Sen de işlerini hallet, evini kapat. Bir hafta sonra... Geride hiçbir pürüz bırakmayacak şekilde şirkete geleceksin."

"Sonra?" dedim, boş bakışlarımla.

"Sonrası bana ait. Ben ne istersem o..." dedi. İfadesizleşmişti gözleri yine.

"Korkmuyor musun?" diye sordum. Şaşırmıştı bu soruma. "Neyden?" demek istercesine göz kırptı.

"Beni şimdi serbest bırakıyorsun ama bana parayı verdikten sonra... Ya bana bir daha ulaşamazsan?" diye sordum. Küçük bir kahkaha attığında, sol yanağındaki çukurla tanıştım. Ardından gayet ciddi bir şekilde devam etti.

"Beni tanıyorsun Nazlı. Tanımadığın bir adamın yanına sekiz ay sonra ölmek üzere gelecek kadar aşıksın he? Hangi deliğe girersen gir, o delikten çıkamadan ölürsün. Seninle beraber Anıl da ölür." dedi, soğuk ve düz bir şekilde. Ciddi görünüyordu.

"Bir hafta sonra... Şirketinde..." diye karşılık verdim.

"Verdiğin sözleri tutan birisi olduğuna inanmak istiyorum. Baksana, anında seni satacak kadar haysiyetsiz olan Hakan'ı bile satamadin. Ölmekten deli gibi korkuyorsun ama umrunda değil. Ve bu hayatta ölmekten daha beter şeyleri yaşama ihtimalini göze ala ala... Ayaklarıyla bana gelmeye razısın." dedi. Benimle değil de kendisiyle konuşuyor gibiydi.

"Belki sana olan sadakati, bana olan sevgisinden fazladır Hakan'ın olamaz mı?" diye sordum. Durdu. Gözlerimin içine baktı. Anlamaya çalışıyor gibiydi.

"Seni engellemeliydi. Madem satacaktı..." dedi. Haklıydı, tezimi çürütmüştü.

"245 gün... 1 Kasım'a kadar... Sana dayanmaya çalışırım. Merak etme." dedim.

"8 kasım..." dedi aldırış etmeden.

"Anlamadım?"

"Sekiz ay benim evime geldikten sonra başlayacak."

Sigarasından bir nefes daha aldı ve masanın üzerindeki kül tablasında söndürdükten sonra ayağa kalktı. Ben de onunla beraber, refleksmiş gibi ayağa kalktığımda ne yapacak diye gözlerinin içine bakıyordum. Bir süre birbirimizi izledik. Ardından o konuştu.

"Yarın hazır olduğunda, resepsiyonu ara. Seni otelden alacaklar, havaalanına götürecekler..." dedi. Kafamı "Tamam." anlamında salladım.

Ardından odaya girdi. Kapının kapanma sesini duyduğumda, hızla banyoya girdim. Akmış rimelim, bozulmuş rujum ve dağılmış saçlarıma baktım. Berbat görünüyordum. İçim daha da berbattı muhtemelen. Üzerimdekilerden kurtulup sıcak bir duşun altına girdiğimde, hıçkırıklarımı serbest bıraktım. Hep böyle oluyordu. Panik atak başlangıcına yine karşı gelemedin Naz. Gelememiştim. Yengem gibi olmuşum. Ve bunu yalnızca olay anlarında kontrol edebiliyor, dikkatimi bir yere sabitliyor ama her şey bitince fire veriyordum.

Bu saatten sonra ağlamanın hiçbir faydası yok Naz. Verdiğin kararı sorgulamayacaksın. Pişman olma şansın yok çünkü. Pişman olursan, karar değiştiremezsin çünkü. Anıl'la hayatını birbirine bağladın sen artık; tek yanlışımda ikiniz de öleceksiniz. Ve sen zaten sekiz ay sonra öleceksin. Nefes al Naz, ağlama. Madem onun yaşaması için kendini feda ettin, bırak o yaşasın bari. Ağlasan da değişmeyecek hiçbir şey. Ağlama o yüzden. Ağlama.

♠□

Nefes aldıkça daha da iyi oldum. Banyodan çıkıp, üzerimi değiştirdiğimde, odanın kapısı tıklatıldı. Şaşkınlıkla açtığımda, otel görevlisi olduğumu bildiğim kadınla karşılaştım, elinde küçük bir poşet vardı... Kadın gülümseyerek poşeti bana uzattıktan sonra iyi geceler dileyip ayrıldı. Poşetin içindekileri yatağa döktüğümde, şaşkınlığımı gizleyemedim. Bir karton Djarum Cherry... Kumarhanede unuttuğum sigaradan. Küçük bir zarf içinde para... Beş Bin TL? Delirmiş olmalıydı! Atıştırmalık bisküvi, çikolata ve kraker... Kendimi yatağın içine attığımda, yaşadığım her şeyin kabus olmasını dilemişim.

♠□

201 Gün Önce...

Küçük adımlarla yürüyebildiğim caddede, sanki ayaklarım benden bağımsız istemsizce sürükleniyordu. Beynim ve ruhum arasındaki sıkışık kalmışlığımın tek bir şartı vardı; caddenin sonundaki o görkemli binanın içine girecektim. Girmek zorundaydım. Zorunalık... Kesinlikle yapılması gereken eylem. Karşımdaki görkemli binaya bakmak için kafamı kaldırdığımda, girişindeki gümüş renkte, büyük puntolarla kabartılarak hazırlanmış harflerin oluşturduğu kelime kanımı dondurdu.

"Karabey Holding"

Ne karşıya geçmek için bir adım atabiliyor ne de geri dönebiliyordum. Güçlü bir el boğazımı sıkıyordu sanki. Bir sigara yaktım, buna ihtiyacım vardı. Ciğerlerime derin bir nefes doldurduktan sonra, sigarayla buluşan parmaklarıma gözüm kaydı. Parmak uçlarım da yüreğim gibi titriyordu. Korkuyordum. Zorundasın Naz... O binadan içeriye gireceksin ve bitecek bu iş; aşık olduğun deniz gözlerin yeniden yeşil gözlerinle birleşmesi gerekiyor. 245 gün dayanacaksın Naz, süre başlamak üzere. 245 gün, cehennemden önceki son durağına gidecek bir otobüste yolculuk yapacaksın sadece, hepsi bu.

Derin bir nefes aldım ve karşıya geçtim... Binanın önünde durduğumda, kapıdaki siyah takım elbiseli iri yarı adam, beni kısa bir süre inceledikten sonra konuştu.

"Birine mi bakmıştınız?"

"Bora Bey'in yanına gelmiştim." dedim, kısık bir sesle.

Adam alaycı bir ifadeyle beni süzmeye başladı. Siyah kot pantolonum, mavi gömleğim, at kuyruğu yaptığım saçlarım, siyah babetlerim ve omzumdan geçirdiğim hemen kalçamın üzerindeki kahverengi çantamla, beni buraya yakıştıramadığı her halinden belliydi.

"Burada yok..." dedi ve yüzünü benden farklı bir tarafa çevirdi.

"Geleceğimden haberdardı. Bir yanlısınız olmasın?Bora Bey'le görüşmek istiyorum." Gözlerimi devirdikten sonra, bir kez daha konuşmuştum.

"Burada olmadığını söyledim. Kendisinin birisini beklediğine dair talimat almadım." dedi. Çıldırarak üzereydim. Çantamdan çıkardığım telefonla, doğrudan Seren'i aradım.

"Buyrun Nazlı Hanım..." dedi, telefonun ucundaki Seren. Sesi sıcacıktı.

"Merhaba... Ben Bora Bey'in yanına gelmiştim ama içeriye almıyorlar beni, yokmuş burada." dedim. Zaten yerin yedi kat dibindeydim, bir de güvenlik görevlisiyle uğraşıyordum. Ayaklarımın geriye gitmesi için her şey tamamdı sanki...

"Bir saniye bekleyin Nazlı Hanım. Bir yanlılık olmuş olmalı... Hemen hallediyorum." dedi Seren, telaşla. Telefonu kapatıp, kollarımı bağladıktan sonra, güvenlik görevlisine küfredmemek için kendimi zor tuttum. Gözümü kapının önündeki siyah takım elbiseli adama dikmişim; blöf yaptığımı düşünüyor gibi bir hali vardı. Bir anda ciddileşti ve ceketinin düğmelerini ilikledikten sonra, gözlerini arkamdaki bir noktaya sabitledi.

"Hoşgeldiniz Bora Bey..."

Arkamda mıydı? Kıpırdamıyor ve nefes alamıyordum. Omzuma hafifçe dokunan elini hissettiğimde tüm vücudum yeniden kasılmıştı.

"Nazlı? Neden burada bekliyorsun?" diye sordu. Keskin ve insanın içini titreten sesi kulaklarımı doldurmuştu. Derin bir nefes alıp ona döndüğümde, omzumdan elini çekmiş, ellerini cebine koymuştu. Gözlerim, siyah gözleriyle buluştuğunda yutkundum ve konuşmaya başladım.

"Bir sorun olmuş sanırım... Seninle görüşmeye gelecek birisinden haberdar değillermiş..."

Bakışlarını benim üzerimden çekip, kapıdaki güvenlik görevlisine sabitlediğinde, adama sinirle bakıyordu. Ardından koluma elini götürdü ve bana yön verdi. Biz kapıdan içeriye girerken, güvenlik görevlisinin sesi kulaklarımda uğulduyordu.

"Özür dilerim Bora Bey... Bir daha asla olmayacak efendim..."

Kapıdan içeriye girdiğimizde, gülümseyen, 1.65 boylarında, sarı dümdüz saçları omuzlarında biten, bakımlı ve güzel bir kadın bizi durdurmuştu. Ancak konuştuğundan sonra, onu sesinden tanıyabilmişim. Bora Karabey'in asistanı Seren'di.

"Aaa Nazlı Hanım... Bora Bey'le karşılaştığınıza sevindim. Ben de sizi almaya geliyordum."

Yalnızca gülümsemekle yetindim. Bu sırada asansöre doğru yürümeye başlamıştık. Önünden geçtiğimiz herkes, "Merhaba... Hoş geldiniz Bora Bey..." gibi şeyler söylerken, arkamdan gelen adamdan hiçbir karşılık duyamıyordum. Seren, Bora ve ben asansöre bindiğimizde, Seren 21.kata bastı. Gülümseyerek Bora'ya döndü.

"Toplantınızı iptal edeyim mi Bora Bey?"

"Ne toplantısı?" diye sordu Bora.

"Bir saat sonra... Rusya'dan gelen şirket temsilcileriyle görüşmeniz vardı ya... Dün hatırlatmıştım aslında." dedi Seren, Bora'ya nasıl unuttuğunu sorgularcasına, sitemle bakıyordu.

"Çıkmış aklımdan Seren." dedi Bora. Seren'in sitemine sinirlenmemiştir. Kara gözlerinin üzerinde, çoğu zaman çatılmış kaşlar taşıyan adam, Seren'e gayet tatlı bakıyordu. Ardından, Bora'nın tatlı bakan gözleri benimle buluştu.

"Sorun olur mu senin için şirkette kalmamız?" diye sordu. Bana mı sormuştu? İnsan, sekiz ay sonra öldüreceği birisine neden soru sorardı? Bana neydi, nerede ve ne kadar kalacağımızdan.

"Yoo. Yok. Yani... Şey... Sorun değil... Fark etmez." dedim duraksayarak.

"Güzel, kısa tutmaya çalışırım. Seninle de o sırada Seren ilgilenir." dedi.

Ben cevap veremeden, asansör 21.katta durduğunda, yavaş adımlarla ilerledik, katta çalışan herkesin gözü bizim üzerimizdeydi. Koridorun sonundaki odanın önünde durduğumuzda, Seren kapıyı açarak bekledi; ardından ben ve Bora içeriye girdik. Kocaman bir ofisti burası. Kapıdan girdikten sonra dümdüz ilerleyince ulaşılan gri renklerin hakim olduğu, İstanbul Boğazı manzaralı kocaman bir masa, önünde iki tane koltuk vardı. Odanın iki duvarı boydan boya camdı. Diğer cam tarafın önüne de oturma grubu ve toplantı masası yerleştirilmişti.

Oldukça modern döşenmiş bir odaydı ve insanın içini açardı belki. Normal bir zamanda ve sekiz ay sonra öleceğini bilmeyen bir insanın içini açabilirdi belki ya da. Bense sadece, dikkatimi dağıtmak için etrafta gözlerimi gezdiriyordum.

Bora, oturmam için, kendi masasının karşısındaki tek kişilik koltuğu işaret ederken, kendisi de masasına kuruldu. Gözümü, tam karşımdaki İstanbul manzarasından alamıyordum. Seren, gülümseyerek konuşunca, başımı ters yöne çevirip, tüm dikkatimi ona verdim.

"Ne içersiniz?" diye sordu Seren. Gözlerimi istemsizce Bora ile buluşturduğumda, beni izlediğini fark ettim. Ardından bakışlarını Seren'e çevirerek konuştu.

"Ben kahve alacağım." dedi Bora.

"Ben de kahve içerim." dedim kısık bir sesle.

"Türk kahvesi mi yoksa filtre kahve mi alırsınız?" diye sordu Seren, gülümseyerek konuşsa da kasılmaya başlamıştım. Ne getiriyorsa getirsin de soru sormasın Naz. Kimse soru sormasın artık sana.

"Sütlü filtre kahve lütfen..." dedim.

Bora "Gidebilirsin." anlamında kafasını salladıktan sonra, Seren gülümseyerek odadan çıktı. Gözlerimi tekrar İstanbul Boğazı'na çevirmiştim ama Bora'nın sesiyle ona döndüm.

"Nasılın?" diye sordu. Sekiz ay sonra ölecek birisi nasılsa, öyleydim işte.

"İyiyim?.....Sen nasılın?" diye sordum. Şaşkındım. Bu beni hırpalayan adam mıydı?

"İyiyim. Yorgunum sadece." dedi. O demese fark etmeyecektim ama gerçekten de yorgun görünüyordu. Üzerindeki siyah takım elbisesi, kaslarından gerildiği belli beyaz gömleği ve kusursuz güzellikteki yüzü ne kadar düzgün gözükse de, kara gözleri yorgunluğunu saklayamıyordu.

"Bu arada ben... Teşekkür ederim." dedim. "Ne için?" dercesine yüzüme baktığında, devam ettim. "Bir haftadır Seren Hanım her şeyle ilgilendi, sürekli telefonla irtibatta kaldık."

"Gitti mi?" diye sordu. İfadesiz yüz haline geri dönmüştü; okuyamıyordum onu.

"Evet iki gün önce. Ambulans uçağa bindirdiler Anıl'ı." dedim.

"İletişim kuruyorsun herhalde onlarla?" diye sordu.

"Kız kardeşi mesaj atıyor sürekli, durumundan haberdar ediyorlar." dedim.

"Parayı nasıl bulduğunu sormadılar mı?" diye sordu.

"Sordular... Bir şirkette işe başladığımı ve avans aldığımı söyledim." dedim.

"Saçmalık. Hiçbir şirket, bu kadar yüklü bir miktarda avans vermez." dedi.

"Ne deseydim? 'Kumarda kazandım.' mı?" dedim, alaylı bir ifadeyle. Tam bana cevap vereceği sırada, kapı tıklatıldı ve Seren elinde kahveler, yanında çikolata servis ettiği küçük bir tabakla odaya girdi, nazikçe ikramını yaptıktan sonra, gülümseyerek odadan geri çıktı.

"Kaçınıcı sınıftasın sen?" diye sordu Bora.

"Okuduğumu nereden biliyorsun?" diye sordum. Yüzümdeki alaylı ifade yerli yerinde duruyordu. Anlamsız bir şekilde -ya da ben anlamadım- yüz hatları sınırlı hale büründüğünde, sesi de bir o kadar öfkeli çıkmıştı.

"Seninle sohbet etmiyorum Nazlı! Ben sana soru soruyorum ve sen de bana cevap vermekle yükümlüsün." dedi. Kısa bir süre gözlerine, Allah'ın cezasını tam olarak kendisiyle verdiğinin gayet bilincinde baktıktan sonra, bozulduğumu belli etmemeye çalışarak ve ciddi bir ifadeyle konuştum.

"Okulum bitti, yalnızca alttan kalan bir dersim vardı, haftanın bir günü okula gidiyorum." dedim.

"Ne okuyorsun?" diye sordu.

"Matematik." dedim.

"Hangi okulda?" diye sordu.

"Boğaziçi." dedim.

"Geçimini nasıl sağlıyorsun?" diye sordu.

"Çalışıyorum. Yani çalışıyordum. Anıl'ın kazasından sonra, izin almam gerekti ve vermediklerinde de işten ayrıldım." dedim.

"İşsizsin yani şu an?" dedi ve düşünceli gözlerle bana bakmaya başladı.

"Evet. Ne o? Her Boğaziçi'linin kapısında yattığı şirkette bana iş mi vereceksin?" dedim. Alaylı bir ifadeyle gülümseyerek sormuştum ama o çok ciddi görünüyordu.

"Hayır. Sen çalışmayacaksın." dedi.

"Anlamadım?!" dedim. Sesim biraz yükselmişti.

"Çalışmayacaksın." dedi bir kez daha.

"BUNA SEN KARIŞAMAZSIN!" dedim. Ya da bağırdım. Bağırmış mıydım?

Kısa bir süre gözlerimin içine baktı. Öfkenin, vücudunun her yerine yayılmasını bekler gibi bir hali vardı. Acaba, "Kuzenim bağırmış." falan mı desen Naz? Oturduğu deri koltuktan kalktığında, hemen ölmek istediğimi düşündüm. Ardından da bana söylediklerini... "Sekiz ayın bir an evvel geçmesi için,

bir an evvel ölmek için dua edeceksin..." Bu muydu tam olarak o? Bana sırtını dönüp, camdan denizi izlemeye başladığında, beni hemen değil de süründürerek öldüreceğine ikna olmuşum. Oturduğum yerde kıpırdayamazken, fazlasıyla net çıkan sesiyle kendime geldim.

"Korkma. Bir şey yapmayacağım. Bağırдың için pişman oldun zaten. Bir hafta önce, anlık bir gafletle bir karar verdin ve şimdi doğru yapıp yapmadığını sorguluyorsun. Bugün keyfim yerinde. Mazur görüyorum." dedi. Sesi ifadesizdi.

Bilerek yapıyordu. Söylediği her bir kelimenin altında beni bilerek eziyordu. Canımı şu an için bağısladığı ya da beni hırpalamayacağı için ona teşekkür mü etmem gerekiyordu? Hiçbir şey söylemeden kahvemi içmeye devam ettiğimde, koltuğuna geri oturdu. Az evvel yaşadığımız şeyin üzerimdeki etkisiyle devam ettim.

"Neden biriyle sevgili gibi davranmak zorundasın?"

"Çok soru soruyorsun." dedi.

"Sen az evvel beni sorguya çekerken iyiydi ama!" dedim. Ah Naz! Şu sesinin tınısına dikkat etsen keşke...

"Nazlı! Keyfimi kaçırmak istediğine emin misin?!" diye sordu. Bakışları sert ve uyarıcıydı.

"Özür di-.....OFFFF!"

Arkasına yaslandığında küçük bir kahkaha attı. Gözlerinin koyuluğunda kısa bir an için parlaklık görmüştüm. Aldırmadan, "Ne gülüyorsun?" dercesine yüzüne baktığımda, daha fazla gülmek için dudaklarını ısıyor gibiydi. Bir süre yüzüme baktıktan sonra, masaya doğru eğildi ve dirseklerini masaya yerleştirip, ellerini bağladı.

"Senin sorunun kasmak... Çok fazla kasiyorsun, bu da seni gergin olmaya itiyor. Rahatla biraz." dedi.
BENİMLE DALGA MI GEÇİYORDU?

"Seni tanımıyorum. Kim olduğunu bile bilmiyorum! Seninle aynı evin içinde yaşayacağım ve çok katı kuralların var! Ayrıca ürkütüyorsun da beni! Sekiz ay sonra geberip gideceğim! Sence nasıl rahatlayabilirim?" dedim. Tüm öfkemi kusuyordum.

"Bunun idrakını şimdi mi yaşadın Nazlı? Oysa ben üzerine basa basa seni uyarmıştım. Anıl'ın hayatını kurtarmak isteyen ve bu uğurda ölmeyi göze alan sendin. Ölene kadar da başına ne gelecekse razıydın. Aşk için değerdin. Şimdi, onun hayatının kurtulacağını bilince pes mi ettin?" dedi. Haklıydı. Başımı öne eğdim.

"Hayır... Sadece..." dedim.

"Korkuyorsun." dedi.

Başımı kaldırıp, gözlerimi gözleriyle buluşturduğumda, içimde çok derin bir yerlerde hissettiğim güven duygusunun sebebini şu an kimseye açıklayamazdım. Çok tanıdık bir şeye benziyordu ama hatırlamayacağım kadar eskilerde kalmış gibiydi.

"Evet." dedim, kısık çıkan bir sesle.

"Yanımda olmaktan..." dedi, onaylayacağını biliyor gibi, başını hafifçe öne doğru eğerek konuşuyordu.

"Evet."

"Benim evime gelmekten..."

"Evet."

"Orada benimle yaşamaktan..."

"Evet."

"Ve ölmekten..."

"Evet!"

"Ölmek istemiyorsun çünkü."

"E-Evet..."

"Tamam. Çık şimdi şu kapıdan. Oyun moyun yok. Anlaşma iptal. Serbestsin." dedi, arkasına yaslanırken. Bir süre şaşkınlıkla yüzüne baktığımda, gayet ciddi olduğunu gördüm.

"Ama... Anıl için o kadar para-"

"Ödersin. Şu ana kadar harcadığım kadarını."

"Benim o kadar param yok."

"Olduğunda ödersin."

"Ameliyat parası ödenmedi ama daha. O parayı nereden bulacağım? Bulamam ki. Ölür. Ailesi o kadar umutlandı, herkes umutlandı..." dedim. Sesim git gide kısılıyor ve pürüzlü çıkıyordu.

"O ölmesin diye sen öleceksin. Ve sen ölmek istemiyorsun. Kurtarmak için de o kadar paran yok. Bence adil olan senin yaşaman." dedi, kendinden emin bir ses tonuyla.

"Hayır. Adil olan bu değil. Elime bir imkan geçti yaşaması için ve karşılığında ölmem gerekiyordu. Bencilce davranmam, bunun vicdan azabıyla yaşayamam. Bir karar verdim, onları umutlandırdım, sana söz verdim. Ne olursa olsun, senin yanında kalacağım. Bunun geri dönüşü yok! Ancak sen, Anıl'ın masrafları için yardım etmeye devam eder ama beni azad edersen... Ancak öyle gidebilirim. Bunu da neden yapasın ki?" dedim. Gözleriyle bir süre beni süzdü. Belki yapar Naz?

"Bir daha sormayacağım Nazlı. Bu son şansın. Onu boşverip, yaşamayı seçiyor musun seçmiyor musun?" dedi tehditkar bir tavırla. Yapmamış Naz. Derin bir nefes aldım.

"Seçmiyorum." dedim, gözlerimi gözlerine gayet net olduğumu anlaması için dikerken. Hızlıca masadan kalktı; beni bileğimden tutup ayağa kaldırdı ve hemen arkamızdaki duvara yasladı. Sırtım çarpmanın etkisiyle sızlarken, tanıdık güçlü sesi kulaklarımla buluştu.

"YÜZÜME BAK!" diye bağırdı. Gözlerimi gözleriyle buluşturduğumda devam etti. "Biz şu gereksiz muhabbetleri yapmadan önce nerede kalmıştık? Heh! Çalışmayacaksın. Sana bu sekiz ayda, ben ne dersem onu yaşayacağımızı söylemişim! Şimdi ben toplantıya gidiyorum. Seren seninle ilgilenir. Ben gelene kadar da kendini topla. Bu şirketten çıkıp eve girdikten sonra, bu kadar sakın olmam." dedi.

Anlamadım, bu sakın hali miydi?

Dayan Naz! Dayan... Sabret! Sabret, alt tarafı ÖLECEKSİN!

Bora odadan çıkmıştı ve ben ne yapacağımı bilemez halde oturmuş, düşünüyordum. Ölümünden bahsetmek bu kadar kolay mıydı gerçekten? Aklım ve kalbim arasında şiddetini tüm bedenimin hissettiği bir çekişme başlamıştı. Hem ölmekten korkuyor hem de buna razı geliyordum. Bir yanım Anıl'ın yaşaması için bunun tek yol olduğunu güçlü bir şekilde fısıldarken, bir yanım da Bora'nın haklı olduğunu söylüyordu. Acaba Bora hiç aşık olmamış mıydı, beni neden anlamıyordu?

Beraber büyüdüğüm, bir gülümsemesiyle bana dünyalar bahşeden, tüm geleceğe dair hayallerimin içinde olan deniz gözlü çocuğun ölümünü izleyemezdim. Benim kalbim atarken, onun kalbinin durması ihtimali tüm hücrelerime mengene ile sıkıştırılmış hissi veriyordu. Kaza yapmasının sebebi bendim en nihayetinde; benimle buluşmaya geliyordu. Belki de onu o gün reddetsem, işim olduğunu söylesem kaza yapmayacaktı, nereden bilebilirdim? Ailemin yaşaması için elime bir fırsat geçmemişti ama Anıl'ı yaşatmak için bir ihtimal vardı, o da ölmekti işte; şarkıda da dediği gibi.

"Bir ihtimal daha var; o da ölmek mi dersin?"

Gözyaşlarımı tutmak için büyük bir çaba harcarken, kapının tıklatılmasıyla dikkatim dağıldı. Seren, gülümseyerek yanıma gelmişti, elinde de iki kahve vardı. Birini bana uzattıktan sonra, oturma grubunu işaret ederek konuştu.

"Şöyle geçelim isterseniz... Daha rahat ederiz." Gülümsemeye çalışarak dediğini yaptım. Seren oldukça konuşkan ve neşeliydi. "Nasıl? Sevdiniz mi şirketimizi?" diye sordu.

"Evet. Güzel bayağı..." diyebilirdim yalnızca.

"Karabey Holding'te çalışmak daha doğrusu Bora Bey'le çalışmak bir şanstır." dedi, gururla gülümsüyordu. Bense Bora Karabey'le tanışmayı dünyanın en şanssız olayı ilan etmişim çoktan.

"Ne kadar zamandır burada çalışıyorsunuz?" diye sordum.

"Dört yıla yakın oluyor."

"Mezun olduğunuzda girdiniz o zaman?"

"Aslında okurken... Stajımı burada yapmaya başladım. Üstelik daha 2.sınıftaydım..." dedi. Şaşırmıştım. Mümkün değildi. Bizim okulda, hazırlıktan tanıdığım çoğu arkadaşım, yüksek lisans yapmadan bu şirketin önünden dahi geçemiyordu...

"Öğrencilerin staj yapmasına, burada pek sıcak bakılmadığını duymuştum."

"Aslında biraz değişiyor bu... Yani Ahmet Bey zamanında öyleymiş. Bora Bey'in babası... Onun vefatından sonra, Bora Bey şirketi devraldığında, buradaki her şey çok değişti ve daha da gelişti."

"Yine de 2.sınıf erken değil mi yani staj için? Bu arada lütfen beni yanlış anlamayın..." dedim. Haddimi aştığımı hissetmiştim.

"Estağfurullah Nazlı Hanım... Öyle tabii haklısınız. Yeditepe'yi yüzde yüz burslu kazanmıştım. Fakat okulda yaşadığım bir talihsizlikten dolayı bursum kesildi. Kötü anılar... Burssuz okuyamazdım. Okuldan ayrılacağım gün, Bora Bey okulumuzda verilen bir seminerde konuşmacıydı. O gün beni ağlarken gördüğünde tanıştık. Ve benim okul ihtiyaçlarımı karşılayacağını... Beni okutacağını söyledi ve bana işin prtik kısmını öğretmeye başladı aynı zamanda. Kendisinin hakkını asla ödeyemem." dedi. Gülümsüyordu. Aynı Bora'dan bahsettiğimize emin değildim. Karşılığında Seren'in ölmesini falan istememiş olması tuhaftı.

"İşletme mi okudunuz?" diye sordum, Bora'nın iyilik yapışlarını umursamadan.

"Evet. Aslında hala daha asistanı olmak dışında bünyemizdeki herhangi bir şirkette yönetici konumunda olmam konusunda ısrarcı. Ama ben kendisinden kopamıyorum. Birbirimizi anlıyoruz, onun da nazını öyle herkes çekemez."

"O doğru olsa gerek işte..." dedim. Sevmiştim bu sohbeti.

"Siz kaç yaşındasınız?" diye sordu, sanırım patronunu iğnelemem hoşuna gitmemişti.

"24"

"Demek ki aramızda yalnızca iki yaş var, bende 26 yaşımdayım." dedi. Anıl'la aynı yaştaymış Seren, Naz.

"Bora kaç yaşında?" diye sordum. Sana ne Naz?

"30"

Seren'e cevap veremedim çalan telefonuyla konuşmamız bölünmüştü. Ardından, Bora'nın sekreteri olduğunu öğrendiğim, 40'lı yaşlarında, bakımlı bir kadının odaya gelmesiyle Seren ve onun arasında bitmek bilmeyen bir takvim planlaması başladı. Öylece oturmuş onları dinliyordum.

"Seren Hanım... Ümit Bey'lerle de görüşmesi var yalnız Bora Bey'in. Dediğiniz yurt dışı seyahatiyle günlerin çakışmaması lazım."

"Ümit Bey'le konuşuruz Nazan Hanım, önemli değil. Gerekirse yurt dışına toplantı ayarlarız."

"Bu arada Bora Bey'in, Aslı Hanım'dan istediği belgeler bugüne yetişmemiş. Bora Bey, toplantıdan sonra masasında olmasını istemişti."

"Nasıl ya? Bu kadının bu yaptığı sıklaşmaya başladı yalnız..." diye sitem etmişti Seren. İş muhabbetleri söz konusu olduğunda, benim yanımdaki gülümseyen kız gitmiş, yerine çok ciddi birisi gelmişti.

Kafamı, biraz ötemde konuşan Seren ve Nazan Hanım'dan çevirdiğimde, sessizce açılan kapıdan içeriye giren Bora'yla göz göze geldim. Bana doğru yaklaşıp, Seren'e döndü ve düz bir sesle sordu.

"Kimin hangi yaptığı şey sıklaşmaya başlamış?"

"Aaa duymadım geldiğinizi Bora Bey." dedi Seren. İki kadın da Bora'ya dönmüştü.

"Bir sorun mu var Nazan Hanım?" diye sordu Bora.

"Aslı Hanım'dan, bünyemize katmayı düşündüğümüz aday şirketlerin, yıllık ciro faaliyetlerinin raporlarını istemişsiniz efendim."

"Evet. Tam da şu an masamda olması gereken raporlar." dedi Bora, masasına uzaktan bir bakış atarak.

"Aslı Hanım yetiştirememiş ne yazık ki. Size iletmemi rica ettiler." dedi Nazan Hanım, çekingen bir tavırla.

"Yetiştirememiş mi? Kendisine bunun için yeterli süre vermiştim. Bir haftadır ilgilenmesi gereken tek iş buydu."

"Evet efendim. Bir bilgim yok." derken, gözlerini kaçırmıştı Nazan Hanım.

"Tamam söyleyin kendisine, buraya gelsin." dedi Bora. Aslı Hanım her kimse, ölecekti sanırım.

"Tabii. Benden istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim." dedi. Aman Allah'ım inanılmaz kibardı, başka halini görmesem, bu haline bayılabilirdim! Nazan Hanım dışarıya çıktıktan sonra, Bora Seren'e döndü.

"Bugün için başka toplantı ya da başka bir şey yok değil mi?"

"Hayır Bora Bey. İsteğiniz üzere yarın sabahınızı da boş bıraktım."

"Tamam güzel. Sen de çıkabilirsin şirketten, biz de Nazlı'yla çıkacağız birazdan."

"Teşekkür ederim Bora Bey. Görüşmek üzere Nazlı Hanım." dedi Seren, çıkmadan.

Bora, gözlerini benimle buluşturduğunda kapısı tıklatıldı ve içeriye 1.75 boylarında, esmer tenli, sarı saçlı, mini elbiseli bir kadın girdi. Yüzündeki makyaj inanılmaz derecede fazlaydı. Bora, kapıdan giren kadını fark ettikten sonra, masasına doğru yürüdü ve koltuğuna oturdu. Kadın, Bora'nın karşısında oldukça rahattı; bana "Sen kimsin?" dercesine bir bakış attıktan sonra yürüdü, Bora'nın karşısındaki koltuğa oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

"Beni görmek istemişsin..." dedi kadın, elini bacaklarına götürdüğünde.

"Günüm güzel geçsin dedim." dedi Bora, yüzünde alaylı olduğunu zannettiğim bir gülümseme vardı.

"Ben gecelerini daha çok güzelleştirebilirdim sanki ama... Gündüz de olur tabii." dedi kadın. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı, ama burada aile vardı?! Kadın, bana kaçamak bir bakış atmıştı. Bora gözlerini bir kez bile benimle buluşturmadan konuşmasına devam etti.

"Tanıştırmayı atladım Aslı... Affedersin.....Sevgilim? Gelir misin?" dedi Bora, bakışlarını en sonunda bana çevirerek. Bana mı demişti? Tabii bana demişti! Burada başka kime diyecekti? Hiçbir şey söylemeden, masaya doğru yürümeye başladım. Acaba, bu kadına gösteriş olsun diye mi benim sevgili rolü yapmamı istemişti? Aslı'nın karşısına oturacakken, "Buraya gel..." diye kendi yanına çağırırdı beni. İyi de ben burada nereye oturacaktım? Ben anlamsızca yüzüne bakarken, bir çırpıda beni bacaklarının üzerine doğru çekti. Şaşkınlıktan küçük dilimi yutmak üzereyken, elini karnıma sarmış, üstünde bağlamıştı. Sevgili rolü derken, işin temas halinde olacağımız kısmını hiç düşünmemiştim tabii.

"Nazlı... Kız arkadaşım." dedi, sesinde gururlu bir tonlama vardı. Ama cümle yanlıştı. Bence, "Nazlı... Sekiz ay sonra öldüreceğim kız arkadaşım." demeliydi. Kadın, bana tiksindircesine bakarken, bunu çaktırmamaya çalışmak gibi bir gayesi dahi yoktu. Buram buram bergamot kokusu arasında, kendimi deniz kenarında yürüyor gibi hissediyordum. Karnımdaki ellerinin hareket etmesini istemediğim için, nefes almayı durdurmuştum. Bora, kulağıma nefesini üfleyerek konuşmaya devam etti.

"Aslı da... Biraz önceye kadar, bizim şirketimizin yönetim departmanındaki denetleme uzmanlarından biriydi." dedi, yumuşak bir ses tonuyla.

"Na-nasıl yani?" diye şaşkınlıkla sordu Aslı. Ben de şaşırılmışım.

"Duyduğun gibi Aslı'cığım." dedi Bora, sesindeki alaylı ifade artmıştı.

"Kovuldum mu şimdi ben?" diye sordu Aslı. Ayağa kalkmıştı. Sinirlenmiş olduğu her halinden belliydi.

"Evet. Çık dışarı." dedi Bora, düz bir tonda, sanırım artık ciddileşmişti.

"BUNU YAPAMAZSINIZ!" Aslı'nın bağırmasıyla, gözlerimi kısmış, Bora'nın tepkilerinden, Aslı adına korkuyordum. Bu adamla biraz sonra BEN yalnız kalacaktım, onu neden bu kadar çok sinirlendiriyordu? Bora bir süre bekledi, hala kucağında oturduğum için yüzünü de göremiyordum. Ardından tekrar konuştu.

"Dışarı çık!" dedi. Sesi her ne kadar normal tonda çıksa da, korkutucuydu bence. Ama Aslı korkmamıştı sanırım. Aslı'ya sesinin tınısına dikkat etmesini söyle Naz...

"BENİ KOVAMAZSIN!"

"NEDEN?!" diye bağırıldı Bora. Kucağında neredeyse sıçramıştım. Gözlerimi sınıksıkı yumdum, zaten Aslı'nın da bana baktığı yoktu. Kendimi 21.kattan aşağıya atabilirdim sanırım; yürek mi yemiştim, benim bu adamın yanında ne işim vardı?

"KOVAMAZSIN ÇÜNKÜ BEN ELİF'İN EN YAKIN ARKADAŞIYIM!"

"AZ ÖNCE ELİF'İN ESKİ SEVGİLİSİNE KUR YAPIYORDUN!"

"Bora... Özür dilerim. Bak unutamam-"

"DIŞARI ÇIK ASLI! MUHASEBEYE GİT, ÇIKIŞINI AL!" diye kükredi Bora. Aslı, hiçbir şey söylemeden, hızlı adımlarla yürüyüp, kapıyı sertçe kapattığında, yerimden kıpırdamadığımı fark ettim. Bora'nın kucağında oturduğum detayı korkudan uçup gitmişti; bunu sesiyle hatırladım."Gidebiliriz eğer istersen." dedi, beklemediğim yumuşacık bir ses tonuyla.

"Nereye?" diye sordum korkuyla. Öylece boşluğa bakarak konuşmuştum.

"Eve... Nazlı." dedi.

"He? Heee." diyerek bir çırpıda bacaklarından kalkıp, koşar adımlarla oturma grubunun üzerindeki çantamı alıp, omzumdan geçirdikten sonra ancak konuşabildim. "Gidelim tabii..." dedim, korkuyla.

♠ □

Şirketten hiç konuşmadan çıkarken, kapının önünde dört tane siyah takım elbiseli adam önlerini iliklemeye başlamışlardı. Kapının önündeki son model, mat siyah Audi'nin kapısını açan takım elbiseli adam, ben bindikten sonra kapımı yavaşça kapattı. Bora, ben binene kadar bekleyip, ardından adamla kısa bir süre, bir şeyler konuştuktan sonra arabaya bindi ve çalıştırdı. Gazı köklediğinde aklıma Anıl gelmişti...

Çok severdi araba kullanmayı... Geleceğe dönük kurduğu en büyük hayallerden biriydi hatta; araba galerisine sahip olmak! Bu kadar tutkuyla bağlı olduğu bir şeyi, bir daha hiç yapamayabilirdi. Hiçbir zaman araba kullanamayacak olması ihtimali yüreğimi yakarken, bu arabada bulunduğuma yine de şükrettim. Ben iyi ki bu arabadaydım ve Anıl'ın yaşaması, araba kullanabilmesi için bir şans vardı. Belki ileride zengin de olurdu, galerisini açardı... Belki adını da "Naz Oto Galeri" koyardı. Bunu düşünmek beni gülümsetmişti. Bora'nın dümdüz sesiyle an'a geri döndüm.

"Neye gülüyorsun?" diye sordu, ifadesiz bir yüzü vardı. Merak etmiyordu da, neye güldüğümü bilmek zorunda hissediyordu sanki.

"Hiiiç. Aklıma bir şey geldi." dedim. "Önemli bir şey değil." diye ekledikten sonra, kafamı cama doğru çevirdim. Arabanın ani fren yapmasıyla, emniyet kemeri taktığıma sevinirken, gözlerimi korkuyla ona çevirdim. Öfkeden deliye dönmüş gibiydi.

"Sana bir soru soruyorsam, ona cevap vereceksin!"

Manyak olduğuna o an ikna oldum. Şaşkınlıkla ona bakarken, belirgin yüz hatlarındaki her ayrıntıyı incelemeye başladım. Celladını daha yakından tanımak isteyen kurban gibiydim. Son iki haftadır yaşadıklarım kesinlikle filmlere konu olacak cinstendi. Bora'nın sinirli yüz hatlarına ve belirginleşen damarlarına bakarken, küçük bir kahkaha attım.

Daha fazla dayanamadı, kemerini çözdü ve bileğimi kavrayıp cama doğru bastırdı, bana doğru eğildi. Bergamot kokusu eşliğinde deniz kenarında yürürken, hiç yaşayamayacağım geleceğimi düşünüyordum. Öleceksin be Naz... Resmen öleceğin tarihi biliyorsun. Küçük kahkahalarım yerini büyük kahkahalara bırakıyordu; canım yandıkça gülmekten ölebilecek seviyede kahkaha atmaya başlamıştım. Bir süre, gözlerinden ateş çıkarcasına gözlerime baktıktan sonra, geri çekildi ve hiçbir şey söylemeden kemerini bağlayıp, gaza daha fazla yüklendi.

♠□

Sarıyer'i tamamen geçtiğimizde, on üç dakika daha ilerledik. Kilyos'u bitirdiğimizde, İstanbul'dan çıkacağız zannetmiştik. Düz ilerliyor gibi gözükssek de gittikçe tepelere çıkıyorduk. Sık ve uzun ağaçların arasından geçerken, denizden iyicene uzaklaşmıştık. Neredeyse inle cinin top oynamaya bile tenezzül etmeyeceği, geceleri kesinlikle kurdun ineceği ormanlık bir alanın içinden ilerledik ve sol tarafımda, ağaçlar kaybolmuş yüksek duvar başlamıştı. Üç dakika yüksek duvar devam ettikten sonra, oldukça büyük siyah bir demir kapının önünde durduk. On beş saniye içinde yavaşça açılan siyah demir kapıdan içeriye girdiğimizde, sağ ve sol tarafı çimlerle ve kısa ağaçlarla kaplı asfalt zeminde biraz daha ilerledik.

Arabayı, ortasında zar heykeli olan küçük ve etrafı fiskiyelerle donatılmış süs havuzun yanında durdurdu. Ve kemerini çözüp aşağıya indi. Bu sırada kapım, siyah takım elbiseli iri yarı bir adam tarafından açılmış, benim de inmem bekleniyordu.

"Hoşgeldin abi..." dedi, siyah takım elbiseli bir adam.

"Selim... Nazlı Hanım'ın valizleri alınacaktı otelden?" dedi Bora. Bakışları bana çevrilmemişti.

"Halledildi abi. Odasında bavulları..."

Bora, gözlerini bana yönelttiğinde, biraz olsun sakinleşmiş gibiydi. Elleriyle evi işaret ettiğinde, yürümeye başladım. Geniş yatay dikdörtgen şeklindeki üç katlı, dış duvarı gri taşlarla süslenmiş, çerçeveleri ve kapısı komple siyah olan bir villaydı burası. Evden ayrı olarak birbirine paralel şekilde uzanan tek katlı iki bina daha vardı; onlar da evin dış mimarisiyle aynı renkteydi. Orta yaşlı, saçını topuz yapmış, kısa boylu bir kadın, gülümseyerek evin kapısını açtı.

"Hoşgeldiniz Bora Bey... Nazlı Hanım?"

"Hoşbulduk Sevim Hanım." dedi Bora, bense kadın adımı bildiği için oldukça şaşkındım. Kadın bize bakıp, kısa bir süre gülümsedikten sonra, sağdaki merdivenlerden aşağıya doğru yöneldi. Bu eve adım attığımda geri dönüşü olmayacak Naz. Geri dönüşü olacak yeri çoktan geçmiştik. Evin giriş kapısının karşısındaki kemerle bölünmüş, kocaman ve gösterişli duran salondan gözlerimi ayırıp Bora'ya döndüm. Korkuyordum. Bir süre beni inceledikten sonra oldukça yumuşak bir ifadeyle konuştu.

"Sana evi gezdireyim ben."

"Gerek yok." dedim kendimden emin bir şekilde.

"Sekiz ay boyunca yaşayacağın yeri, yani evini merak ediyor olman lazımdı." dedi, sitemkar bir ses tonuyla.

"Burası benim evim değil cehennemden önceki son durağım." diye mırıldandım, duymamasını umarak.

"Nazlı, ben seni buraya zorla getirmedim. Alıkoymadım. Seni burada yaşamaya mahkum da etmedim! Bu tavrını çekemem senin. İhtiyacın olan ve asla bulamayacağın parayı sana açık çek olarak sundum ve burada olmayı sen kabul ettin. Sence de haksızlık etmiyor musun?" dedi, oldukça sakindi. Sekiz ay sonra ölmeni şart koşan, seni düğünde öldürecek bir manyak, haksızlıktan mı bahsediyor Naz?

"Özür dilerim." dedim, kısık bir sesle. Ne deseydim? "Manyaksın." mı deseydim? Ne ben bugün ölmek istiyordum, ne de Anıl'ı ölüme sürükleyebilirdim peşimden.

"Özür dilenmesinden hoşlanmadığımı söylemiştim."

"Evet ama ben hata yaptığında özür dileyen birisiyim, bu da benim karakterim!" dedim, hafif yüksek çıkan bir sesle. Ne tepki vereceğini ölçmek ister gibi, gözlerimi gözlerinden çekemiyordum.

"Senin karakterin bugünden itibaren değişmek zorunda. Önümüzdeki sekiz ay ve sonrasında, senin karakterin bana sökmeyecek." dedi, umursamaz bir tavırla.

"Önümüzdeki sekiz aydan sonrası yok! Beni öldüreceksin MANYAK!" dedim sitemle. Hakkını helal et Naz, az kahrımı çekmedin. Hiçbir tepki vermedi. "Manyaksın!" dedim yeniden, iğneleyici bir sesle. Ah Naz! Kendini düşünmüyorsan Anıl'ı düşün be kızım! Bora'nın yüzüne, samimi olmayan bir gülümseme yayıldı.

"Haklısın... Sekiz ay beklemek manyaklık." dedi ve koruduğu samimi olmayan ifadesiyle bana bakarak daha çok gülümsedi. Ardından, kolumdan tutarak beni merdivenlere doğru çekiştirdi ve yukarıya doğru uzanan merdivenlerden çıkarmaya başladı. Adım atıp atamadığıma bakmıyor, ben düştükçe pes etmeden beni kaldırıyor ve kolumu çok fazla sıkıyordu. Bir üst kata çıktıktan sonra, kolumu ondan

ayıp nefes almak istedim. Fakat Bora, yeniden kolumdan çekiştirerek, yukarıya devam eden merdivenlere yöneldi.

Bir kat daha çıktıktan sonra, uzun ve çok dar olmayan bir koridorda beni sürüklemeye devam etti. Koridorun sonunda bulunan soldaki kapıyı açtığında, beni içeriye fırlattı. İki tarafı da duvar olan dar bir alanda ilerledikten sonra karşıma çıkan, çalışma masasından destek alarak yere düşmemi engellemiştim. Bora, hızla bana yaklaştığında, çift kişilik yatağın ayak ucuna doğru beni bir kez daha kolumdan tutarak ittirdi. Ben dizlerimin üzerine düşerken, o yaptığı şeye ara vermeden saçlarıma yapıştı. Çıgıllıklarımın hiçbir faydası yoktu, kimsenin beni kurtarmaya gelmeyeceğine emindim.

"Canım yanıyor bırak beni!" diye acının arasında konuştum, gözlerimi sımsıkı yumup.

"Yüzüme bak!" dedi. Fısıldaması tüylerimi diken diken ediyordu.

"Bırak beni n'olur bırak!" diye, tutamadığım gözyaşlarımla arasında, yüzüne bakmadan güçlükle konuşabildim. Saç diplerimin acıyla sızlaması tüm vücudumu esir alıyor gibiydi. Saçlarımla çok mu severdin değil mi Anıl? "Senden bile çok seviyorum saçlarını." derdin, değil mi? Dokunmaya kıyamadığını söylemişsin bir keresinde Eren'e; senin dokunmaya kıyamadığın saçlarımla kökünden ayırmak istiyorlar. "Saçım! Canım...canım yanıyor." diye, kendimde bulduğum en son güçle bir kez daha konuştum.

Saçımı serbest bıraktığında, ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve öne doğru kapanıp, daha güçlü ağlamaya başladım. Hayatımı mahvetmişim. Hayatımı mahvetmişim. HAYATIMI MAHVETMİŞTİM! Daha çok bağırıma başladım. Taa ki kafamda hissettiğim soğuk cisme kadar... Ağlamayı bırakmış, nefes dahi alamıyor, kıpırdayamıyordum. Başıma silah mı dayamıştı? Gerçekten öldürecek miydi beni? Yapar mıydı? Kolay mıydı bu kadar? Dakikalar gerçekten geçiyor muydu yoksa yaşadığımız an kısacaktı da bana çok mu uzun geliyordu bilmiyordum. Başımdaki cismi bir milim oynatmıyordu, hiç konuşmadan öylece duruyorduk. Tüm cesaretimi toplayarak derin bir nefes aldım ve artık ölüm sessizliğini bozmam gerektiğine kadar verdim.

"Öldürecek misin beni?" diye sordum. Oldukça kısık ve acınacak bir ses tonuyla konuşmuş olmaktan nefret etmişim.

"İstedığın bu değil miydi?" dedi, ifadesiz bir sesle.

"Sekiz ay sonra dedin... Anıl'ın hastane masraflarını karşılayacağım dedin..."

"Merak etme. Ona dokunmayacağım, tedavi masraflarını da üstleneceğim, sözüm söz. Sadece sen benim canımı düşündüğünden fazla sıkacaktım onu anladım ve senden bir an evvel kurtulmak istiyorum." dedi, sesindeki hissizlik değişmemişti.

"Tamam." dedim. Ses tonumdaki pes ediş yeterince açıldı. Başka hiçbir şey söyleyemedim. "Beni n'olur öldürme." diyebilirdim mesela. Ama er ya da geç öldürmeyecek miydi zaten? Ne fark ederdi ki şu an, ne zaman öleceğimin ne önemi vardı? Sekiz ayı burnumdan getireceği zaten belliydi. Şimdi de öldürebilirdi, daha iyi olurdu. Yaklaşan ölümün soğuk nefesini üzerimde hissetmeye çalıştım. Olmadı. Kitaplardaki bu cümleye çok inanmıştım oysa ki. En azından Anıl'ın ölmeyecek olmasına seviniyordum; zaten en başındaki anlaşmamız da bunun üzerine kurulu değil miydi?

"Korkmuyor musun?" diye sordu, başımdaki silahtan çok, ifadesiz ses tonundan korkuyordum.

"Ölmekten mi?" diye sordum, engel olamadığım bir tebessümle.

"Onun tedavi masraflarını yarım bırakmamdan."

"Hayır. Söz verdin. Sana güveniyorum." dedim. Gözlerimi sınıksız kapattığımda, bergamot kokusuna karışan deniz kenarındaki meltem esintisinin tanıdık hissi gözümün önünde duruyordu; onun bana neden güven verdiğini anlamıştım. Sanırım bu da Allah'ın bana ölmeden önceki son lütfuydu. Başına silah dayayan bir adamın sana güven vermesi bir lütf değil; evrenin seninle dalga geçme şekli bence Naz.

Namluyu birazdan ateş edilebilir hale getirdi. Silahın emniyetini açarken çıkan sesle tüm vücudumun kasıldığını hissediyordum.

"O peki?" dedi, ifadesiz ses tonuna karışmış bir merak var gibiydi.

"O ne?" diye sordum, gözlerimi açmadan.

"Sen öleceksin... O yaşayacak... Senden sonra senin ölümünü belki de umursamayacak bile. Seni unutacak... Dokunmuyor mu bu sana?" diye sordu, sesindeki meraklı ton artmıştı.

"Unutsun zaten... Beni hatırlayarak acı çekmesinin bana kazandıracağı hiçbir şey yok. Madem hayatı kurtuldu, mutlu da olsun..." dedim, yüzüme yayılan gülümsemeyle beraber.

"Onun için öldüğünü bilmesin yani..." dedi, şaşkın bir ses tonuyla.

"Asla! Bilmesin... Lütfen." diye endişe ve yalvarışla karışık cevap verdim. Gözlerimi açmıştım. Yaptığım aptallığı kimsenin bilmemesini istiyordum. Neden ya da ne uğurda öldüğümün bilinmesi gururuma dokunuyordu sanırım. Fedakarlık ve aptallık arasındaki ince çizgiyi geçmiştim ben.

"Peki." dedi, net bir şekilde. Hemen ardından devam etti. "Son sözünü söyle."

"Teşekkür ederim." dedim, yeniden gülümseyerek.

"Asıl sen manyak mısın?" diye sitem etti. Eli tekrar saçlarıma yapıştı ve kafamı kaldırıp gözlerimin onunla buluşmasını sağladı. Elindeki gri metal silah alnımla buluşmuştu şimdi de. Gözlerinde hiçbir ifade yoktu, buz kesilmişti adeta. Zaten koyu renk olan gözleri, kömür karasına dönmüştü. Ölmeye hazırdım ama tetiği çektiği anı görmeye hazır değildim. Buz gibi sesiyle konuşmaya devam etti.

"Başına silah dayayan bir adama neden teşekkür ediyorsun?! Aptal mısın sen?!"

"Ama anlaşma buydu. Sen bana ihtiyacım olan parayı verdin... Ben de ölmeyi kabul ettim. Senin bir suçun yok ki."

"Az evvel, buraya cehennemden önceki son durak diyen kimdi?" diye sordu, alaycı bir ifadeyle.

"Bendim. Ama o cehenneme gidiş ben yarattım, farkındayım. O yüzden özür diledim ya zaten. Senin bir suçun yok. Yani neden sekiz ay sonra ölmemi istedin en başında, bilemiyorum ama... Ne bileyim, sonuçta anlaşma anlaşmadır. Ayrıca, Anıl'ın ameliyat ve tedavi masraflarını karşılayarak, bana ve ailesine dünyaları verdin zaten. Bu yüzden... Te-teşekkür ederim." dedim, sesim gitgide daha kısık çıkmıştı. Gözlerime bir süre daha bakmaya devam etti.

"Ayağa kalk!" dedi, dişlerinin arasından. Ayağa kalktım. Bana doğrulttuğu silahı indirdi. Derin bir nefes aldım. Galiba bugün ölmeyecektim. Elime uzandı ve avcumu açıp, silahı avcumun içine koydu. Korkuyla yutkundum. Avucumun içindeki silahtan gözlerimi çekmeden konuştum.

"Ne-ne yapacağım ben? Bununla?" diye sordum. Panik olmuşum.

"Kendini kendin öldüreceksin." dedi, oldukça doğal bir şey söylüyormuş gibi.

"Yapamam!" dedim. Gözlerimi şaşkınlık ve korkuyla açmış başımı iki yana sallamaya başlamıştım. Yalvarırcasına gözlerine bakmaya başladım.

"Eğer sen kendini öldürmezsen, ben Anıl'ın tedavi masraflarını ödemem. İkinizden birisinin bugün ölmesi gerekiyor." dedi. Netti.

"Sen neden öldürmüyorsun beni? İntihar süsü vermek için falan mı?" diye sordum, onu anlamaya çalışıyordum. Manyaklarla empati kurmak da senlik bir şey zaten; bir farkınız yok Naz.

"Diyelim öyle... Ya da manyağım mı belki dediğin gibi? Bundan hoşlanıyorumdur, zevk alıyorumdur. Olamaz mı? Fark eder mi? Kafana götür ve çek tetiği!" dedi, ses tonu buz gibiydi.

"Sarhoş olsaydım bari... Ayık kafayla yapılacak iş mi bu?" dedim, mırıldanarak.

"Aaa niye? Kumarhaneye girerken sarhoş muydun? Sevdiğin adamın hayatını kurtarıyorsun. AŞK İÇİN ÖLMEYE DEĞMEZ Mİ NAZLI ALACA?" dedi, sesi gittikçe daha yüksek çıkmıştı. Alay ediyordu benimle, kendimi öldüremeyeceğimi zannediyordu. Doğru zannediyordu!

"Hayalleri var onun. O hayallere son veren kişi olamazdım. O kumarhaneden de, bugün o şirketten de kendi canımı kurtarmak için çıkamazdım. Şimdi de... Şimdi de 'Kendimi öldüremem.' deyip, onu ölüme terk edemem. Söz verdim ailesine. İyileşeceğini söyledim. Geri dönemem. Bununla yaşanmaz." dedim, elimdeki soğuk metal titrememe sebep oluyordu.

"Senin hayallerin yok mu?" diye sordu, sesinin tınısına sakladığı iğneyi hissedebiliyordum.

"Vardı. Hepsinin de içinde o vardı. Hiçbiri gerçek olmadı. Hiçbiri..." dedim, yanağımla buluşan yaşlar arasında. Dudaklarımı birbirine bastırıp, başımı iki yana salladım.

"Bas tetiğe!" dedi, uyarıcı ve emir verici bir sesle konuşmuştu. Bas tetiğe Naz... Gözlerimde biriken yaşların, serbest kalmasına bir kez daha izin verdim. Ve buruk bir tebessümle, son kez yüzüne baktım.

"İzlemek istediğine emin misin? İstersen dışarıya çık..." dedim.

"Haklısın." dedi. Elini sakallarına götürdü, arkasına bile bakmadan odadan çıktı. Ardından gözlerimi sıkıca yumdum. Yapabilirsin Naz. Başka çaren yok. Bu senin seçimindi. Bir söz verdin Naz. Söz verdin. Ölümü hissetmeyeceksin bile belki. Bas şu tetiğe artık! Bas! Bitsin bu işkence Naz. BAAAAAS!!!

Tetiğe bastım.

Kurşun sesi çıkmadı. Belki de duymuyordu ölenler. Hala hissedebiliyordum. Kan falan da yoktu. Bu ne biçim ölmektir?

Kalbim yerinden çıkacakmış kadar hızlı çarparken, dizlerimin üzerine çöktüm ve silah elimden düşerek, parke zeminle buluştu. Neden öldürmedi seni Naz? Hiç ağlamadığım kadar hıçkırığa hıçkırığa ağlarken, ölüp ölmediğimi sorguluyordum. Ölmedin işte Naz, bak ben konuşuyorum ya... Duymuyor musun? Omzuma dokunan eli hissettiğimde, başımı kaldırdım; kapkara gözlerini gözlerime sabitlemiş öylece bakıyordu.

Bu manyak ne yapmaya çalışıyordu?

"Duşu gir, rahatla... Bir saat sonra da üç kat aşağıya in. Yemek yiyeceğiz." dedi. Algılayamıyordum. Gözlerine bomboş bakıyordum. Dudaklarım titriyordu ve ben sadece Bora'ya bakıyordum.

"İyi değilsin sen..." dedi telaşla. Ölmedin Naz. Beni kucağına alıp, hemen ilerideki yatağı yatırıırken, sitem ediyordu. "Bir de ölmekten bahsediyor!" Yatağı yatırdığında, başucuma oturdu. Gözlerinden bir an olsun çekmediğim gözlerime, şefkatle bakıyordu.

"Ölmek korkakların işidir küçük hanım." dedi.

"Neden bana bunu yaptın?" dedim, neredeyse çıkmayan sesimle.

"Uyu hadi. Duş alacak bile dermanın kalmadı. Yemek hazır olduğunda, seni uyandırılar." dedi, benim sorumu umursamadan. Gözlerimi kapattığımda, kendimi doğrudan uykunun kollarına bıraktım.

"Nazlı Hanım? Duyuyor musunuz beni?" diyordu bir ses. Yalnızca gece lambasının aydınlattığı odanın neresi ve bana seslenen kadının kim olduğunu seçmeye çalışıyordum. Sevim Hanım'dı. Bora'nın yardımcısıydı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum telaşla.

"Yemek hazır efendim... Bora Bey sizi uyandırmamı rica etti." dedi, oldukça sakindi.

"Tamam, geliyorum. Sağ olun." dedim.

"Üç kat aşağısı... Dilerseniz sizin hazırlanmanızı kapıda bekleyebilirim." dedi Sevim Hanım.

"Gerek yok, teşekkür ederim. Ben gelirim.....Yalnız, rica etsem odanın ışığını yakabilir misiniz?" dedim. Sevim Hanım, nazikçe gülümseyerek, kapıya doğru ilerlerken, ışığı açtı.

Ölmemiştim. Neden öldürmemişti beni? 8 ay sonra ne yaşayacağımızın provasını yaptırarak kadar mı manyaktı? Gözlerimi ovuşturduğumda, son sözlerini aklıma getirmeye çalıştım.

"Ölmek korkakların işidir küçük hanım."

Ne demek istemişti? Karnım aklıktan gurulduyordu. Yatakta doğrularak odayı incelemeye başladım. Siyah ve bordo tonlarının hakim olduğu bir odaydı. Çift kişilik yatağın hemen sol tarafında bulunan pencerenin önünde, on bir tane bordo kelebeklerle süslenmiş siyah güneşlik ve tül vardı. Yatağın sağ tarafında ileride kocaman kemerle bölünmüş bir alan vardı. Aslında, odanın girişindeki kısa koridor havasını sağlayan duvarın, tamamen bu alanı ve yatağı perdelemek için tasarlandığı belliydi. Odanın kapısını açan birisi, yalnızca çalışma masasını görebilir ama sol tarafa uzanan odanın içini göremezdi.

Makyaj masasından, dolaba ve hatta banyo kapısına kadar kadar her şey bordo ve siyah tonlarındaydı. Kendimi tuhaf bir biçimde, bu odaya ait hissetmemin sebebini ise bilemiyordum. Ellerimi ve yüzümü yıkayıp, odadan çıktım. Boydan boya koridoru bitirdikten sonra, karşımdaki merdivenlere yöneldim. İki katı indiğimde, bugün eve girdiğimiz alana ulaştım. Büyüklü küçüklü heykellerin arasından geçerek salona doğru ilerledim; süslü salonda kimse yoktu. Sevim Hanım ve Bora üç kat aşağısı demişti Naz!

Süslü salondan çıkıp, yeniden merdivenlere ilerledim ve dönemeçli merdivenlerden on sekiz basamak inerek, alt kata ulaştım. Ağzım bir karış açık, şaşkınlıkla kocaman salona bakakalmıştım. Dışarıdan bakınca üç katlı görünen bu ev aslında dört katlıydı. Zemin kat oldukça muazzam tasarlanmıştı. Televizyon izleme köşesi, biraz arkasında havuza bakan oturma grubu, salonun diğer köşesinde havuza karşı bir yemek masası... Oldukça ferah, kahve tonlarının hakim olduğu, insanın kendisini rahat hissedebileceği bir alandı burası. İki tarafının boydan boya camla kaplı olması, bahçeyle iç içe olma hissi veriyor ve huzurlu hissettiriyordu.

Mutfak, evin tamamen dışına yapılmış gibiydi, aradaki sürgülü kapı ve bölünen yer boyunca iki basamak merdivenle salona doğru bağlanıyordu.

Mutfağa girdiğimde nutkum tutuldu; bahçeye ve verandaya bakan boydan boya iki cam duvar, görüş açılarını daraltmayacak şekilde, tezgah ve dolaplarla alışılmıştan farklı bir şekilde dizayn edilmişti. Mutfağın ortasındaki ada tezgahta, Bora salata yapıyordu. Şaşkınlıkla, bana dönük olan sırtını izlerken beni fark edip etmediğini düşünüyordum ki sesiyle kendime geldim.

"Oradan durup izleyecek misin? Yoksa yardım mı etmek istersin?" diye sordu, ifadesiz bir sesle.

"Ne yapabilirim?" diye sordum.

"Ekmekleri götür." dedi. Emretti. "Az ye de uşak tut." da denmezdi ki. Gerek yok, sekiz ay boyunca ne derse yapmak zorundasın zaten Naz. Şimdi ölmediğin için sevinme. İki yüz kırk dört gün saatler sonra öleceksin çünkü. Gözlerim, ekmekleri aradığında, onların da mutfağın ortasındaki ada tezgahta olduğunu fark ettim. Etrafında bar sandalyeler vardı, muhtemelen yemek yemek için de kullanılıyordu. Ekmekleri alıp, masaya götürdüğümde, Bora da bitirdiği salatayla arkamdan geldi. Ve o sırada, mutfaktaki telefonu çalıyordu.

"Otur, başla sen. Geliyorum ben." dedi, gözlerini benimle buluşturduğunda.

"Beklerim, sorun değil." dedim, döz bir ifadeyle.

"Başla dedim! Ben atıştırdım bir şeyler, sen kim bilir kaç saattir açsın." dedi, sitemle. Açlıktan ölmenden mi korkuyordu, zaten öldürecekti. Naz, "Zaten öldürecek, zaten öleceğim." diye hayat geçmez, ben sana diyeyim. Her canlı bir gün ölümü tadacak zaten. Kahırdan öleceksin bu gidişle. Bora'nın dediğini yapıp, kendime ve ona çorba koydum. Mercimek çorbası vardı; kokusu ve görünümü mükkemmeldi.

Çok kısa bir süre sonra Bora, hoparlöre aldığıını sonradan fark ettiğim telefonuyla masaya geldi ve baş köşeye oturdu. Masanın diğer başı zaten kolona dayalı olduğu için, masanın bir tane olan baş köşesine yalnızca kendisi oturarak, oldukça egoist görünüyordu. Öyle göründüğünden habersiz çorbasını içmeye başladı. Telefondaki kişi, onunla konuşmuyordu ama bir takım sesler geliyordu.

"BULDUM OĞLUM!" diye bağırdı, telefondaki erkek sesi. Çorbayı içmeye başladığımda, telefondan gelen beklenmedik sesle yerimde sıçradım.

"Ne bağıryorsun oğlum?" dedi Bora, sert bir sesle.

"Pardon ya... Bir an heyecanlandım." dedi, telefondan gelen sesin sahibi.

"Neyse, eeeee?" dedi Bora.

"Vallahi... Üç gün sonra gelecekmiş..." dedi telefondaki adam, sesi endişeli geliyordu.

"Ebesinin-" diye karşılık verip, gözlerini benimle buluşturduğunda küfrünü yarıda bırakmıştı Bora, tuttuğu nefesini bir çırpıda verdi ve devam etti. "Yarın ilk uçakla Londra'ya gidiyorsun ve gerekirse onu eve kilitliyorsun! Bir süre daha İstanbul'a adımını atmayacak!"

"Abi isyan çıkarır. Sen Begüm'ü tanımıyor musun?" diye şaşkınlıkla sordu telefondaki adam.

"Lan başlatma isyanına! Gelmeyecek dedim o kadar." dedi Bora, emir verici bir tonla. Bence de gelmesindi, aklı varsa gelmemeliydi, her kimden bahsediyorlarsa... Begüm kim Naz? Neden bir süre daha İstanbul'a gelmiyor?

"Abi o zaman bir zahmet sen kalkıp gideceksin Londra'ya. Ben tutamam o cadıyı." dedi telefondaki adam.

"Sikicem yapacağın işi GÖKHAN!" diye kızgınlıkla konuştu Bora. Bu sefer kendini tutamamış ve küfretmişti. Bakışlarının bıkkınlıktan, sinire döndüğünü fark edebiliyordum. Gözleri benimle buluştuğunda, küfür etmesine aldırmadığımı anladı ve devam etti. "Ulan ben gideceksem, sen neden varsın?"

"Ben senin çalışanım oğlum. Begüm'ün değil."

"Lan Begüm benim kardeşim!" dedi Bora, konuşmanın uzaması canını sıkmış gibiydi. Demek ki durumun seninle alakası yokmuş Naz.

"İstifa ederim!" dedi telefondaki adam tehditkar bir tavrıyla.

"Et! Siktir git!" dedi Bora, fazlasıyla öfkelenmişti. Bir hışımla telefonu kapattı. Ardından mutfağa doğru seslendi. "SEVİM HANIMMMM.....Hay çıkmanıza da, eve gitmenize de!" dedi, söylene söylene masadan kalktı ve biraz sonra elinde tuzlukla geri geldi.

Çok sinirliydi, hızlı hareket ediyordu. Görünmezliğin formülünü bulmuşlar mıydı Naz? Çorbasına dökmek üzere tuzluğu eğdiğinde, kapağı açıldı ve tuzluğun içindeki tüm tuz çorbasına döküldü. Ben gözlerimi hayretle açmış onu izlerken, elindeki tuzluğu mermer zemine fırlattı. Çıkan sestten dolayı yerime iyicene sinmiştim. Biraz sonra bahçeye bakan cam kapıdan içeriye, koşarak üç tane siyah takım elbiseli adam girdi. Ortadaki iri yarı adam telaşla konuştu.

"Abi? Bir sorun mu var?"

"YOOOOOK!"

Bora'nın korumaları olduğunu düşündüğüm adamlar hiçbir şey demeden salondan çıkarlarken, ben de ayağa kalktım ve mutfağa yöneldim. En sonunda açtığım beşinci dolapta çorba kasesi bulmuştum, fakat tuza dair bir şey yoktu. Salona geri dönüp, ona yeni bir çorba koyduktan sonra çekinerek konuştum; beni şimdi öldürür müydü?

"Tuzu bulamadım ama..."

"SELİMM!" diye öfkeyle bağırdı Bora. Ben çorbasını bıraktıktan sonra, yerime oturmadan Selim koşarak içeriye geldi.

"Buyur abi?"

"Tuz bul bana!" dedi Bora sabırsızlıkla.

"Tuz mu?" diye şaşkınlıkla sordu Selim.

"TUZ! EVET!"

"Tabii abi. Mutfakta mı?"

Bora, "Seni öldüreceğim!" diye baktığı gözlerini Selim'e diktiğinde, Selim hala şaşkınlıkla Bora'ya bakıyordu.

"Denizde Selim. Deniz tuzu istiyorum. Ya da bırak... Kaya tuzu bul bana sen. Şimdi git! Bul da gel. Hadi." diye alaycı bir ifadeyle konuştu Bora. Canıma susamıştım sanırım. Çünkü gülmek için dudaklarımı birbirine bastırıyordum.

"Tabii abi. Bakarım internetten hemen." diyerek, bahçe kapısına yeniden yöneldi Selim.

"SELİM!"

"Efendim abi?" diye sordu Selim, kapıdan çıkamadan olduğu yerde öylece kalakalmıştı.

"Selim... Seliiiiiiim... Sevim Hanım'ı ara Selim. Sor bakalım, evimizde tuz neredeymiş. Öğren. Neredeyse al da gel Selim. Hadi Selim. Yoksa seni tuzlu suya gömeceğim şimdi Selim." dedi. Sinirden çıldırmış gibi gülümsüyordu; başını korkuyla öne eğip çorbamı içmeye devam ettim. Altı dakika sonra, Selim, açılmamış tuz poşetiyle salona geri döndü.

"Buldum abi. Bakliyatlar kısmındaymış."

Bora, bir tuza bir de Selim'e bakıyorken, dehşetle yerimden kalktım. Selim'in elindeki tuzu panikle aldım. Bora'nın çorbası, eminim ki yine buz gibi olmuştu.

"Eee şey Selim Bey... Rica etsem arkamdan, çorba tenceresini getirebilir misiniz?" diye sorarak, ilerledim. Bora'nın sinirli bakışları hala Selim'in üzerindeyken, Selim beni ikiletmeden çorbayı getirdi.

Tuzu bulduğum bir çay tabağına dökerken, çorbayı ısıttım ve biraz sonra, yeni bir kaseye doldurup, biraz da tuz eklediğim kaseyle masaya geri döndüm. İki kişi... Dört kase çorba... Mükemmel...

Yerime henüz oturmuşken, bahçeye bakan salonun kapısından telaşla birisi girdi.

"Ooooo afiyet olsun!"

Bora, başını kaldırıp da tanımadığım adama bakmazken, adam "Oooo çorba!" diyerek, karşıma oturdu; Bora'nın şapa döndürdüğü kaseyi alıp salata karıştırdığımız kaşıkla içmeye başladı. Yüzü ekşidiğinde, adama acır gibi bakıyordum.

"Oğlum bu ne ya?" dedi adam, kendisine bakmayan Bora'ya dönerek. Ardından bakışlarını benimle buluşturdu ve gülümseyerek konuştu. "Merhaba yenge."

"Çüşüş! Yenge senin-" diyerek ani çıkışımı yarıda kestim. Adamın gülümseyen bakışlarının yerini kısa süreli bir şaşkınlık alırken, Bora kafasını bile kaldırmadan çorbasını içmeye devam etti.

"Tanışmadık bu arada... Ben Gökhan..." dedi adam. Gülümsüyordu.

"Naz ben de. Memnun oldum." dedim gülümsemeye çalışarak. Niyetim, az evvelki çıkışımın bırakacağı izi yok etmektir.

"Nazlı diye biliyordum ben?" diye sordu Gökhan. Yüzünde resmen yalan söylediğimi düşündüğü bir ifade var gibiydi.

"Nazlı evet. Naz derler ama bana, genelde. Naz'ı kullanıyorum yani."

"Olur ya bana fark etmez. Zaten sonuçta, ben genelde yenge derim, Bora'nın sevgilisine yani." dedi sırtarak.

"Bana demesiniz? Çünkü ben hiç sevmem de..." dedim gülümsemeye çalışarak.

"Yengeyi her kız sever." dedi Gökhan, tezinin doğruluğundan emin bir şekilde.

"Ben sevmem." dedim, net bir şekilde. Hayatında kaç kez "yenge" oldun da sevmiyorsun Naz?

"O niye?" diye sordu Gökhan.

"Çok itici..." dedim, bıkkınlıkla.

"Bora?" dedi Gökhan, kafasını beni es geçip, Bora'ya çevirmişti. Bora kafasını kaldırmadan, gömüldüğü salatayı yerken, buz gibi bir sesle cevap verdi.

"Ne var?"

"Nazlı mı diyeyim? Naz mı diyeyim? Yenge mi diyeyim?" diye sordu Gökhan.

"Ne istiyorsa onu de." dedi Bora. Hala Gökhan'a bakmıyordu.

"Tamam. Naz diyeyim o zaman." dedi Gökhan, gülümseyerek. Bora'dan onay almasına gerek mi vardı gerçekten?

"Eee aç mısınız? Size de tabak getireyim ben?" diye sordum Gökhan'a.

"Mutfağın yerini biliyor. Açsa kalksın alsın!" dedi soğuk bir sesle Bora, kendi tabağına et sote koyuyordu.

"Yok Naz sağ ol... Yedim ben gelirken. Sevim Hanım'ın çorbasını görünce dayanamadım da saldırdım ama çok tuz koymuş bu sefer-"

"Niye geldin?" diye, Gökhan'ın lafını kesti Bora. Hala suratına bakmıyordu. Manyakların arasına düşmüş gibi hissediyordum.

"Uçak biletini getirdim." dedi Gökhan. Bora'nın bakışları Gökhan'la buluştuğunda, ona bakmamasının daha sağlıklı olduğuna karar vermiştim. Çünkü gerçekten, Bora'nın elinde kalacaktı.

"Anlamadım?" dedi Bora. Ve ben bu tehditkar sestem de deli gibi ürkmüştüm. Tek kaşını kaldırmış, Gökhan'ın tek bir cevabında tüm sofrayı yerle bir edecekmiş gibi bakıyordu.

"Sen gidiyorsun abi. Ben Begüm'le uğraşmam!" diye çıkıştı Gökhan.

"GÖKHAN! Dünya kadar işim var şirkette!"

"Abi sen patron değil misin? Bıraaaaak. Bırak çalışanlar çalışsın. Bak adı üstünde, ÇA-LI-ŞAN!"

"Sen nesen?" diye sordu Bora, sesi hala buz gibiydi.

"Ben başka... Ben, Bora Karabey'in şirketinde çalışmıyorum. Kara'nın yanında çalışıyorum. Rüzgar gibi sert, şiddetli, fırtınalı Kara'nın... Hani şu yer altındaki herkesin karşısında tir tir titrediği... Kumarhanelerdeki herkesin masasına oturmaktan korktuğu... Namıdeğer Kara!!! Millettin, 'Öldür beni!' diye yalvardığı adam..." dedi Gökhan, kendinden geçmiş gibi hayranlıkla konuşurken, ben korkudan oturduğum yere daha fazla gömülmüş, kafamı yemeğimden kaldıramıyordum. Sen tam olarak, bu Kara dediği adamın masasında mı hile yaptın Naz? Helal olsun sana vallahi.

"Ve sen de o adama kafa tutuyorsun öyle mi?" dedi Bora, sesinin tınısında alaycı bir ifade vardı. Bora'ya dönüp, "Ben sana kafa tutmuyorum canım, farkında mısın?" diye sarılıp yalakalık yapmak istedim. Yapmadım...

"Evet abi kusura bakma. Son faciayı hatırla... Begüm'ün peşinden İsviçre'ye gittiğimde... Beni eve kilitledi ve konsere kaçtı!" diye sitem etti Gökhan.

"Ulan ben seni yanımda nasıl gezdiriyorum? Bir de sana canımı emanet ediyorum." dedi Bora, sıkıldığı sesinin tonundan belliydi.

"Abi o başka vallahi. Bin adamı süzgece çeviririm ama Begüm'le baş edemiyorum. Dokunmak yasak, silah çekmek yasak, canını yakmak yasak. Nasıl tutayım? Kaçıyor o da. 'Üç numara' demişsiniz ama bence bir numara o! Maşallah onun bana şiddet uygulaması hiç yasak değil ama! Yüzüm gözüm tırnak izleriyle doluydu."

"OFFF!"

"Kara o değil de ne dicem... Sen, Hasan'ın ağzıyla gözünün yerini değiştirmişsin." dedi Gökhan, havadan sudan konuşuyormuş gibiydi. İçtiğim su, boğazımda kalmış öksürme krizine girmiştım. "Helal Naz helal." diyen Gökhan'a gülümsemeye çalıştım.

"Sen nerede gördün Hasan'ı?" diye kuşkuyla sordu Bora.

"Para istemeye geldi bugün. Ortada kalmış, gidecek yeri yokmuş..."

"Beter olsun it! Verdin mi para?"

"Bu hale senin getirdiğini söyleyince vermedim... Adam perişan olmuş. 'Her zamanki gibi dövecektim, Kara bana karışmazdı.' falan dedi, belli bir şey olmuş." dedi Gökhan. Kısa bir süre ikimiz de Bora'ya baktık ama o aldırış etmeden yemeğini yiyordu. Ardından Gökhan devam etti. "Ama bizim çocuklar, ailesine para göndermeye devam edileceğini söylediler, öyle talimat vermişsin."

"Evet. Gerçi başka nereye dönecek, karısı acır ona yine, alır eve. Ayrıydık falan dinlemez. O kadın da salak." dedi Bora, bıkkınlıkla.

"Sanmıyorum be abi. Kadını dövüyordu o kadar, kaç kez hastanelik etmişti, affetmez bence. Sen olmasan ölecekti kadın." dedi Gökhan, düşünceliydi. Birilerinin hayatını kurtarıırken, birilerinin hayatına da son veriyor Naz. Senin mesela.

"Sen yine çocuklara söyle, kolaçan etsinler. Eve dönerse, gözümüz kadının üstünde olsun." dedi Bora.

"Olur abi de... İyiydi Hasan Kıbrıs'ta. Yani casinoyu gözü kapalı işletiyordu, adam olandan olmayandan anlıyordu. Kimseye göz açtırmıyordu. Sayesinde kaç adam hakladık... Vukuatı ne? Mekanda olmuş n'olduysa. Kime vurmaması gerekiyordu?" diye sordu Gökhan. Donup kalmıştım. Kıbrıs, casino, işletme... Bana tokat atan işletmeciden mi bahsediyordu?

"Bir kadına." dedi Bora. Tabağımdan başımı kaldırıp, ona şaşkınlıkla baktığımda, bakışlarını benden kaçırdı.

"Vay pezevenk! Hayırdır?" diye hayretle sordu Gökhan.

"Neyse ne! Boşver." dedi Bora ve masadan kalkıp, bahçeye yöneldi. Oduğum yerden kalkamadım. Bir süre sonra, Gökhan da bana gülümseyerek dışarıya çıktığında, masayı topladım ve bulaşıkları makineye yerleştirdim. Mutfak tamamen toplandığında, ellerimi yıkarken, Bora'nın sesiyle ona döndüm.

"Neden sen topladın?" diye sordu.

"Kim toplayacaktı? Sen mi?" dedim alayla. Ben neden bu adama sürekli sert çıkmak zorundaydım?! Bana aldırış etmeden, ada tezgahın önündeki sandalyeye oturdu.

"Ben evde yatılı çalışan sevmem. Bahçe zaten adam dolu, sıkılıyorum kalabalıktan. O yüzden Sevim Hanım gündüz gelip akşam gider. Benim çok fazla halledemeyeceğim iş olmaz. Ama eğer sen istersen, yatılı bir çalışan bakarım. Böylece bir daha sana zahmet olmamış olur." dedi, sesinin tınısına sakladığı şefkat kulaklarımla buluşuyordu.

"Alt tarafı sofrayı topladım, bulaşıkları yerleştirdim. Bunun bi zahmeti yok..." dedim.

"Saat 7'de çıkıyor Sevim Hanım. Bilmiyorum, uyku saatlerin nasıl... Yani eğer sen istersen-"

"Kendim halledebilirim. Alışık değilim zaten birinden hizmet görmeye. Elime yapışmaz." diyerek lafını kestim. Beni düşünüyordu. Beni hırpalayan adamın daha kaç yüzüyle tanışacaktım?

"Sen bilirsin..." dedi, umursamaz bir tavırla.

"Eee çay içer misin?" diye sordum. Sanki, evime misafir gelmişti. Bu neyin rahatlığıydı bilmiyordum.

"Çay sevmem." dedi.

"Nasıl? Yemeğin üzerine... Sigarayla beraber?" dedim. Sigara kullanan bir insan, nasıl çay sevmezdi ya?

"Hayır... Sevmem." dedi. Ciddi olamazdı ama ciddiydi!

"Siz zenginler ağzınızın tadını bilmiyorsunuz!" diye sitem ettim.

"Yap da içelim o zaman Nazlı." dedi. Sinirlenmişti. Sana sinirlendiğinde cümlenin bir yerine adını sıkıştırıyor Naz, farkında mısın? Sinirli olduğunu buradan anlayabilirsin. Sinirine aldırmadım. Aman

canım bu adam da çok çabuk sinirlenmeyiversindi. Ağzımın tadıyla çay içmek istiyordum. Çay iyiydi. Tüm sıkıntıları alırdı.

"Çay ve çaydanlık nerede?" diye sordum.

"Makinası orada?" diye bana mutfak tezgahının üzerindeki hem çaydanlık hem de su ısıtıcı olan aleti, gözleriyle gösteriyordu.

"Makina istemem ben. Çaydanlık isterim. Yani çay ocakta güzel olur." dedim. Bir yandan da dolapları açıp kapatıyordum. Bakliyatların saklandığı dolabı da bulmuştum ama çay yoktu. Çaydanlık da yoktu. Bulamıyordum.

"Çaydanlığın nerede olduğu hakkında bir fikrim yok. Çaydanlık var mı, onu bile bilmiyorum. Ama Sevim Hanım'ı arayabiliriz." dedi, o da bakışlarıyla mutfağı tarıyordu. Cebinden telefonunu çıkardı ve kulağına götürceğini sandığım sırada, bana uzattı.

"Efendim Bora Bey?" diye açtı Sevim Hanım telefonu.

"Aaaa merhaba. Naz ben. Nazlı yani. Şey... Acaba çay ve çaydanlık nerede?" diye sordum.

"Çay yok Nazlı Hanım." dedi Sevim Hanım, endişeyle.

"Nasıl yok?"

"Bitti yani. Yarın aldıracaktım ben de. Bahçedeki oğlanlar ve ben çok çay tüketiyoruz da... Çaydanlık orada zaten yok. Makinada içiyoruz." dedi kadın, kendisini telaşla açıklamaya çalışarak.

"Ama tadı çok kötü olur..." dedim, mutsuz bir ifadeyle.

"Çaydanlığın da akşama kadar altı kapanmaması lazım ama... Kalabalığız. Makina kolayıma geliyordu hep." dedi kadın mahçup bir ifadeyle.

"Tamam anladım, rahatsız ettik. Kusura bakmayın lütfen... İyi geceler..." dedim, sorun olmadığını belli ederek.

"İyi geceler..."

Telefonunu Bora'ya uzatırken, bana, "Ne dedi?" diye sorarcasına göz kırptı.

"Yokmuş çaydanlık. Çay da bitmiş." dedim asılan suratımla.

"Niye aldırmamış?" diye sordu, kaşları çatılmıştı.

"Yarın aldırırım diye düşünmüş. Neyse... Kahve içelim bari." dedim, dikkatleri Sevim Hanım'ın üzerinden çekmeye çalışıyordum.

"Alsın çocuklar gidip çay..."

"Yok canım bu saatte zahmet etmesinler, içmeyiveririz..." dedim. Gerçekten gerek yoktu.

"SELİMM!" diye seslendi Bora, beni umursamadan.

"Gerek yok." dedim. Beni dinlemiyordu bile. Saniyeler sonra, nefessiz kalan zavallı Selim, mutfağa geldi.

"Buyur abi?" diye sordu, nefes almaya çalışarak.

"Gönder birini çay alsın." dedi Bora, aceleyle.

"Tabii abi. Hangi marka?" diye sordu Selim.

"Sevim Hanım ne aldırıyorsa onu... Ya da dur." dedi Bora, ardından bana döndü ve devam etti. "Ne alsınlar?"

"Şu an için ciddi fark etmez ama bergamotu çok severim, varsa, aromalı olabilir." dedim gülümseyerek.

"İşte en iyisi neyse sorsun, baksın, alsın. Bergamot aromalı." dedi Bora, tekrar Selim'e dönerek.

"Şeyy Selim Bey? Zahmet olmazsa, rica etsem... Bir de çayın yanına yenecek, atıştırmalık, çikolatalı falan bisküvi alabilirler mi?" dedim bir çırpıda Selim'e. Tabii Naz tabii. Güzelmiş değil mi böyle yaşamak? Maşallah ilk günden. Zaten 244 gün sonra da ben öleceğim, takıl sen.

"Tabii yenge, söylerim." dedi Selim.

"Yengeniz batsın!" diye mırıldanarak, ısıtıcıya su doldurmaya başladım.

"Alış buna." dedi Bora, sandalyeye otururken.

"Neye?" diye sordum, yüzümü ona dönmeden.

"Yenge demelerine... Söyleyecekler çünkü. Söylemek de zorundalar zaten sana adınla hitap edemezler." dedi. Sesinde koruduğu bir ciddiyet vardı.

"O niye?" dedim, ısıtıcıyı çalıştırıp ona döndüğümde.

"Benim sevgilim olarak biliyorlar çünkü seni." dedi.

"Eee senin sevgilin olunca n'oluyor?" diye sordum, alaylı bir ifadeyle. O ise aldırmadı.

"Benim karşıma geçip nasıl ki bana Bora diyemezlerse, sana da Nazlı diyemezler. Nazlı Hanım çok resmi. Bana abi diyorlarsa, sende yenge oluyorsun. Abla diyecek halleri yok..." dedi.

"Kız kardeşine ne diyorlar?" diye sordum.

"Begüm'e mi? Begüm Hanım diyorlar ama o başka. Racon bu... Sen benim sevgilimsin, otomatik olarak yengeye terfi ediyorsun yani." dedi.

"Çaresi yok diyorsun?"

"Yoo... Var... Eğer istersen hepsini hizaya dizerim. Bir güzel anlatırım Nazlı Hanım demeleri gerektiğini, kendi dilimle ama..." dedi, kaşları çatılmıştı.

"DÖ-Döverek...Mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Hı hı..." Kaşları çatık gibi durmasına rağmen, yüzünde saklayamadığı bir gülümseme oluşmuştu.

"Yok aman kalsın. Yenge desinler. Dövme sakın. Yazık." dedim üzülerek. Ardından, aklıma takılan şeyi bir çırpıda sordum. "Ama Gökhan Bey'in adıyla hitap etmesine izin verdin?"

"Gökhan başka. O benim en yakınım. Kardeşim. Yalnızca çalışanım değil." dedi, beni aydınlatmaya çalışır gibi. Ardından telefonunu eline aldı ve bir şeyler yapmaya başladı.

♠□

"Tezgahın üzerine bırakıyorum yenge." dedi Selim. Bu sefer koşmuyordu ama hareketleri hızlıydı.

"Ne kadar çok poşet var? Yedi tane! Ne aldılar?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Yenge hangi bisküviyi seveceğini bilememişler... Hepsinden birer tane almışlar, markette ne varsa." dedi Selim.

"Ay israf!" dedim mırıldanarak.

"Efendim yenge?" diye sordu Selim.

"Çık sen Selim çık. Halleder YENGEN." dedi Bora, gülümseyerek. Ona göz devirirken, poşetlerden çıkanları tezgaha dizdim ve bergamot aromalı çayı demlemeye başladım. Beni dikkatlice izliyordu.

"Tamamdır, birazdan hazır olur." dedim gülümseyerek.

"Otursana..." dedi Bora, yüzü oldukça ciddiydi.

Ben otururken kendi kalktı ve salona doğru ilerleyip, hem kendisinin hem de benim sigaralarımızı getirdi. Demek ki benim için de sigara almıştı. Yanıma oturduktan sonra sigarasını yakarken, bir tane de ben yakmıştım.

"Normalde evde içilmesinden hiç hoşlanmam." dedi, dumanla ciğerlerini doldururken.

"Çayı bahçede içebilirdik..." dedim. Madem hoşlanmıyordu neden burada içiyorduk?

"Sorun değil. Mecbur kalmadıkça içmezsin içeride. Önümüz yaz zaten..." dedi, gözlerini kül tablasına sabitleyerek.

"Kışın da ben zaten burada olmayacağım, ancak mezarda içerim sigarayı. Merak etme zaten çok içmem." dedim. Başımı öne eğmiş ve gerçekleri bir kez daha hatırlamıştım. Öleceksin.

"Oraya gelecektim ben de. Evet kışın burada olmayacaksın. Biraz da gerçeklerden bahsedelim..." dedi, gözlerimin içine bakarak. Sigaramdan, bir kaç nefes art arda aldıktan sonra konuştum.

"Ben çayları doldurayım... Öyle konuşalım." dedim. Başını "Olur." anlamında salladıktan sonra, neyse ki çay bardaklarını hemen bulmuştum. Yeniden yanına döndüğümde çayımdan bir yudum aldım. Aromasının tadıyla damağım şenlenirken, gözlerimi Bora'ya sabitledim.

"Ellerine sağlık." dedi, kaşlarını kaldırarak. O da sevmiş miydi bergamotu? Parfümünün esansı yoğunluklu bergamot olduğuna göre, o da severdi belki.

"Afiyet olsun..." dedim gülümseyerek.

"Nazlı... Bugün kendini öldürdün sen. Farkındasın değil mi?" diye sordu. Kaşları çatık, yüzü ifadesiz, sesi sertti. Ama sinirli değildi, daha çok azarlar gibiydi. Endişe sanırım bu Naz. Demek ki sadece sinirlendiğinde adınla hitap etmiyor sana... Ciddi olduğu zamanlarda cümlelerinde adını kullanıyor galiba.

"Evet." dedim, net bir ifadeyle.

"Yapabileceğine ihtimal vermiyordum açıkçası. Beni şaşırttın. Yanılmak isterdim. Bu benim gözümde aptallık!" dedi, kaşlarını kaldırmış, başını iki yana sallıyordu. Gözlerine baktığımda, ikimizin de gözünün önüne o anın geldiğini düşünmüştüm.

"Daha önce de söylemiştin aptallık olduğunu... Ne yapmamı bekliyordun ki? Ben sana bir söz verdim... Sen Anıl'ın hayatını kurtardın, ben de öleceğim... Bunun üzerine onun ailesine de bir söz verdim. Sekiz ay sonra ya da şimdi ölmüşüm, ne fark edecek? Ya da arada istediğin özel herhangi bir tarihte öleceğim belki de." dedim, silik ve acı dolu bir tebessümle.

"Ölmeyeceksin." dedi, gözlerinin karasını, yeşil gözlerimin en içine dikmiş, oldukça ciddi ve ikna edici bir ifadeyle konuşuyordu. Sanki ölmemem için emir veriyor gibiydi. Bakışları, tüylerimi diken diken ederken, hipnotize oluyor gibi hissettim. On iki harfle, beş heceyle ve ifadesiz kapkara gözleriyle bana şu an duymaya ihtiyacım olan en güzel şeyi içime kazıyordu.

"Nasıl?" diye sordum, anlamaya çalışarak.

"Ölmeyeceksin işte. Yaşayacaksın." dedi.

"Ama, 'Sekiz ay sonra öldüreceğim.' dedin..." dedim. Dalga mı geçiyordu? Boşa ümitlenmek istemiyordum.

"Sekiz ay sonra öldüreceğimi söylemedim Nazlı. Öleceğini söyledim. Ölmeyeceksin. Elbet bir gün herkes gibi öleceksin belki ama buna ben sebep olmayacağım yani, endişelenme." dedi, ikna edici bir ses tonuyla.

"Anlamıyorum." dedim, kafamı iki yana sallayarak.

"Sekiz ay sonra ölmeyeceksin. Bunun nesini anlamıyorsun?" dedi. Ve sıkıntılı bir nefes verdi.

"Neden vazgeçtin?" diye sordum. Sana ne Naz? Sonuca bak da, yeniden ölmen gerektiğine karar vermesin!

"Bugün vazgeçmedim. Zaten ölmeyeceğine çoktan karar vermiştim. Ama sekiz ay sonra öleceğini düşünerek yaşamak senin cezan olacaktı. Bu korkuyla yaşamayı hak etmiştin. Çünkü aşk için ölmeye değeceğini düşünecek kadar aptal birisi olman sinirlerimi bozmuştu." dedi, gözlerini gözlerimden ayırmadan. Yüzünde mimik oynamıyordu.

"Neden?" diye sordum. Ona neydi benden?

"Çünkü bu hayatta en önemli şey insanın ta kendisidir." dedi.

"Bana her defasında iki seçenek sundun. Onun yaşaması için bir seçenek olduğunu avuçlarımın içine koydun. O kumarhanede de, bugün şirkette de, saatler önce yukarıda da. O seçenek benim elimdeyken, bunu yok sayamazdım. Evet belki aptallık. Ama aksi de çok doğru bir davranış mıdır, tartışılır." dedim.

"Sana yukarıda üç seçenek sundum Nazlı, iki değil." dedi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ne demek istediğini anlamamıştım. Şaşkın bakışlarımla yüzüne bakmaya devam edip hiçbir cevap vermediğimde, yeniden konuştu. "Silahı bana doğrultup, beni tehdit edebilir ya da öldürmeyi düşünebilirdin." dedi. Histerik bir kahkaha attım.

"Kapıda yedi tane adam vardı. Seni bununla tehdit etsem ya da seni vursam ve kurtulmaya çalışsam bile bu evden çıkamazdım." dedim, gülerek.

"Bu şimdi düşündüğün bir şey. O an, o silahı bana doğrultmak aklına bile gelmedi. Çünkü bu senin için bir seçenek bile değildi. Üçüncü seçeneği görmedin. Bana zarar vermeyi aklının ucundan bile geçirmedin." dedi. Haklıydı. Aklıma bile gelmemişti gerçekten de.

"Evet." dedim.

"Neden?" dedi.

"Ölmeyi kabul eden bendim sonuçta. Teklifini kabul etmek her ne kadar aptallık da olsa... Ki bu teklif de çok manyakçaydı, bunu da unutmayalım... Anlaşma anlaşmaydı işte. Er ya da geç Anıl'ın yaşamasına karşılık ölecektim." dedim.

"Silahı eline verdiğimde bana doğrultacağını düşündüm. Bu senin sadakat testindi. Dışarıya çıkmamı istediğinde, tetiği çekemeyeceğini düşündüm. Bu da senin cesaret testindi. Ne kadar yapacağını söyleyen de yapamazsın sandım. Çünkü dile kolay bir şeydir ölmek. Ölümden korktuğunu ve asla o tetiği çekemeyeceğini sana kanıtlamak istemiştin. Ama yanılmışım. Sen resmen kendini öldürdün. Sandığımdan fazla cesurmuşsun." dedi.

"Bana, 'Ölmek korkların işidir.' dedin. Hem korkak hem cesur nasıl oluyor?" diye sordum, şaşkınlıkla. Onu anlamakta güçlük çekiyordum.

"Kendini öldürecek kadar cesursun, evet. Ama ölümü seçmek korkakların işidir. Her zaman yaşamının yollarını aramaya bakacaksın. Tüm cesaretini hayatta kalmak için kullanacaksın; ölmek için değil." dedi. Gözlerine anlayamadığım bir ifade yerleşmişti. Yedi saniye boyunca gözlerini kırpmadan bana baktı. Ezberlemeye çalışıyordu sanki. "Şimdi eminim ki, nefes almanın kıymetini anlamışsındır. Bundan sonra da böyle aptallıklar yapmaman gerektiğini fark etmişsindir. Önce kendi canını düşünmenin yanlış olmadığını sana öğretmem gerekecek." dedi.

"Peki o tetiği çekmem senin sınırlarını bozan bir şeyse. Aşk için diyelim... Ölmeyi göze almak aptallıksa senin için... Neden şimdi bana ölmeyeceğimi söylüyorsun ki? Bu korkuyla yaşamam konusunda bana CEZA verdiysen, şimdi neden bunları konuşuyorsun benimle?" dedim.

"Elindeki silahı, o can havliyle bile bana doğrultmayı aklından geçirmemenin küçük bir ödülü diyelim. Ayrıca... O tetiği çekmene kızıyorum evet ama..." dedi ve sustu. Bana bakmaya devam etti. Gözlerindeki beni ezberlercesine baktığı ifade yerli yerindeydi.

"O tetiği çekmeme kızılıyorsun AMA?" dedim, devam etmesi için.

"Neyse. Çektin işte." dedi. Ne saçma bir cevaptı bu. Durum tespiti mi yapıyorduk? Birkaç saniye konuşmasını bekledim ama konuşmadı. Bir şey söyleyecekken vazgeçtiğini bu kadar belli etmeseydi keşke. Merak etmişim. Ben devam ettim.

"Ama şunu unutma... Yine olsa yine yaparım. Verdiğim bir söz vardı ortada, hem sana hem de Anıl'ın ailesine." dedim. Acaba, daha fazla damarına basmasan mı Naz?

"Onu anladım." dedi. Ve derin bir nefes aldı. Verdiğin sözleri tutman güzel. Çünkü bana bir söz vermeni istiyorum." diye devam etti. Ne gözlerinden ne de bakışlarından hiçbir şey okunmuyordu. Konuşmak için doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir hali vardı.

"Ne sözü?" diye sordum, saniyeler sonra.

"Seninle şimdi, gerçek anlaşmamızı yapacağız Nazlı ve bu ölüp gitmenden daha çok zorlayacak seni." dedi.

"Gerçek anlaşma mı? Yeni bir anlaşma mı yani?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Eskisinin revize edilmiş hali aslında. Senin açından daha yaşanılır bir anlaşma olduğu kesin. Sekiz ay boyunca bu evde benimle yaşayacaksın. Sevgilimmiş gibi davranacaksın. O yüzden benim kurallarına uyacak, sözümünden dışarı asla çıkmayacaksın. Sekiz ayın sonunda da düğünümüz olacak. Ve o gün... Seni, yani benim sevdiğimi düşündükleri kadını öldürmek isteyecekler... Ve öldürdüklerini düşünecekler de." dedi, bir sigara daha yakmıştı.

"Na-nasıl yani?" diye sordum, çok şaşırmıştım. Bir çeşit fantazi yapmıyordu, ya da manyak değildi. Belli ki düşmanları vardı. Peki neden? Neden sevgilisini öldürmek istiyorlardı ki?

"Daha planlamadım... Gelinliğin içine çelik yelek belki? Başından vurulmaman için herhangi bir tedbir... Bilemiyorum şu an. Sen bunları düşünme. Ben seni koruyacağım." dedi, gözleri gözlerimle kesiştiğinde.

"Neden senin sevdiğin kadını öldürmek istiyorlar?" diye sordum şaşkınlık ve panikle. Bu konu daha fazla merak uyandırmıştı bende.

"Kendi meselene odaklan sadece Nazlı!" dedi. Sesi orta düzeyde olmasına rağmen, uyarıcı tondaydı. Bu konu hakkında konuşmak istemediği belliydi.

"Sonra ne olacak peki?" diye sordum.

"İzini kaybettireceğiz. Yurt dışına çıkacaksınız. Adın, soyadın, kimlik bilgilerin, her şeyin değişecek. Türkiye'ye dönmeyecek, tanıdığın hiç kimseyle irtibat kurmayacaksınız. Hayatın boyunca... Herkes seni

öldü bilecek. Konforunu ve can güvenliğini hayatın boyunca sağlayacağım. Merak etme sen." dedi, sesinin tınısındaki şefkati hemen tanımıştım.

"Ya dediğini yapmazsam?" diye sordum.

"O zaman seni de tanıdığın herkesi de ben öldürürüm. Gözümü kırpmam. Çünkü yaptığın tek bir hata her şeyi mahveder. Ve bu benim için çok önemli bir mesele." dedi, ciddi bir ifadeyle. Çok ciddi ve korkutucu bir ifadeyle üstelik.

"Hayatım boyunca Türkiye'ye dönmemek..." dedim, gözümü çay bardağına sabitlemişim.

"Nazlı... Az evvel tetiği çektiğin silahta kurşun olabilirdi. Şimdi değilse de sekiz ay sonra ölmeye 'Tamam.' dedin sen. Yurtdışında yaşayacak olmana mı takıldın?" dedi, sesi biraz yüksek çıkmıştı. Haklıydı!

"Doğru... Ben çok şaşırdım yani..." dedim, bakışlarımı yeniden onunla buluşturmuştum.

"Beklemiyordun bunu, biliyorum. Kendini ÖLMEYE şartladığın için. Ben, senden yaşamını istiyorum. Anıl'ı, ya da başka bir kimseyi düşünmeden. Düşünürsen yapamazsın. Anıl'ın ameliyat ve tedavi masrafları karşılığında dediğimi yapmanı istiyorum." dedi. Benimle anlaşmaya varmak istiyordu. Üstelik ne derse yapmak zorunda olmama rağmen, emir vermek değil beni ikna etmek istiyordu.

"Tamam. Dediğini yapacağım." dedim, daha fazla uzatmadan.

"Biliyorum." dedi, yüzüne anlık bir tebessüm yerleşmiş ama aniden kaybolmuştu. "Ne olursa olsun, önceliğin YAŞAMAK olacak Nazlı. Yaşamak." dedi. Yutkundum. Sevdiklerinden uzakta YAŞAMAK Naz, buna takılmak nankörlük mü? Bilemiyordum.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye sordum, biraz çekinerek.

"Sor?" dedi.

"Ama kızmayacaksın..." dedim, kısık bir sesle.

"Benimle pazarlık yapma!" dedi, sesine soğuk bir tını yerleşmişti yeniden. Derin bir nefes aldıktan sonra daha sıcak bir tonla devam etti. "Sor, ne soracaksan..."

"Anıl'la konuşmam yasak mı? Yani bu evdeyken... O iyileştiğinde... Onunla konuşabilir miyim?" diye sordum.

"Görmeye de gidebiliriz beraber. İyileşsin de..." dedi.

"Sen? Sen ciddi misin?" diye sordum, heyecanla.

"Evet?" dedi, tepkime şaşırılmış gibiydi.

Aynı heyecanla boynuna atladım; buram buram bergamot kokusu ciğerlerime nüfuz ediyordu. Bu sefer deniz kenarında gerçekten de huzurlu hissediyordum. Bir kaç saniye sonra, ellerini belimde hissettiğimde içimi kaplayan tek duygu; güvendi. Bu adama güveniyordum. Evet Naz, ilk defa birine gerçekten de güveniyordu... Çünkü o bana, bu hayatta gerçekten de en son mutlu olduğum günü hatırlatıyordu. Bir süre öylece kaldım. Ona sarılı olduğumun kafası dank ettiğinde de hızla geri çekildim. Ben ne yapıyordum? Yerime oturduğumda bana gülümsüyordu.

Kahramanım olabilir miydi gerçekten?

200 Gün nce...

Siyah gneşliğin arkasından dahi sızmayı başaran güneşe daha fazla dayanamayıp gözlerimi açmıştım. Galiba güzel bir gün olacak Naz! Telefonu elime aldığım da saat 8'e 20 vardı. Uyanmak için ideal bir saat miydi emin değildim ama misafir evinde de daha fazla uyunmazdı herhalde.

Burası senin evin Naz. Üstelik artık, cehenemden önceki durağın olmadığını da ğrendin! Cehenneme gitmen biraz daha ertelendi sanırım, araya başka duraklar girecek. Allah'ım ya sen affet ne olur? Senin alabileceğin canı, başkası almayacak diye seviniyorum. Umarım bugün kafana meteor düşmez Naz. nce perdeleri açtım, ardından bavullarımı... Giysileri dikkatlice çıkartarak dolaba yerleştirdiğimde, bornozumu alıp duşa doğru yol aldım. Duş, rahatlatır! Kesinlikle izimi kaybettirme olaylarını bugün düşünmeyecektim. Zamanla bu fikre de alışacaksın Naz.

♠ □

Saçımı kuruturken, Anıl'ın kardeşi Esin'le mesajlaşıyordum. Anıl'ın Türkiye'ye göre yarın gece 01:00'de beyin ameliyatı gerçekleşecekti. Tüm kötü düşünceleri savdığımda telefonu cebime koydum ve aşığıya doğru inmeye başladım. Bora, verandada kahve içiyor ve tablette bir şeyleri inceliyordu. Çatık kaşları yerli yerindeydi. Dün akşam, çayımı bitirip doğruca üzerime sinen kokusuyla uyumuştum. Beni öldüreceğini, celladım olacağını sandığım adam beni koruyacaktı. Hem Anıl yaşıyacaktı hem de ben. lmeyecektim! lmeyecektik. Naz yeter büyük konuştugun, kes sesini artık.

"Günaydın..." dedim, ürkekçe ama gülümseyerek.

"Günaydın. Kahvaltı hazır, geçelim mi?" dedi.

"Olur." dedim.

Üzerinde, dün akşam eve geldiğinde dahi hiç çıkarmadığı takım elbisesinin başka bir rengi vardı. Onlarla yaşamak çok zor olmalı... İkimiz de sessizce önümüzdekileri yemeye koyulmuşken, Bora aramızdaki sükuneti, neşeli çıkan sesiyle böldü.

"Nasıl? Güzel uyudun mu? Sevdin mi odanı?"

"Evet evet. Konforlu fazlasıyla..." dedim gülümseyerek. Ardından yine ciddiyetini takınıp kahvaltısını yapmaya devam etti. Bu evde sekiz ay boyunca, kim olduğunu bilmediğim bir adamla yaşayacak olma fikri beni ürkütüyordu. Ama neredeyse öleceğimi düşündükçe, onunla yaşama fikri kulağa daha hoş geliyordu.

Yaşamak güzel şeydi.

Biraz sonra çalan telefonum, aramızdaki soğuk sessizliğı bölen ikinci şey oldu. Arayan numarayı tanıımıyordum.

"Efendim?"

"Günaydın Nazlı Hanım... Serkan ben, Mert'in abisi."

"Aaaa! Günaydın Serkan Bey. Nasılsınız?"

"İyiyim Nazlı Hanım... Zor günler geçiriyordunuz. Siz nasılsınız?"

"Çok teşekkür ederim. Çok şükür atlatıyorum gibi... Bir sorun mu vardı?"

"Evet... Mert'in yarın matematik sınavı var. Zor geçecek gibi gözüküyor iki haftadan fazla oldu, ders yapamıyorsunuz. Ona yardımcı olabilir misiniz bugün?"

"Tabii tabii. Mağdur olmasını asla istemem. Kusura bakmayın lütfen, ihmal ettim Mert'i..."

"Estağfurullah. Öyleyse bugün 2'de bizde diyelim mi?"

"Tamam tabii olur. Görüşürüz 2'de, orada olurum."

"Görüşmek üzere Nazlı Hanım..."

Telefonla konuştuğum süre boyunca, dikkatini yemeğinden ayırmayan Bora, telefonu kapattığımda koyu gözlerini bana dikti. Sert, soğuk ve birazdan fırtınaya dönecek rüzgar gibi bakıyordu.

"Nerede oluyorsun 2'de?" diye sordu, sorgulayıcı bir ifadeyle.

"Mert'in evinde..." dedim, birine hesap vermekten nefret ediyordum.

"Mert'in evinde?" dedi, sert bir sesle.

"Öğrencim." dedim.

"Öğrencin?" dedi, kaşlarını kaldırmış, yüzüne alaycı bir gülümseme yayılmıştı.

"Evet öğrencim. Özel ders veriyordum da ben... Bu yaşananlardan sonra tabii ilgilenemedim. Çocuğun da yarın sınavı varmış." dedim, gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

"Allah zihin açıklığı versin." dedi gülümseyerek. Ardından gayet ciddi ve emir veren bir tavırla devam etti. "Gitmeyeceksin!"

"Gitmeyeceksin de ne demek?" dedim, şaşkınlıkla. Gözlerim kocaman açılmıştı.

"Türkçe özel ders vereyim ben de sana eğer istersen. Gitmek eyleminin olumsuz anlamına-"

"Bora!" diye sözünü kestim. Üstelik sert ve biraz yüksek bir şekilde.

"Sesinin tınısına dikkat et Nazlı! Bu evden dışarıya çıkmayacaksın." dedi, dişlerinin arasından.

"AMA NEDEN?" diye bağırdım, elimdeki çatalı hızla masaya vurmuştum.

"Sesinin tınısına dikkat et derken... Küçült demek istedim!" dedi, sesi biraz daha yüksek çıkmıştı. Derin bir nefes aldım. O da böyle biri Naz... Huyuna git.

"Bora, gitmek zorundayım." dedim, yumuşak bir ifadeyle.

"Hayır! Ben ne dersem onu yapmak zorundasın, unuttun herhalde!" dedi, siniri yerli yerinde duruyordu.

"Beni bu eve mi kapatacaksın? Odama da kilitle istersen?" dedim, alaycı bir ifadeyle.

"O da uyar bana, sen bilirsin Nazlı." dedi, ciddiymi. Huyuna gitsene Naz...

"Neden izin vermiyorsun?" diye sordum, adeta "Merhaba dünyalı, ben dostum!" der gibiydim. Gülümsedim...

"Birincisi, sen bana sormadan, konuştuğun adama gelebileceğini söyledin. Bu yanlış! Hadi bunu, bu seferlik görmezden gelebilirim. İkincisi, senin bu evden bensiz ya da bir korumasız çıkman söz konusu değil. Normal bir hayat yaşamıyoruz, farkında değil misin? Ayrıca, benim sevgilim... Herhangi bir erkeğin yaşadığı eve giremez!" dedi, dişlerinin arasından konuşuyordu.

"BEN SENİN SEVGİLİN DEĞİLİM!" diye bağırdım. Başlarım ben bu adamın huyuna da suyuna da ama yeter be! Bora, elindeki bardağı sertçe masaya vurduğunda, gözlerimden yaşların akmaması için zor duruyordum.

"SENİ SON KEZ UYARIYORUM! Eğer benimle konuşurken, sesinin tınısına dikkat etmezsen pişman olursun. BU SON! Bir dahası olmayacak!" dedi buz gibi bir ifadeyle. Ardından kalktı ve üst kata çıktı. Arkasından da kapının sertçe kapandığını duydum. Bu evde yaşayabilirdim, her sözünü

dinleyebilirdim ama kendimi bir tutsak gibi hissettirirse bununla baş edemezdim. Sakin ol Naz! Sakin... Gevşeee... "Tamam." de geç... Beni arayan numarayı geri aradım.

"Nazlı Hanım?"

"Serkan Bey... Kusura bakmayın takvimimde bir karışıklık olmuş. Ben bugün gelemeyeceğim..."

"Ama Nazlı Hanım... Siz gelmezseniz, Mert gerçekten matematikten geçemez. Sabah da çok ağladı, yarın okula gitmek bile istemiyor..." dedi endişeyle Serkan Bey. Allah kahretsin! Dayanamazdım... Bahsettiğimiz en nihayetinde 12 yaşında bir çocuktuktu..."

"Neyse tamam Serkan Bey, ayarlayacağım. 2'de oradayım. Lütfen Mert'e sakın olmasını söyleyin..." dedim. Acaba, Bora'ya sakın olmasını kim söyleyecekti?

♠ □

Rastgele bir pantolon giydikten sonra, üzerime bir tişört geçirdim ve hırkamı da belime bağladım. Hava bugün sıcak gibiydi. Aynanın karşısına geçtiğimimde, yeşil gözlerimin altının mosmor olduğunu fark ettim; ağlamak kesinlikle açık renk tenime iyi gelmiyordu. Gerçi, kime iyi gelirdi ki? Kapının önüne çıktığımda, iki koruma karşıma dikildi, bir tanesi Selim'di.

"Buyur yenge?" dedi Selim.

"Dışarı çıkıyorum..."

"Abimin haberi var mı?" dedi, kaşları çatılarak.

"E-evet. Var..."

"Biz bırakalım arabayla? Buralarda yürünmez. Tenhadır, tekin değildir... Hem ana yola kadar da bayağı bir mesafe var..."

"Taksi çağırsak?"

"Sen bilirsin yenge..." diyerek, diğer adama taksiyi ara dercesine işaret yaptı. Biraz sonra taksi kapıya yanaştığında, derin bir nefes aldım ve öğrencim Mert'in evinin adresini söyleyerek, başımı camdan dışarıya çevirdim. Bu ev çok büyük bir arazi üzerine inşaa edilmişti. Her yer, yeşilin bir tonuyla kaplanmış gibiydi. Büyük siyah kapıdan çıkıp, ormanlık yoldan ilerlemeye başlamıştık. Henüz ana caddeye ulaşmadan, telefonuma mesaj geldi.

"Evden çıkmışsın."

Bora'nın numarası mıydı bu? Herhalde kızım, o kadar koruma Bora'ya haber verecekti tabii çıktığını. Başka kim olabilir?

"Mert'i yarı yolda bırakamam. Gerçekten üzgünüm. İki saat sınavına çalıştırıp, hemen döneceğim."

"Gerek yok."

"Anlamadım?"

"Madem benim sözümü çiğneyip evden çıktın, dönecek bir yerin de kalmadı."

Ne demekti şimdi bu? Ciddi miydi? Anlaşma ne olacaktı?

"Tamam senin evinde kalmam bundan sonra ama anlaşmamız bozulmadı değil mi?"

"Bozuldu."

Boğazım yanmaya başlamış, gözlerimden istemsizce yaşlar dökülüyordu. Anlaşmanın bozulması demek, Anıl'ın ölmesi demekti... Tedavi masrafları süreç boyunca ödenmeye devam edecekti, Bora talimat verdiği an, Anıl'ı hastaneden çıkartırlardı. Üstelik daha ameliyata bile girmemişti, üstelik ameliyatına sadece otuz beş saat kırk bir dakika kalmıştı!

"Bora... Eve Şu an dönebilirim. Özü dilerim."

"Dönecek bir yerin kalmadığını söylemişim Nazlı."

Gerçekten aferin Naz... Helal olsun sana.

♠ □

Yine de Mert'in evine gelmiş ve onu yarın gireceği sınava çalıştırmışım. Zaten madem benim hayatım altüst olmuştu, çocuğun ne suçu vardı ki? Akıllı bir çocuktu Mert... Onunla ders çalışırken, kafamdan atmaya çalıştığım düşünceler, iki saatin sona ermesi ve apartmandan çıkmamla yeniden benimle buluşmuştu. Saat 4'ü biraz geçerken, Emirgan'ın tepelerindeki sokaktan sahile doğru ilerledim ve bir banka oturdum.

Kirada oturduğum evden ayrılmışım... Çantamda, bugünkü dersten aldığım 300 Lira ve Bora'nın bana verdiği 5 Bin Lira'dan kalan 4.238 Lira vardı. Bora'nın parasına dokunamazdım. Çalışırken kazandığım parayla, anneannemden miras Mersin'deki evin kirasıyla ve ailemden kalan parayla yaptığım tüm birikimi, Kıbrıs'taki kumarhanede kaybetmişim. Yani her ne kadar hileyle daha büyük paralar kazansam da o parayı alamamış ve kendi koyduğumu da o masada bırakmışım... Yani Şu an 300 Lira'm vardı ve gidecek hiçbir yerim yoktu. Tüm eşyalarımın Bora'nın evinde kalmış olması da cabasıydı; üstelik ona dünya kadar borcum vardı.

Karnım acıkmıştı ama oturduğum yerden kalkamıyordum... Gözlerimden devamlı olarak süzülen yaşlar, esmeye başlayan rüzgarla, yüzümü üşütüyordu. Hava çoktan kararmıştı... Her nereye

gideceksem, harekete geçmeliydim, bir arkadaşımın evinde kalmaktan başka çarem yoktu. Hoş, şu an için Eren ya da Hande'den başka gidecek arkadaşım da yoktu. Ama onlara ne derdim? İstanbul'daki evimi neden kapattığımı şu an açıklayamazdım; üstelik yeni işim var zannediyorlardı. Bora Karabey'le sevgili olmuştuk, ilişkimiz çabuk sona erdi. Hehehehehe. Ah Naz ah!

Ben amansız düşüncelerle boğuşup, yaptığım aptallığa küfrederken, Bora küçük adımlarla gelip, yanımdaki banka oturdu. Şaşkınlıkla ona bakıyordum. Yüzünü benden yana çevirmiyor, denizi izliyordu. Sakin görünüyordu ama yüz hatları her zamanki ciddiyetini koruyordu. Bu kadar ciddi olmak, onu yormuyor muydu? Onunla normal bir zamanda, normal koşullarda tanışsam asla korkutucu bir görüntüsü olduğunu düşünmezdim. Ama aslında başka bir yüzü olduğunu bilmek, görüntüsünün korkutucu olduğunu destekliyordu. Ben de yüzümü denize doğru çevirdiğimde, sessizliği tok ve kendinden emin çıkan sesiyle böldü.

"Hırkanı aksesuar olarak mı kullanıyorsun?"

"Anlamadım?" dedim. Ona dönmüş, ne demek istediğini sorguluyordum. Belimdeki hırkayı mı konuşacaktık?

"Titriyorsun..." dedi yüzünü bana döndürdüğünde. Gözlerinin koyuluğu, gözlerimin ona sabitlenmesine sebep oluyordu. Hiçbir şey söylemeden, belime bağladığım hırkamı giydim ve ona bakmaya devam ettim. Benim konuşmamı bekliyor gibiydi. Çantamı açtım ve içindeki zarfı Bora'ya uzattım, anlamamıştı. "Ne bu?" dercesine göz kırptı ama anlamamazlıktan geldim.

"Ne bu?" diye sordu en sonunda. Gözleri elimdeki zarftaydı. Israrla ona uzanmıyordu.

"Kıbrıs'ta verdiğin paradan kalan para... 4.238 Lira. En kısa zamanda, 762 Lira'yı da tamamlayacağım. Ben tüm paramla kumar oynamiştım. Geçtiğimiz bir haftada bu paradan harcamak zorunda kaldım. Tamamlayacağım ama. Ve diğer borçlarımı da tabii... Ödeyeceğim. En kısa zamanda."

"Koy şunu çantana!" dedi, yüzünü yeniden denize döndürerek.

"Lütfen alır mısın?" dedim. Diretiyordum. Cevap vermiyordu. Zarfı almayacağını anladığımda derin bir nefes aldım. Ve elimde kalmaması için çantama geri koydum. Ben de öylece denizi izlemeye devam ettim. Yirmi beş dakika otuz iki saniye sonra, yüzünü bana döndü.

"Anıl'ı sevdiğine emin misin?" diye sordu. O ne biçim bir soruydu? Bu hayatımda duyduğum en saçma soruydu. Soru muydu bu? Tamam Naz, sakin ol.

"Evet?!" dedim, sert bir şekilde.

"Peki neden her seferinde onun hayatının söz konusu olduğu bir anlaşmayı riske atmak için diretiyorsun?"

"Ben kötü bir şey yapmadım! Yardıma ihtiyacı olan bir çocuğa yardım ettim. Karşılığında da hak ettiğim parayı aldım. Emek verdim ve karşılığını aldım. YANİ ÇALIşTIM! Ben buyum... Ben özel ders veririm, garsonluk yaparım, sürekli çalışırım. şimdi çalışmadan duramam. Paraya ihtiyacım var; yaşamak için! Ne yazık ki herkes senin kadar şanslı değil, senin gibi zengin değil... Eğer ben ailem

öldükten sonra, yetişkin olduğumda, kendi paramı kendim kazanmasaydım, kötü günler için birikim yapmasaydım, o kumarhaneye bile giremezdim." Sinirlenmişim, telaşlı ve kendimden taviz vermeyecek bir şekilde konuşuyordum.

Beni dikkatlice dinledikten sonra, o da tavrından ödün vermeden konuşmaya başladı.

"Zaten benim yanımdayken para da kazanacaksın Nazlı. Başka bir işte çalışmana gerek yok!"

"Hayır hayır hayır! Biz seninle, Anıl'ın tedavisine gerekli olan para için anlaştık. Benim çok şükür elim ayağım tutuyor, kendi paramı kendim kazanırım..."

"Çok inatçısın..." dedi, gözlerimin en içine bakarak.

"Olması gereken bu." dedim, kestirip atmaya çalışır bir şekilde.

"İstersen mutfak masraflarını falan ikiye bölelim he?" diye sordu. Sesinde ve yüzünde dalga geçer bir ifade vardı.

"Ben birinin eline bakmaya alışık değilim ve buna alışamam. Dalga geçmene gerek yok." dedim. Yüzümü denize dönmüş ve sanırım bozulmuşum.

"Garsonluk yapamazsın." dedi.

"Niye? Bora Karabey bir garson parçasıyla beraber mi olamaz?" diye sordum iğneleyici bir tavırla. Ateş saçan gözlerimi gözlerine sabitlemişim. Aldırmıyordu.

"Seni kontrol edebileceğim bir işin olmalı Nazlı. Bir restoranda veya kafede her gelen müşteriden haberdar olamam ya? Beni de düşün... Benim sevgilim olduğun için tehlikede olacaksın her zaman, bunu unutmadan yaşamalısın..." dedi. Konuştukça hipnotize oluyormuş gibi hissediyordum, sinirim anında geçiyor; toza, buluta, havaya karışıyordu.

"Özel ders vermenin nesi tehlikeli?" diye sordum.

"Tanımadığım insanların evine girip çıkacaksın. Herhangi bir kişi, o insanları satın alabilir mesela... Yorma beni, tahmin edilebilir bir şey bu." dedi, yüzünü yeniden denize çevirerek.

"Ama çalışmak istiyorum... Bütün gün evde oturamam ki... Sen de bana acı..." dedim yalvarır bir şekilde. Yüzünü benimle yeniden buluşturmuştu. Kısa bir süre hiçbir şey söylemeden bana baktıktan sonra, boğazını temizledi ve konuşmaya başladı.

"Bunu halledebilirim sanırım." dedi.

"Nasıl?"

"Holdingin sosyal sorumluluk projesi olsun bu. İhtiyacı olan öğrencilere, benim ayarlayacağım bir yerde, haftanın belli gün ve saatlerinde ders verebilirsin. Kendi bildiğin öğrencilerini de bundan haberdar edebilirsin AMA ben aileleriyle bizzat tanışacağım... Ailelerden para alınmayacak, senin emeğinin karşılığını Karabey Holding ödeyecek..." dedi, iş anlaşması yapıyormuşcasına ciddiye. Gözlerimin içinin parladığına emindim.

"Bu çok güzel bir şey!" dedim sevinçle.

"Bence de... Güzel reklam da olur bundan. Aynen... Ben de sevdim." dedi, kendi kendini takdir ediyor gibiydi.

"Ne zaman başlayabiliriz?" diye sordum heyecanla.

"Sen benim şartlarımı kabul ettikten hemen sonra...?" dedi.

"Şartlar mı?" dedim, hayretle.

"Evet."

"Dinliyorum?"

"Benim evimde yaşadığın sürece, bana senin için harcadığım paranın lafını yapmayacaksın, çünkü hazzetmem."

"Tamam..."

"Bir daha benim sözümünden dışarı çıkmayacaksın, bu sondu."

"Tamam..."

"Bir daha benim onaylamadığım şeyi, onaylamışım gibi kapıdaki çocuklara gösterip, onları kandırmayacaksın."

"Tamam..."

"Ve eğer... Sözümünden çıkarsan... Şimdi sevindiğin iş ebediyen yatar."

"Tamam..."

"Bu kadar..."

"Peki sana kendimi nasıl affettirebilirim bugün için? Yani istersen bir ceza verebilirsin. Çünkü yani yaptığım cidden hoş olmadı..." dedim. Mağçuptum, gözlerinden gözlerimi kaçırarak sormuştum. Bora'nın yüzüne, hafif bir tebessüm yerleşti.

"Bi düşüneyim... Ben sana evden çıkmamanı söylediiim... Ve sen çıktın. Bana kendini nasıl affettirirsin? Şöyle... Şimdi eve gittiğimizde, odandan çıkma, mesela üç gün? Oda cezası! Olur mu?" dedi.

"Olur. Peki." dedim. Başka çarem yoktu. İnsanın gururu sızlar mıydı? Benim sızlıyordu. Bir adamın sözünden çıkmamam gerekiyordu. Böyle yaşamam gerekiyordu. Ve sözünden çıktığım için bana ceza vermesini teklif ediyordum. O da bana ceza veriyordu. Üç gün odadan çıkmam yasaktı. Oda cezası. Ancak bir çocuğa verilebilecek bir ceza. Bir çocuğa da asla verilmemesi gereken bir ceza. Nasıl bir hayat yaşamamın altına imza atmıştım ben? Anıl'ı düşün Naz. Ölmekten üç günlük oda cezasına kadar düştü olay. Böyle düşün. Düşünemezdim. Sonrasını bilmiyordum çünkü.

"He bi de... Bu son anlaşmamız. Çünkü cidden yoruluyorum. Ve sabrımın bu kadar geniş olmasının tek sebebi senin beni yeni tanımaya başlamış olman. Gerçekten normalde bu kadar sabırlı ve uzlaşmacı değilim Nazlı. Bir gün, hiç görmek istemeyeceğin yüzüme denk geleceksin diye ben bile korkuyorum."

"Haklısın... Çocukça davrandım... Bir daha olmayacak." dedim, dudaklarımı birbirine bastırarak.

"Güzel... Hadi gidelim." dedi.

"Bir Şey sorabilir miyim?" dedim, ayağa kalkmasını engellemiştim.

"Sor?" dedi, gözlerini kısarak.

"Sen beni nasıl buldun?" diye sordum. Kısa bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra konuştu.

"Seni takip ediyordu bizim çocuklar, evden çıktığından beri... O evden yalnız çıkamayacağını söylemiştim. Ben de işlerimi ancak bitirip gelebildim, isabet oldu bu kadar saatin geçmesi."

"Ne yani? Yalan mıydı 'Eve dönemezsin, anlaşma bitti.' demen? Sen beni kandırdın mı yine?" diye sordum Şaşkınlıkla.

"Evet." dedi, yine bu çok doğal bir Şeymiş gibi konuşuyordu.

"Bu 2 oldu ama..." dedim, kaşlarımı kaldırmıŐtim. Sesimde sitem vardı.

"Bence 3 oldu ama sen tabii yine anlamadın." dedi hafifçe sırtarak.

"Nasıl?" diye sordum anlamayarak.

"Yok bir şey, hadi gidelim artık." dedi ve kalkmam için koluma yöneldi.

♠ □

Arabaya bindiğimizde, Kilyos istikametinde gitmemiz gerekirken, biz Bora'nın evinden uzaklaşıyor, Bebek'e doğru ilerliyorduk.

"Eve gitmeyecek miyiz?" diye sordum merakla.

"Gideceğiz illaki." dedi, kafasını yoldan çevirmeden. Başka bir soru sormaya çekindiğim için, başımı camdan tarafa döndürdüm ve yolu izlemeye başladım. Sessizlik içinde bir süre ilerledik. Bebek'i geçtikten sonra, Arnavutköy'de arabayı sağa çekti. O emniyet kemerini çıkartırken, bir kez daha konuştum.

"İniyor muyuz?"

"Evet."

Ben ne olup bittiğinden habersizce, emniyet kemerimi çözerken, takım elbiseli korumalarından biri kapımı açmıştı. O sırada, bir arabanın peşimizden bize eskortluk ettiğini yeni fark ediyordum. Bora, yanıma doğru gelerek, elini belime yerleştirdi ve bana yön verdi. Bir balıkçıya giriyorduk.

"Hoşgeldiniz Bora Bey... Bu ne şeref... Haber verseydiniz size özel hazırlık yapardık efendim... Buyrun efendim... Sizi her zamanki masanıza alayım..." Heh, vallahi bana da haber verseydi keşke, ben de hazırlık yapardım.

Bora, arkamızdan konuşarak gelen restoran müdürünü umursamadan, hala belimde olan eliyle bana yön veriyor, merdivenleri çıkıyorduk. Nihayet son kata geldiğimizde, biraz ilerideki terasa doğru ilerledik. Göz alabildiğine denizle iç içe masaya oturduğumuzda, Bora doğrudan söze girdi.

"Hanımefendi için şal ayarlar mısınız hemen?"

"Tabii efendim... Her zamanki gibi mi donatayım sofrayı?" diye sordu restoran müdürü.

"Hayır." dedi keskin bir ifadeyle Bora. Ardından bakışlarını benimle buluşturarak konuştu. "Ne yemek istersin? Eğer balık sevmiyorsan... Bir şeyler ayarlatırım."

"Menü alsaydık?" dedim, kısık bir sesle. Şimdi ne yiyeceğimi nereden bilecektim? Hem seçeneklerin hepsini görmem, ona göre değerlendirmem ve karar vermem gerekiyordu.

"Sen ne istiyorsan söyle... Menüde onlar yaratılır." dedi, kendinden emin bir ses tonuyla. Açlıktan ölen karnım yerini bu gereksiz ihtişamın içinde kasılmaktan iştahsızlığa bırakmıştı.

"Levrek yerim." dedim, düz bir sesle.

"Beyaz şarap?" dedi, düz bir sesle.

"Olur..." dedim, düz bir sesle.

"Levrek istiyoruz. Bir de beyaz şarap. Şişeyi biliyorsunuz... Ortaya bol yeşillikli, limonlu bir salata... Belki biraz zeytinyağı." diye bir çırpıda isteklerini sıralamıştı Bora, restoran müdürüne dönerek.

Adam, başını "Tamam." anlamında salladıktan sonra, saygısından öne doğru eğilerek yanımızdan ayrıldı. Bora sigarasını çıkartmış, başını denize doğru çevirmiş, ciğerlerine doldurduğu dumanı üfleyerek, bir şeyler düşünüyor gibiydi. Sigaranın onu çok seksi gösterdiğini düşünmüştüm. Ergen misin Naz? Ben ergen falan değilim ama gerçekten de ince uzun parmaklarının arasındaki ya da belirgin dudaklarının arasındaki sigara onu olduğundan daha çekici bir hale sokuyordu. Ben, kaçamak bakışlarla onu izlerken, ikimiz de bir anda duyduğumuz sesle, başımızı yanımıza gelen kişiye çevirdik.

"NAZ! A-aaa! Bora Bey..."

Ben başımı çevirmesem de olurmuş aslında. Heh! Bir bu eksikti Naz!

"NAZ! A-aaa! Bora Bey..." dedi önce. Ardından da "Bu ne şahane tesadüf?" diye devam etti.

Tüm ihtişamıyla, Pelin karşımızdaydı; bu ne kötü bir tesadüftü böyle? Bora, bakışlarını Pelin'den bana çevirdiğinde, ayağa kalkmış, Pelin'i öpüyordum. Pelin beni öptükten sonra, çekinceli bakışlarla Bora'ya elini uzattığında, Bora da karşılık verdi ve tokalaştılar.

"Özledim seni Naz ya! Nerelerdesin sen? Aaa bu arada... Anıl'ı duydum... Geçmiş olsun, durumu nasıl?"

"Bakalım... Biraz daha zaman var belli olması için... Hayırdır? Gazeteye ilan mı verdiler, sana kadar nasıl geldi?" diye şaşkınlıkla cevaplamıştım Pelin'i. Bu sırada, restoran müdürü şarabı getirmiş, servis etmek için Pelin'i bekliyordu. Bora, Pelin'e dönerek konuştu.

"Oturmaz mısın bizimle?"

Lütfen oturma, çünkü seni şu an asla çekemem... Pelin, iç sesimi duymamış olacak ki, Bora'ya gülümseyerek, benim yanıma oturdu.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sormuştu bu kez de Bora... Bunlar nereden tanışıyorlardı?!

"Evet aslında, ben de yemek yemeye gelmiştim." dedi Pelin. Ardından restoran müdürüne balığını sipariş etti ve kadehlerimizdeki beyaz şarabı yudumlamaya başladık.

"Kazanın olduğu akşam, kan aranıyormuş sanırım acil. Sosyal medya paylaşımlarından öğrendim yani ben olayı Naz!" dedi Pelin, bana doğru dönerek.

"Anladım... O negatif, zor bulundu." dedim, yüzüm çoktan asılmış, o gün aklıma gelmişti.

"İnsanın çocukluk arkadaşının başına böyle bir şey gelmesi kadar kötü bir durum. Umarım bir an evvel toparlanır. Amerika'ya gitmiş tedavi olmak için." dedi Pelin. Çüş! Onu da mı biliyor?

"Evet. Bunu nereden duydun?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Hande'yle beraberdik dün. Selin'in doğum günündeydik."

"Selin kim ya?" diye sordum bu sefer de.

"Selin mi kim? Kızım kendi bölümündeki arkadaşını mı tanımıyorsun? Hem seni de çağırılmışlar doğum gününe. Gerçi, Anıl bu durumdayken gelemeyeceğini söylemiş Hande, senin yerine." dedi Pelin. Selin'i hatırlamış gibi yaptım. Selin kimdi ya?

"Doğru söylemiş." dedim, yapmacık bir gülümsemeyle.

"Hande'yle de görüşmüyormuşsunuz kazadan beri. Bir kaybolmuşsun, pir kaybolmuşsun. Epey sitemliydi. 'Gördüğüm yerde, onu öldüreceğim.' dedi vallahi. Telefonlarını açmıyormuşsun." dedi Pelin, gülerek. Histerik bir kahkaha attım. ÖLDÜRECEK MİYİMİŞ? Komikti.

"Hande işte." dedim, gülümseyerek. Ardından Bora ile göz göze gelmiştim. Hande beni öldüremezdi, yaşamak için Bora'ya söz vermiştim.

Şalımla beraber, yemekler de çok kısa bir sürede gelmiş, yemek yemeye başlamıştık...

"Eee siz Bora Bey'le nereden tanışıyorsunuz?" diye sordu Pelin, bir bana bir de Bora'ya bakmış, en son yeniden bana dönmüştü.

"Nazlı benim kız arkadaşım." dedi Bora, sanki yıllardır berabermişiz kadar rahat bir ifadeyle.

"YOK ARTIK! Hayatta inanmam..." diye yüksek bir tepki vermişti Pelin. Bense konuşmayı bilmiyormuş, kullanılan dili anlamıyormuş gibi, gülümseyerek karşılık veriyordum.

"O niye?" dedi sordu Bora, yalnızca Pelin'le muhattap oluyordu.

"Naz ve biriyle SEVGİLİ olmak... Ona göre değildir böyle şeyler... Düzenli ilişki insanı değil." diye kendinden emin bir şekilde konuştu Pelin, ardından bana dönmüş, sanki benden onay bekliyordu. Anıl'ın çocukluk arkadaşım olmaktan öte olduğunu, ona aşık olduğumu bilse ne düşünürdü acaba? Bunu, çevremde Eren ve Hande'den başka bilen yoktu. Bir de Anıl'dan başka. Galiba karşılıksız aşkın da en kötü tarafı buydu; aşkını dünyaya haykıramıyordun.

"Bora'yı tanıyana kadarmış demek ki..." dedim istemeye istemeye. Şu lanet olasıca konunun bir an evvel kapanmasını diliyordum. Pelin şu konuda haklıydı; Anıl'ı seviyordum ve hayatıma bugüne kadar hiç kimseyi alamamıştım. Kimsenin yanında Anıl için çarpan kalbim susmamıştı. Konuyu değiştirmek adına, "Siz nereden tanışıyorsunuz asıl?" diye sordum Pelin'e dönerek.

"Ben, Karabey Holding'de çalışıyorum tatlım... Finans Departmanı'nda, satın almadan sorumlu müdür yardımcısıyım..." dedi Pelin, sesi egoyla doluyken, bir yandan da Bora'ya kaçamak bakışlar atıyordu.

"Bir süredir bizimle Pelin... Boğaziçi'lileri severiz." dedi Bora, umursamaz bir şekilde.

"Ben yurtdışına çıkarsın, orada master yaparsın, büyük hedeflerin vardır diye düşünmüştüm?" dedim, hayretle Pelin'e.

"Karabey Holding'i küçük görüyorsunuz demek ki Nazlı Hanım?" dedi Bora, şaşkınlıkla başımı ona çevirdiğimde, Pelin'de gördüğüm egonun binlerce kat fazlası onun gözlerindeydi.

"Küçük görmüyorum... Matematik okuyan birinin yolu uzayla bile kesişebilirken, kendini bir holdinge kapatması mantıklı gelmedi kulağıma."

"Herkes senin kadar sayıların kökenine aşık değil Naz. Senin yolun mühendisliğe kadar uzayabilir; Bir gün Nasa'ya Cia'ye girebilirsin, şaşırmam. Ben plaza kariyeri yaparken gayet mutluyum." dedi Pelin. Kısa bir an için onunla olan arkadaşlığımızı sorguladım. Şaşılmaması gerekiyordu aslında; kimin nerede ne yaptığını ya da ne kadar kazandığını hesaplayan birini Cia'de hayal edecek değildim.

"Sıkılmıyor musun tüm gün masa başında?" diye sordum.

"Hayır..." diye cevap verdi Pelin, gözlerini Bora'ya çevirerek. Ne bekliyordum ki? Patronunun yanında sıkıntısı olsa bile dile getirecek değildi herhalde! Ardından yüzünü bana çevirerek sordu, "Sen mezun olduktan sonra, nasıl bir kariyer hedefliyorsun?"

Pelin'in sorusu üzerine gözlerimiz Bora ile buluşmuştu. Bakışlarına yerleşen sisli görüntü, benim de geleceğimi karartıyordu. Daha düne kadar öleceğimi zannediyorken, hayattaki en temel hakkımdan vazgeçmişken ve ileride nasıl bir hayatım olacağını bilmezken, bu soruya doğru cevabı veremezdim.

"Düşünmedim..." diye yalan söyledim.

"Nazlı çok akıllı bir kız. Kendisi için en doğru olan kariyer planını seçeceğine eminim." dedi Bora. Ardından elini, masanın üzerinde duran elime uzatıp, parmak uçlarıyla, parmaklarımı okşamaya başlamıştı. Yüzünde beliriveren tebessüm, içimi ısıtırken, Pelin'in sözleriyle yeniden gerçek dünyaya döndüm.

"Başarılarını basında okuruz artık!" dedi, alaycı bir ifadeyle Pelin.

Nazlı Alaca'nın hazin sonu; düğünü cenazeye döndü... Sanırım, başarılarımdan evvel, yalandan düzenlenen ölüm haberimi okumak zorunda kalacaktı basında. Sağlık olsundu...

Pelin, yemekten sonra, masada sürekli oluşan sessizlikten rahatsız olmuş olacak ki, izin isteyerek kalktı. Bora ile kahvelerimizi içerken, ikimiz de derin düşüncelere gömülmüş gibi, denizi izliyorduk.

"Sevmiyorsun herhalde Pelin'i?" dedi Bora, yine hedefe tam doksandan vuruş yaptığını bilen futbolcu gibi özgüveni yerindeydi.

"Pek sevmiyorum açıkçası. Çok mu belli ettim?" diye sordum, kahve olmuş dudağımı yalarken. Kısa bir an için bakışları dudaklarıma kaydı, ardından gözlerini gözlerime sabitleyerek konuştu.

"Yani... Bana bile daha sıcak bakıyordun." dedi, ifadesiz bir sesle.

"Desene bayağı bi belli etmişim!" dedim.

"Çalışkan birisi... Ama pratik zekası çok fazla gelişmiş değil. Geçici bir süre beraber olacağız onunla." dedi, umursamaz bir şekilde.

"Onun bundan pek haberi yoktu sanırım?"

"İş dünyası böyledir... Daha iyisini bulana kadar, kimseye haber vermezsin." dedi soğuk bir ifadeyle.

"İşte bu yüzden holdinglerden nefret ediyorum." dedim, gözlerimi devirmiştım.

"Eğer ileride... Kariyer yapmak istersen... Yani hangi alanda olursa olsun, yardımcı olurum." dedi, içten bir şekilde.

Hiçbir cevap vermiyor, yalnızca bakışlarını inceliyordum. Kaç yüzü vardı gerçekten de? Kutup iklimlerini andıracak kadar soğuk olup, bir anda nasıl bir çöl kadar sıcak olabiliyordu? Sert halini de içten halini de hiç çekinmeden masaya koyabiliyor ama hangi an, hangisiyle karşılaşacağını hesaplamana fırsat vermiyordu. Zor bir adamdı. Bir de bergamot kokusu, tatlı deniz kenarı esintisiyle karışıyordu onun yanında. Ama yine de zor bir adamdı... Şu an bile sırf o izin verdiği için gözlerine bakabildiğime emindim.

"Teşekkür ederim." dedim, aynı içtenlikle. Bakışlarıma yerleşen kuşkuyu görmüş gibiydi.

"Neyi merak ediyorsun?" dedi gülümseyerek.

"Bir çeşit, Godfather'cılık mı oynuyorsun sen?" diye sordum bir çırıpıda. Küçük bir kahkaha attı ve ayağa kalktı.

"Hadi gidelim Nazlı... Yarın uzun bir gün olacak, dinlenmem lazım." dedi soğuk bir ifadeyle. Fazla üzerinde durmadan, ayağa kalktığımda, yeniden elini belime yerleştirdi ve arabaya bininceye kadar pozisyonunu bozmadı.

Yol boyunca hiç konuşmadan, Kilyos'un ıssız ve uzun yolunda ilerledik. Araba evin önüne yanaştığında, kapılarımızı açmak için bekleyen korumalara eliyle "Dur." anlamında işaret yaptığında, gözlerimi onunla buluşturdum. Oldukça ciddi bir hali vardı.

"Yedik, içtik, güldük, eğlendik. Hepsi bir yana... Konuştuklarımızı sakın unutma Nazlı. Benim sözümünden çıkmak, kafana göre davranmak yok. Beni yapmak istemediğim şeyleri yapmaya mecbur bırakma."

"Tamam." dedim, başımı öne eğerek. Yapmak istemediği şeyler neydi mesela? Düşünürsem ve ihtimalleri sıralarsam korkardım. Korkmamalıydım. Korkarak yaşanmazdı.

"Güzel. Şimdi... İnebiliriz."

Evden içeriye adımımızı attığımızda, kendimi çok yorgun hissediyordum. Üç gün odadan çıkamayacak olma fikri, ruhumu bunaltsa da şu an buna itiraz etme hakkım asla yoktu. Bora'nın sözünden çıkamazdım, ne istiyorsa yapmak zorundaydım.

"Nazlı. Ben duş alıp yatacağım hemen. Benim odam, senin odanın bulunduğu koridorun başında kalan sağdaki oda. Herhangi bir durum olursa diye, haberin olsun."

"Bir Şey sormaya gelebilir miyim?" dedim. Merdivenleri çıkmayı bırakmış, on dördüncü basamakta arkasını dönmüş, anlamsız bir ifadeyle yüzüme bakıyordu. Ben de Şaşkın Şaşkın ona bakarken en sonunda konuştu.

"Yani normal Şartlarda uyandırılmaktan nefret ederim. Ama acil bir Şey olursa, gelebilirsin tabii."

"Şimdi de sorabilirim aslında. Ben Şimdi üç gün sigara içmeden duramam. Yani çok içmiyorum ama üç gün çooooook uzun bir süre... Hani sen de dedin ya, evde içilmesinden hoşlanmam diye..."

"Bizim katta teras var, benim odamın karşıısında kalan kapı terasa çıkıyor. Yani çıkabilirsin oraya, sigara içmek için." dedi. Oda cezamı unutmuş muydu, yoksa oda cezamı kat cezasına çevirerek indirim mi yapmıştı?

"Çıkabilir miyim terasa gerçekten?"

"Neden çıkamayasın?" diye soruma soruyla karşılık verdi. Oda cezamı unutmuştu. Hatırlatmak, boynumun borcuydu.

"Dedin ya..." dedim. Başıımı öne eğmişim.

"Ne dedim?" dedi.

"Üç gün odandan çıkmayacaksın dedin..." dedim. Mırıldanarak konuşmuşum neredeyse. Bastırmaya çalıştığı kahkahasını duyduğumda, başımı kaldırıp, benden bir basamak yüksekte olduğu için, daha da kocaman gözükken adamın yüzüne bakıyordum.

"Nazlı yok öyle bir şey! Affetmişim seni, bu yüzden yanına geldim... Ama sen öyle tatlı tatlı, yaramazlık yapmış çocuklar gibi ceza falan deyince-" dedi ve gülmekten devam edemedi. Çok güzel gülüyordu. Sol yanağının üzerinde oluşan çukuru inatla bozuyor ve daha fazla gülmek için dudaklarını dişliyordu.

"Yine mi kandırdın beni?!" diye sordum. Sesim gecenin sessizliğinde biraz yüksek çıkmıştı. Sitem ediyordum. Artık yeterdi çünkü!

"Sana üç oldu demişim ama eğer sesinin tınısını ayarlamazsan, gerçeğe dönüştürmüş olucam gibi sanki." dedi, kaşlarını çatmaya çalışıyordu ama hala gülüyordu.

"Paşamıza da bakın hele! Hep böyle kadifeleşmiş ses tonuyla konuşacağız kendisiyle! Başka???" diyerek, aldırmadan, elimle onu itip, merdivenlerden çıkmaya başladım. Fakat ilerleyemedim... Kolumdan beni çekerek kendi kolları arasına yatırmıştı; belimi, bir üst basamağa uzattığı bacağının üzerine yerleştirmişti. Adamın bacağının üzerinde yatıyorsun şu an Naz? Anın gafletıyla düşmemek için ellerimi iki omzuna koymuştum. Yüzünü, mesafesini koruyarak yüzüme doğru eğmiş, gözlerimin içine bakıyordu. Buram buram ciğerlerime dolan kokusu başımı döndürüyordu.

"Bıraksana beni! Neden çekiyorsun???"

"Sen küstün mü bana?" diye sordu. Her ne kadar kaşları çatık, yüzündeki ciddiyeti korumak ister gibi dursa da, gülmek için zor durduğu belliydi.

"Ne küsücem ben sana ya? Çocuk muyum ben? Allah Allah! Çocuk olan sensin! Sürekli bi kandırmacalar, bir şeyler!" dedim, sesim hala yüksek çıkıyordu.

"Çocuk? Ben?" dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Evet! Niye kandırıyorsun beni devamlı?"

"Hoşuma gidiyordur belki?" dedi, kapkara gözleri geceden de koyuydu şimdi. Gülümsüyordu. Alaycı tavrına daha çok sinirlendiğimde, kollarından kurtulmaya çalıştım. Fakat, kollarını belimde bağlamış, hareket etmeme izin vermiyordu.

"Bırak beni odama gidicem! Sen git başkasıyla eğlen!" dedim.

Yüzünü yüzüme biraz daha yaklaştırdığında, nefesini yüzüme bir meltemmişcesine üfleyerek konuştu; bünyem nefes almayı bırakmıştı. Eğer biraz daha nefes verirse, ben nefessizlikten ölecektim.

"Ancak ben istersem gidebilirsin.... Ben bırakırsam gidebilirsin Nazlı. Anladın mı?" dedi, vurguladığı her kelime başımı döndürmüş, rahatsız edici yakın mesafemiz beni hipnotize ediyor gibiydi. Kendimi ışığa gidiyor gibi hissediyor; ama oradan kaçmam gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Anladım..." dedim. Aksi mümkün değildi. Çok tuhaf bir çekim alanı vardı, rahatsız edici derecedeydi hatta. Ne söylese o an, kabul edebilirdim sanırım. Bakışları beynimi uyuşturuyordu. Bir süre eğlenen bakışlarla yüzümü inceledikten sonra, ellerinin yardımıyla beni kaldırdı. Dengemi sağlamam için de elini kısa bir süre omzumda bekletti. Hiçbir şey söylemeden odama gittiğimde, yatağın üzerine oturmuş, nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. Biraz sonra, uyumak üzere pijamalarımı giydiğimde, telefonum çalmaya başladı.

"Eren arıyor..."

Çocukluğumun neredeyse yarısından fazlasını beraber geçirdiğimiz kardeşim. Benim olduğu kadar Anıl'ın da çok yakın dostu, kardeşi, can yoldaşı...

"Eren!"

"Naz! N'aber?" Sesi yorgun geliyordu.

"İyiyim... Senden n'aber?"

"Eh... Boston'a geldim."

"Bir şey mi oldu???" diye sordum telaşla.

"Yok yok... Merak etme... Öyle yaaaa! Duramadım İstanbul'da." dedi.

"Oğlum, ne demek duramadım İstanbul'da? Balıkesir'e gitmemişsin, Boston'a gitmişsin! Bak bir şey var da bana söylemiyorsan-"

"Yooooook bir şey... Gerçekten. Uyuyor işte Anıl. İstanbul'dakinden farksız."

"Her şey yolunda mı orada?"

"Evet. Ama sana bu kadar harcama yapan şirketin kaynağını merak ediyorum Naz!" dedi Eren. Yavaş yavaş durumlar ciddiye binmeye başlamıştı, bu işten sandığım kadar kolay yalan söyleyerek kurtulamayacaktım. Yine de idare edebildiğim kadar çabalayacak ve daha iyi bir yalan söylemek için zaman kazanacaktım.

"Ne kadar harcandı ki tam bilmiyorum?" dedim, çok da önemli olmadığını vurgulamaya çalışarak.

"Senin ilk gönderdiğin parayla buraya geldiler, hastaneye yerleşildi, kontroller en ince ayrıntısına kadar yapıldı. Sonrasında da senin bu işe başladığın yerin burada da bir ofisi varmış hani... Hali hazırda Amerika'da bulunan müdürü her gün uğrayıp, hal hatır soruyormuş. Çok tatlı bir kadın ben bugün tanıştım; Melis Hanım... Dünya para harcıyorlar Naz! Nurcan Teyze'nin, Osman Amca'nın, Esin'in ayrı ayrı odaları var hastanede. Ailesinin özel ihtiyaçları için, Esin'in banka hesabına her gün ayrı bir para yatırılıyormuş... Hele, sen demişsin ya... 'Anıl'ın pasaportu olan, vize sorunu olmayan arkadaşları, ameliyat anında ve sonrasında yanında olabilsin diye ek bir bütçe açabilir miyiz?' diye... Esin; Anıl'ın üniversiteden arkadaşı Berk'in, bir de kuzeninin numarasını vermiş Melis Hanım'a. İkisinin de hesabına para yatırılmış. Yarın gelecekler. Hesapla bakalım, ne kadardır AVANSIN?"

Bora, matruşka bebeklere benziyordu. El yapımı ve ahşaptan değildi. Bora, el yapımı ve ahşaptan olmayan cinsten bir matruşka bebektir. İcini açtıkça, içinden başka bir bebek çıkıyordu. Acaba, iç içe yerleştirilmiş kaç tane bebek vardı içinde? Daha kaç yüzüyle tanışacaktım? Mesela, akıl sağlığımı koruyabilmem açısından bu kadar düşünceli olmamak zorundaydı! Yutkundum. Biyolojik açıdan gayet normal olan bu eylemle beraber, ondan korktuğum her anı da yutmuştum sanki; mideme oturuyordu.

Siyah tül perdeyi hafifçe aralayarak camı açtım. Çok küçük olmayan bir pencere vardı odamda; evin girişine bakıyordu. Bahçede bir hareketlilik fark etmiştim. Birbirine paralel bir şekilde uzanan, evden ayrı iki binadan, garaj olduğunu öğrendiğim yerin arkasındaki çardağa kaymıştı gözlerim; Bora oradaydı. Bahçedeki ışıkların, sık ağaçlardan dolayı, loş bir ortam yarattığı garajın köşesindeki, ahşap üstü açık çardakta oturmuş, sırtı bana dönük bir şekilde, sigara içiyordu.

"Kafam çok dağınık Eren." diyebilirdim yalnızca. Gözlerimden süzülen yaşların, boğazımda yarattığı tortuyu saklamak istiyordum.

"Naz bir şey sorucam..."

"Efendim?"

"Hangi şirket, mezun bile olmayan bir çalışanı için... Bu kadar para harcar? Bu nasıl bir avans? Karşılığında n'apacaksın sen?" diye sordu. Eren'in sesi şüpheli ve endişeli çıkmıştı.

"Önemi yok."

"Anıl'ın kurtulacak olmasına sevinirken, seni kaybedemem Naz!"

"Merak etme. İyiyim ben. Üstelik düne göre çok daha iyiyim... İyi insanlarlayım en azından. Bunu da zaten size fazlasıyla kanıtlamışlar."

"Seni çok seviyorum Naz unutma bunu. Hayatta hiç kimsen kalmadığında, bir kardeşin var."

Ah be Eren... Ölecek olsaydım, dert etmiyordum arkamdan ne kadar üzüleceğinizi. Ama bir yerlerde nefes alacakken, ölüm haberimle sizi eksik bırakacak olmak ağır geliyor. Bir yanım Anıl'ın kurtulacak olmasına sevinirken, diğer yanım bu aptallığa nasıl bulaştığımı sorguluyor!

"Biliyorum kardeşim. Anıl önce Allah'a, sonra da sana emanet. Ben de seni çok seviyorum." dedikten sonra, telefonu kapattım. Gözlerimi, tekrar bahçeye çevirdiğimde, Bora ayağa kalkmış, gözleri benim pencereyle buluşmuştu. Gece lambasının ışığı ve perde açık olduğu için, o da çok net bir şekilde beni

görebiliyordu muhtemelen. Deniz gözlü çocuğun hayatını kurtarmakla kalmayıp, sevdiği herkese de fazlasıyla moral oluyordu. Kahraman yakıştıması yapmak aptallık olur muydu?

Beni istese öldürebilirdi. Öldürmemişti.

Anıl'a yardım etmeyebilirdi. Etmmişti.

Bir süre birbirimize baktık, ardından tülü çekip, yatağa girdim. İyi hissediyordum. Her şeye rağmen iyi.

♠ □

199 Gün Önce...

Gözlerimi açtığımda saat 12'ye geliyordu; ne kadar çok uyumuştum! Üzerimi değiştirip, koşar adımlarla aşağıya indiğimde, Sevim Hanım beni zemin kattaki salonda gülümseyerek karşıladı.

"Günaydın Nazlı Hanım."

"Günaydın... Gerçi öğlen olmuş!"

"Ne güzel dinlenmişsinizdir... Demek ki vücudunuzun ihtiyacı varmış. Buyrun kahvaltı sofrası hazır, bozmadım. Ocağa da taze çay var..."

"A-aa çaydanlık yok demiştiniz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bora Bey, dün sizin için aldirtmiş." dedi gülümseyerek ve mutfağa yöneldi. Yüzümde engelleyemediğim bir gülümseme vardı. Bu evin içinde Ziyagil Yalısı'ndaki Bihter Ziyagil rahatlığı yaşayacaktım sanırım. Allah sonunu benzetmesin Naz.

Sofraya oturmuş, aceleyle bir şeyler atıştırırken, Sevim Hanım elinde bir bardak çayla masaya doğru ilerliyordu.

"Siz neden zahmet ettiniz? Ben alırdım..." dedim mahçup bir ifadeyle.

"Olur mu öyle şey, ne zahmeti... Bu benim görevim." diye yanıt verdi Sevim Hanım, gayet mutlu görünüyordu.

"Teşekkür ederim.....Eeee şey, Bora çıktı herhalde?" Mutfağa doğru ilerleyen kadını yolun yarısında durdurmuştum.

"Bora Bey çok erken çıktı Nazlı Hanım, saat 8'i biraz geçiyordu."

Sevim Hanım'a gülümserken, Bora'yı arayıp teşekkür etme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Anıl için yaptıkları, anlaşmamızdan çok daha fazlasıydı. Müsait miydi acaba? Ya da kızarmıydı aramama? Rahatsız mı etmiş olurdum? Çayımı içerken, ne yapsam diye düşünmeye başlamıştım.

♠□

Kahvaltının ardından, salonun bahçeye çıkan kapısının hemen önündeki havuza bakan, çimenlerden ahşap zeminle ayrılan verandaya çıktım. Sağ tarafında büyük bir yemek masası, arkasında da mutfağın, verandaya bakan camı vardı. Verandanın sol tarafında da büyük, geniş ve rahat bir oturma grubu vardı. Benim koltuklara doğru yönelmemle, bahçedeki korumalar biraz çekilmişler ve sanki özellikle bana bakmamak için pozisyon almışlardı. Paketimden çıkardığım sigaramı yaktığımda, Sevim Hanım bir bardak daha çay getirmişti. Bu kadın bana hizmet ettikçe, utanıp sıkılmam normal miydi? Oldukça geniş ve sonu belli olmayan bahçedeki havuzun sol tarafı, L şeklinde uzanıyordu. Bittiği yerde, iki şezlong, sol tarafında üstü açılıp kapanabilen bir çardak bulunuyordu. Havuzun bittiği yerden, biraz ilerisi sık ağaçlarla döşenmişti. Ucunu bucağını göremediğim arazi, bana huzur veriyordu.

Dakikalardır bakıştığım telefonumun kilitli ekranını en nihayetinde açıp, WhatsApp'a girdim. Bora, son görülmesi kapalı bir WhatsApp kullanıcısıydı. Bora ile bir ortak özelliğimizi bulmuştum. Profil fotoğrafına tıkladığımda, bir teknede çekilmiş fotoğrafıyla karşılaştım; kollarını teknenin kenarlarına dayamış, üzerindeki gri kısa kollu tişört köprücük kemiklerini meydana çıkarmışken, yüzünü hafifçe sağa dönmüş ve güneş gözlüğüyle neredeyse otuz iki diş gülümsüyordu. Böyle mafya olmaz olsundu! Bu kadar güzel gülümseyen bir adamı kim ciddiye alabilirdi ki?

"Merhaba Bora. Müsait misin?"

Çok geçmeden, çevrimiçi olmuştu. Görüldü özelliği de kapalıydı, işte bundan hoşlanamazdım. Çünkü karşımdakinin mesajımı okuduğunu görmek zorundaydım. Ve ardından hemen Bora'nın çağrısıyla karşılaştım.

"Alo?"

"Sen bayağı uykucu çıktın... Bir de çalışmaktan bahsediyorsun. Ama neden şirkette çalışamayacağını anladım. Senin uyandığın saat, borsanın kapanmasına az kala oluyor." dedi. Neşeyle karışık, sitem ediyordu.

"Eh... N'aparsın? İş yok güç yok... Yan gelip yatıp, koca parası yerken, erken kalkmasan da oluyor." dedim. O benimle alay ediyorduyorsa, ben de onunla alay edebilirdim.

"Koca parası?" diye tekrarlardı. Ne demiştim ben?!

"Şey yani... Demek istedim ki... Eeee.....Yani-" Güzel bir savunma yapmıştım gerçekten ama o lafımı kesti.

"Günaydın Nazlı." dedi, sakince.

"Günaydın..." dedim, konu kapansındı da ne desem de olurdu.

"Bu akşam bir davet var, ona katılacağız seninle."

"Ne daveti?" diye sordum merakla.

"Çok eğlenceli bir şey değil ne yazık ki." dedi, ses tonundan anladığım kadarıyla kendi de zoraki katılacaktı.

"İşle mi ilgili?"

"Hayır. Yani şirketle alakalı değil."

"He maf-"

"Nazlı! Telefonla konuşuyoruz, bilgin olsun." dedi uyarıcı bir ses tonuyla. Ne yani, ciddi ciddi telefonda konuşulmayacak illegal işler mi yapıyordu? Herhalde yapıyordu, onunla nerede ve nasıl tanıştığımı düşünecek olursak! Sanırım kulağa komik ve Amerikan Filmi tadında gelen mevzu doğruydu. Sanırım bunu ondan duymadan asla rahatlamayacaktım.

"Pardon ben biraz kaptırdım sanırım..."

"7 gibi seni evden alırım."

"Şey... Benim bir şey giymem gerekiyor mu?"

"Çıplak gelmeni tercih etmem." dedi. Ne dedi? ÇÜŞ BORA!

"Ben onu mu diyorum?! Yani ne giyeyim diye soruyorum, fark eder mi ne giydiğim diyorum!"

"Şöyle yapalım... Seni şirkete getirsinler, eğer benim toplantım erken biterse beraber alışverişe gideriz. Bitmezse de Seren'le gidersiniz."

"Sanırım itiraz etme hakkım yok?"

"Aynen öyle."

"Peki o zaman... Ne zaman geleyim?"

"3-4 saat sonra falan gelsen olur. Sen istediğin zaman söyle, çocuklar seni getirirler."

"Ne zaman istersem getirirler mi?" diye büyük bir merakla sormuştum. Evde sıkıntıdan patlamak istemiyordum.

"Şimdi mi gelmek istiyorsun?" diye sordu. Bu kadar mı belli ediyordum aklımdan geçenleri?

"Eeee...Evet."

"Baştan söyleyeyim, burası sıkıcı sandığın evden çok daha sıkıcı."

"En azından insan var bir sürü!"

"İyi gel hadi gel..." dedi, telefonu kapatmadan evvel.

Hızlıca duş aldıktan sonra dar, bileği açık kot pantolon giyip, üzerine yeşil, omuzları açık yarım kollu, düz kesim streç bir bluz giymiştim. Siyah stiletolarım ve kot montumla kombinimi tamamladıktan sonra, saçlarımı dalgalandırdım. Hafif bir makyaj yapıp aşağıya doğru inmeye başladım; kendimi babasının çalıştığı iş yerinde, patronculuk oynayan çocuklar gibi hissetmek için ideal bir gün olacaktı sanırım.

Selim'in önde, henüz adını bilmediğim adamın şoför koltuğunda oturduğu Mercedes marka klasik araba, Karabey Holding'in önünde durduğunda, Selim doğruca kapımı açtı. İki gün önce, beni Bora'yla görüştürmeyen güvenlik görevlisi, beni gördüğünde ceketinin düğmelerini ilikliyordu; utancımın yerin dibine girecektim.

"Nazlı Hanım, size Bora Bey'in katına kadar eşlik etmemi ister misiniz?" diye soran Selim'e hayretle baktım. Hani yengeyle, abiydik? Kahrolası kapitalizm, Selim'in dilini de mi değiştiriyordu?

"Gerek yok..." diye gülümsedikten sonra, binanın içine girdim ve asansörlere yöneldim. Nazan Hanım bana başıyla selam verdikten sonra, sıcacık bir tebessümle konuştu.

"Bora Bey, geldiğinizden haberdar... Odasındalar."

Bora'nın kapısını yine de nezaket kuralları gereği tıklattıktan sonra içeriye girdim. Koltuklara oturmuş, ayağını önündeki sehpaye uzatmış, elindeki kağıtlara gömüldüğü belli halinden sıyrılıp, pozisyonunu bozmadan yüzünü benimle buluşturdu. Gülümseyerek, koltuklara doğru ilerledim.

"Patron olmak böyle bir şey sanırım? Bu ne keyif?"

"Hoşgeldin." dedi, sesi durgun çıkmıştı. Bakışlarıyla beni tepeden tırnağa süzerken, yüzü daha evvel hiç görmediğim bir hal almıştı.

"Hoşbuldum..." diyerek, karşısındaki koltuğa oturdum.

"Hangi Nazlı sensin?" diye sordu, düz bir biçimde.

"Efendim?" dedim. Anlamamıştım.

"Kıbrıs'taki cesur kıyafeti giyen Nazlı mı, yoksa iki gündür spor ayakkabıları ve rahat kıyafetlerle dolaşan Nazlı mı, yoksa..." Bakışları tekrar, giydiğim kıyafetleri süzdükten sonra devam etti. "Bu Nazlı mı?"

"Vallahi tüm kıyafetler benim... Hepsi bir Nazlı. Ruh halime hangisi uyuyorsa... Yani bende seni takım elbiseden başka bir kıyafetle görmedim ama WhatsApp profil fotoğrafına bakılırsa, spor bir tarzın da varmış."

"Instagram'a da bak istersen bir ara." dedi. Yüzüne yayılan hafif kinayeli gülüş, sesine de yansımıştı.

"Bana ne canım senin instagramından, fotoğraflarından... Öylesine bakmıştım." dedim. Acilen konuyu değiştirmesi gerekiyordu.

"Ne içeceksen, ara, getirsinler." dedi, bakışlarıyla sehpanın üzerindeki telsiz telefonu işaret ederken. Sonrasında yeniden elindeki kağıtlara gömüldü. Acaba instagramında nasıl fotoğraflar vardı? Sana ne Naz! Allah Allah!

"Sen de bir şey içer misin?" diye sordum. Telsiz telefonu elime aldığımda, bakışlarımı onunla buluşturmıştım.

"Bana ne getireceklerini, ne zaman getireceklerini bilirler." dedi. Kafasını kaldırmadan cevap vermişti.

"Kaça basıyorum?"

"Kare, 1, kare." dedi. Hala yüzüme bakmıyordu.

"Merhaba... Zahmet olmazsa, Bora Bey'in odasına, sade bir Türk kahvesi rica edebilir miyim.....Çok teşekkür ederim."

"Senin bu olayını da halletmemiz lazım." dedi. Ciddi bakışlarını bana çevirmişti. Bir kabahat işlemişim de birazdan ceza verecek gibi bakıyordu.

"Hangi olayımı?" diye endişeyle sordum.

"Ben patronum, onlar çalışan... Evde de böyle, burada da böyle. Sen de patron konumunda oluyorsun yani."

"Yani?" dedim.

"Yani... Onlara zahmet olmaz, onların görevi bu. Rica etmeni bir şekilde kabul edebilirim, bana ters olsa bile ama yanımda çalışan birine zahmet olmazsa demen hoş değil. Onlar zaten yaptıkları zahmetin karşılığını fazlasıyla alıyorlar."

"Adab-ı muaşeret diye bir şey var, hiç duydun mu?"

"Zahmet olmazsa kalıbı, senin konumunda bir görgü kuralı değil. Zaten onlardan bir şey istemen gerekir ki onlar da iş yapıp para kazanabilsinler. Sen zahmet olmazsa dediğinde, onları daha kötü bir konuma sokuyorsun; bunun görevleri olduğunu hatırlayıp, dile getirmek zorunda kalıyorlar."

Gözlerimi kısmış, Nazan Hanım'ın telefondaki sesini duyup duymadığını anlamaya çalışıyordum. Çünkü o da aynı Sevim Hanım gibi bunun görevi olduğunu söyleyip, öyle telefonu kapatmıştı. Bu sırada kapı tıklatıldı ve Nazan Hanım, elinde Türk kahvesiyle odaya girdi.

"Buyrun Nazlı Hanım, afiyet olsun."

"Çok teşekkür ederim." dedim, kısık bir sesle.

"Zahmet oldu Nazan Hanım, sağ olun." dedi Bora, samimi bir tavırla.

"Estağfurullah Bora Bey... Görevim..." dedi Nazan Hanım ve gülümseyerek odadan çıktı. Bora'nın bakışları benimle buluştuğunda, bana "Gördün mü?" dercesine bakıyordu. Aldırış etmedim ve çantamdan çıkardığım telefonumla ilgilenmeye başladım. Ne kadar istemesem de ellerim Instagram'a gittiğinde, arama yerine Bora Karabey yazıyordum.

Ne demek, hiç gönderisi olmamasına ve hiç kimseyi takip etmemesine rağmen, 300K takipçisinin olması? ÇÜŞ! Ardından, çaresiz parmaklarım kendi profilimi tıkladığında, beni takip eden 535 kullanıcıya gülümsedim; en azından ben de onları takip ediyordum. Sanırım Bora Karabey'i Google'da aratmaktan da zarar gelmezdi; 8 Temmuz 1987 doğumlu, 1.91 boyunda... Oxford'da işletme okumuş. Okumuşsa okumuş. Urfa'da Oxford varmış da biz mi okumamışız? Ne diyorsun Naz? Bunlar çok basit bilgilerdi neticede, bana ne onun eğitiminden? OXFORD NEDİR ALLAH AŞKINA NAZ? Eğitim hayatını incelemeye son verdiğimde, şirketle alakalı şeyler okumaya başladım ama bana magazin lazımdı. Gerçi görsellerde en az yirmi farklı kadınla, manşete düşmüş fotoğraflarını görmem çok uzun sürmemiştii. Bir de Bora Karabey'in yanına "Elif" ismini eklemem gerektiğini hatırladım; Aslı'yı kovduğu gün eski sevgilisi olduğunu öğrenmiştim neticede.

1.70 boylarında kumral saçlı, kumral tenli, kahverengi gözlü bir afet! Bora ile bir çok fotoğrafı vardı internette; magazin sayfalarında, sosyete dergilerinde... Bir fotoğrafta, Bora Elif'e gerçekten de çok aşık bakıyordu. Ayrıca, bence, yani tamamen benim fikrimce, gördüğüm kadarıyla Elif, 1.91 boyundaki esmer güzelinin yanına yakışıyordu... Kendimi stalka kaptırmışken, telefonumun ekranına düşen çağrıyla gerçek dünyaya döndüm; Bora da sestten rahatsız olmuş olacak ki bakışları kısa bir an benim üzerimde dolaştı.

"Efendim Berna?"

"Kızımmdmm yardımın lazım. ACİL! Müsait misin?" diye telaşla konuştu Berna.

"Dinliyorum?"

"Yarım saat sonra sınav var, Bay Ukala'nın sınavı. Geçen hafta 50 soru vermiş, 5 soru soracakmış içinden. Yarım saat içinde halledebilir misin?"

"Gönder gelsin..." dedim net bir şekilde.

"Özellikle 25.soru çok önemli Naz! Kesin sorar."

"At bi bakayım..."

"Gönderiyorum."

"Dur bakiiiiim..." Telefonu kulağımdan uzaklaştırmış, e-maildeki 25.soruyu arıyordum. "Aritmetik ortalaması 2,4 bunun, tamamdır."

"Size sorulan sorulardan mı?" diye sordu Berna, şaşkınlıkla.

"Hayır, şimdi gördüm."

"Nasıl 20 saniyede çözdün kızım?"

"Çözdüm işte çok basit... Ben şimdi bunları halleder, birazdan fotoğraflarını atarım sana..."

"200 Lira?"

"ÇÜŞŞŞ! 200 LİRA MI?" dedim. Sesimin yüksek çıkmasıyla, Bora'nın çatık kaşları benimle buluşmuştu. Gülümseyerek, kaşımınla gözümle pardon demeye çalışıyordum.

"Evet kızım. Tüm sınıf sayende geçeceğiz!"

"200 çok, 100 Lira olsun bari..." diye sitem ettim.

"Naz! Saçmalama... Hadi çöz!" demiş ve telefonu kapatmıştı Berna. Kapanan telefona bakarken, sitem ediyordum.

"Deli mi şaaaptı sizi ya??? Parayı sokakta mı buluyor bu insanlar ben anlamıyorum ki!" diye mırıldanırken, Bora, beni anlamak istercesine yüzüme bakıyordu. Kısa bir süre sonra, meraklı bir ses tonuyla sordu.

"Neye 200 Lira çok?"

"Amaaan Berna! İstatistik sınavları varmış yarım saat sonra. Alt tarafı 50 soru attı, onları çözeceğim yani. Karşılığında 200 Lira gönderiyor..."

"Yarım saatte, 50 soru mu çözeceksin?" diye şaşkınlıkla sordu.

"Hı hı... Şey dosya kağıdı var mı? A-4?" diye sordum, ayağa kalkmış etrafa bakınıyordum. Bora, elindeki kağıtlara daha çok gömülerek cevap verdi.

"Masanın sağındaki ikinci çekmecedeyim..."

Yirmi dakika sonra, Bora'nın masasında çözdüğüm 50 sorunun fotoğraflarını çekip Berna'ya atmak üzere telefonumu elime aldığımda, bankadan mesaj geldiğini gördüm. Gerçekten de deliler, hesabıma 200 Lira yatırmışlardı. Her vize ve final döneminde bunu yaşıyorduk. Bora, işimin bittiğini anladığında, masaya doğru yürümeye başlayınca, yayıldığı koltuğundan kalkmaya yeltendim ama o camın önüne gidip, sırtını dönerek, denizi izliyordu. Bir süre ne yapacağımı bilemez bir şekilde kalemlikteki kalemleri seyrederken, Bora'nın sesiyle, bakışlarımı ona çevirdim. Cama yaslanmış, kollarını bağlamış, bana ciddi ciddi bakıyordu.

"Bu kadar iyiye derslerin... Yani anlıyorsan ciddi ciddi matematikten... Hakan'ın anlattıkları, Pelin'in söyledikleri... Altan dersin neden var?" diye sorgulayıcı bakışlarıyla sordu.

"Çünkü sınavda soruları kendi geliştirdiğim yöntemlerimle çözdüm ama hoca anlamadığı için kabul etmedi..." dedim göz devirerek, yine sinirlenmişim.

"Kendi geliştirdiğin yöntemler mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet..."

"Kimse sisteme kayıtlı, müfredatın gösterdiği bir şey dışında, bir çözüm yolunu kullanamaz." dedi, kendinden emin bir şekilde.

"Ya benimki daha iyiye? İyi de ayrıca!" Ben de kendimden çok emindim.

"Yalnızca söz konusu matematik olduğunda inanılmaz bir egoya sahip oluyorsun..." dedi, kendisiyle konuşur gibiydi. Bir analize varmış, sonuçtan da emin olduğu yüz ifadesi, keskin bakışlarıyla pekişiyordu.

"Evet. Sayıları çok seviyorum. Her şeyin temeli matematik sonuçta."

"O yüzden, 8 ayı günü gününe hesapladın... O yüzden paraları kuruşu kuruşuna sayıyorsun..." dedi. Yine kendi kendine konuşuyor gibiydi. Çok zekice bir analiz yaptığını mı zannediyordu? Sorsaydı söyledim.

"Saymak benim için bir tutku. Mesela şu kalemlerin içinde, 13 tane siyah kalem var... Az evvel elindeki kağıtlar 21 taneydi, tek tek üstten açıyordun, öyle sayabildim. Gömleğinin 10 tane düğmesi var... Bunun gibi...." dedim. Yüzüme şaşkınlıkla bakıyordu.

"Bu tutku değil; obsesif kompulsif bozukluk, yani... Bir hastalık!" dedi. Endişeli miydi yoksa azarlıyor muydu çözememiştim.

"Bir zararını görmedim... Ayrıca kendimi frenlemem gereken yerleri de biliyorum." dedim bıkkınlıkla. Kısa bir süre bakiştikten sonra, devam ettim; tatmin olmamış gibi bir hali vardı. "Seviyorum ucu ucuna hesap yapmayı... Saydığım zamanlarda korkmuyorum. Gerginliğim uçuyor. İyi yönleri çok... Yani 5 tane zeytinin bana yettiğini biliyorum mesela, 6.yı tabağıma koymam... Veya ne bileyim, 38 cc den fazla viski beni sarhoş yapıyor, içmem. Ya da ekmeğin 7'de 3'ü beni doyurabiliyor çok aç değilsem... Hayatı hesaplayarak yaşamak, beni zinde tutuyor..."

"Evin girişinden odana çıkan merdivenler kaç basamak?"

"36!" Gözlerim sevinçle parlıyordu.

"Banyonun zemininde kaç tane mermer var?"

"58. Ayrıca 47'cm'lik karelerden oluşuyor!"

"Onu nereden biliyorsun ya?" diye sordu. Gözlerinin ilk defa fal taşı gibi açıldığına şahit olmuştum.

"Cetvelle  lt m."

"Sebep?"

"Banyo dolabının sonunun isabet ettiği fayans, yamuk gibiydi biraz... Canımı sıktı. Hepsi 47 santimetrelik kareler, o köşedeki 41 santimetreymiş." diye cevap verdim. Kulağa anormal geldiğini düşündüm bir an. Ama ben çok normal bir şeymiş gibi söylemiştim.

"Delisin sen..." dedi, şaşkınlıkla. Ardından kapıya doğru yürümeye başladı, yürürken de konuşuyordu. "Ben toplantıya gidiyorum, sonra da çıkarız alışverişe... Sen de ben gelene kadar, kaç tane A-4 kağıdım kalmış, onu say." dedi. Kapının önünde durmuş, bana bakıyordu.

"Alırken saydım... 16 tane kaldı..." dedim çekinerek. Dudakları aralandığı sırada kapı tıklatıldı ve sonra da açıldı.

"Dosyayı unutmayın Bora Bey." dedi Seren, gülümseyerek.

"Unuttum bile." dedi Bora ve yeniden çalışma masasına doğru yürümeye başladı. "Sen geç toplantıya Seren, geliyorum ben." dediğinde, Seren odadan çıkmıştı. Yanı başıma kadar geldi, en üst çekmeceyi açtı ve mavi kapaklı dosyayı aldı. Ve çekmeceyi kapatmadan masanın üzerine koyup, birkaç sayfayı gözden geçirmeye başladı.

Fakat benim gözüm, onun üstünkörü baktığı sayılarda değil, elli bir tane arkadaşından ayrılarak tek başına çekmecenin içinde duran, maça kızı kağıdıydı.

Avrupa Yakası'nın en pahalı alışveriş merkezlerinden birinde, Levent'teydik. Bora, arabadan indikten sonra elini belime yerleştirmiş, asansörlere doğru bana yön veriyordu. Yol boyunca konferans görüşmesi yapmış, başını elindeki tableten kaldırmamıştı. Ben, AVM'nin içinde nereye gireceğimizi düşünürken, o belli ki planını çok önceden yapmış, gireceğimiz mağazaya kadar, anlık duraksama bile yaşamamıştı.

"Hoşgeldiniz Bora Bey..." Kapının önünde bizi gülümseyerek karşılamıştı satış danışmanı kadın. Bora, ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdikten sonra, sıcak ve iç ısıtan bakışlarını bana çevirdi.

"Ne beğenirsen alacağız..."

"Nasıl bir şey bakmam gerekiyor?" diye sordum, mağazaya çekimsiz bakışlar gönderdikten sonra.

"Tercihen su yeşili... Gözlerini ön plana çıkarır, üzerindeki yeşil bluz de çok yakışmış bence." dedi. İltifat etmekten çok, yine analiz yapıyor gibiydi.

"Abiye mi, spor mu, klasik mi, nasıl bir şey giymeliyim, nereye gideceğiz?"

"Doğum günü partisi... Kasmaya gerek yok. Ne beğenirsen olur. Kendini bir yere uydurmak zorunda değilsin... Bir dahakine onlar sana uymak zorunda kalsın, boşver." dedi.

"Peki..." diyerek, küçük adımlarla mağazanın içinde dolaşmaya başladım. Kafamdan su yeşilini atmak istesem de gözüm hep yeşil tonlarına takılıyordu. En sonunda daha fazla dayanamayıp, yaklaşık dokuz buçuk dakikadır kaçamak bakışlar attığım elbiseyi elime aldığımda, Bora da yanıma gelmişti.

"Bunun göğüs dekoltesi fazla sanki..." dedi, gözlerini elbiseden çekmeden.

"Yoo bence ideal..." dedim. Ben de bakışlarımı ona çevirmemiş, elbiseye bakarak konuşmuştum. Hemen ardından kabine doğru ilerledim.

Su yeşili bir elbise. Kalın askılı, derin göğüs dekoltesi, sırtı pencereci, dizlerimin biraz üzerinde biten bir elbise... Kalçamı meydana çıkaran, dardar bir elbise. Kesinlikle çok güzeldi! Kabinden çıktığımda, Bora karşımdaki kabinin kapısına yaslanmış, baştan aşağıya beni süzüyordu. Ben aynada bir sağa bir sola dönüp kendime bakarken konuştuğunda, aynanın üzerinde gözlerimiz birleşti.

"Göğüs dekoltesi çok fazla Nazlı!" dedi. Sesi biraz uyarıcı tonda çıkmıştı.

"Çok beğendim..." dedim, incecik ve kendimden emin bir ses tonuyla. Aynada hala kesişmekte olan bakışlarımızla, ikimiz de birbirimize meydan okuyorduk.

"Tüm gece, mum gibi ayakta dikilirsin, oturmana asla izin vermem!"

"Alabilir miyiz?" diye sordum. Tavrımdan ödün vermiyordum. Ne söylediğiyle ilgilenmemiştim bile.

"Sen kaşındın... Eğer bir kişinin sana baktığını görürsem...!" devam etmedi. Kaşlarını kaldırmış, uyarıcı ses tonunda konuşurken, birden bire cümlesini kesti ve biraz ileride bekleyen satış danışmanına başıyla işaret yaparak, "Alıyoruz." dedi. Kabine girdim ve üzerimi değiştirdim.

Mağazanın çıkışında beni bekliyordu, yanındaki korumanın elinde üç tane poşet vardı. Aldığım elbiseden hiç hoşlanmamıştı. Onun sevgilisi olmanın kuralları vardı. Ben onun sevgilisi değildim ama. Onun sözünü dinlemek zorunda olduğumu biliyordum ama söz konusu kıyafetlerim olduğunda da ondan izin alacak değildim. Dahası, sanki o da bunun farkında gibiydi. Sözde sevgilisi olan bir insana, bir yere kadar müdahale edebilirdi belki de insan. Biraz daha uzatırsa, "Ne o? Bu elbisenin içinde de mi tehlikede oluyorum?" diyeceğimi ve alaycı bakışlarımla karşılaşacağını çok iyi biliyor gibiydi.

♠□

Arabaya bindiğimizde, yeniden tabletine gömülmüştü. Yol boyunca yine hiç konuşmadık. Arabadan indikten sonra, poşetleri ısrarla "Ben taşırım yenge..." diyen korumanın elinden alıp odama çıktım. Saat 6'ya geliyordu. Poşetleri açtığımda, 38 numara, tüm yüzeyi siyah taşlarla işlemeli, parıl parıl parlayan yüksek topuklu bir ayakkabı; siyah taşlarla işlemeli bir şal ve zümrüt yeşili bir çantayla karşılaştım. Hafif bir makyaj yaparken, saçımı da dağınık topuz yapmıştım. Göğüs dekoltemi ya da derin pencereyi uzun saçlarımla kapatabilirdim ama özellikle daha çok açmıştım sanki.

Bir anlaşma yapmıştık. İstedğim parayı hatta daha fazlasını vermiş ve Anıl'ın hayatını kurtarmıştı. Altı saat kırk iki dakika sonra, deniz gözlü çocuk, Bora sayesinde ameliyata girecekti. Bu anlaşmaya göre, Bora ne derse yapmak zorundaydım. Evet. Alıkoyma yoktu. Zorla bir şey yaptırıyor olması gibi bir durum söz konusu değildi. Tehditle bu evde tutmuyordu beni. Anlaşmaydı bu. Seve seve olmasa da hür irademle kabul ettiğim bir anlaşma.

Hür iradem, birine boyun eğmeyi kabul etmişti. Ama gururum, birinin boyunduruğu altında olmayı ısrarla reddediyordu işte. Sekiz ay böyle nasıl geçecekti? Bora'nın sözünden çıkmayacak olma fikri beni ölesiye rahatsız ediyordu. Ucunda ölüm olduğunu bile bile buna razı gelip, "ölesiye" rahatsızlık demek kesinlikle nankörlüktü. Baş kaldırıydı. İsyandı.

Dayanamazdım. Yaşamak hakkım yeniden elime verilmişti ama böyle yaşayamazdım. Ben kimsenin sözünü "kanun" sayamazdım. Ve kendimi bu kadar iyi tanıyorken, yaşayacaklarımızdan korkuyordum.

Galiba, korku, onun yanında daima hissedeceğim bir duygu olacaktı.

7'ye doğru elimdeki şal ve omzundan uzun askısıyla belime uzanan zümrüt yeşili çantayla aşağıya indim. Bora, verandada sırtı bana dönük bir şekilde, telefonla konuşuyordu. Koyu lacivert kot pantolonunun üzerine, beyaz dar bir gömlek giymişti. Bahçe kapısının önüne geldiğimde, bana döndü. Gözleri gözlerimin en içine temas etmişti. Buğulu bakıyordu siyah gözleri. Ve sanırım, gözleri beni daima hipnotize edecekti. Daha evvel, bu kadar koyu renkte bir çift kara göz görmemiştim. Telefondaki kişiye "Görüyoruz..." dedikten sonra, bakışlarını benim üzerimden çekmeden konuştu.

"Şalını omuzlarına al..." dedi, ifadesiz bir sesle.

İkiletmeden dediğini yaptım. İkiletmeden. Sözü kanundu. "Bugün hava çok sıcak, şalı almak istemiyorum." diyebilirdim. Veya, "Şal nedir ya? Hele de bu elbiseye yakışmış mı?" diyebilirdim. Ya da, "Elbisenin dekoltesinden rahatsız olsaydım, bunu almazdım." diyebilirdim. Bir sürü şey diyebilirdim. Diyemedim. O bakışlara, kolay kolay baş kaldırılamıyordum. Ürküyordum.

Elini, yine belime yerleştirdi ve salona girdik, merdivenlerden çıktıktan sonra, kapıya doğru yürümeye başladık. Kapının önünde, çalışır halde bekleyen Porsche marka, iki kişilik spor arabaya bindiğimizde, gaza yüklendi; araba kullanırken mutlu olur gibi bir hali vardı. Biraz ilerledikten sonra, mahçup bir ifadeyle konuşmaya başladım.

"Bora..."

"Efendim?" dedi, hala buğulu ve yoğun siyah olan bakışlarını bana evirdiğinde.

"Dün... Eren'le konuştum."

"Eren kim?"

"Arkadaşım... En yakın arkadaşım..." dedim. Kafasını yola çevirmişti.

"Eee?" dedi. Yoldan bakışlarını ayırmamış olsa da tüm dikkatiyle beni dinliyordu.

"Amerika'ya gitmiş... Teşekkür ederim. Neler yaptığını anlattı."

"Ben bir şey yapmadım. Sen yaptın." dedi, ama bu fazlaca tevazüydü benim gözümde.

"Teşekkür ederim."

Başını aşağı yukarı, ne anlama geldiğini çözemediğim bir şekilde salladıktan sonra, radyoda rastgele bir kanalı açıp, yabancı müziğin sesini yükselttiğinde, konuşmak istemediğini anlamıştım.

♠ □

Ortaköy yolu üzerinde bir gece kulübüne gelmiştik. Bu saatte kulübün açık olmayacağı aşıkardı; belli ki doğum günü için özel olarak kapatılmıştı. Arabayı sağa çektiğinde, her tarafımızda gazeteciler vardı. Ne olup bittiğini dahi anlamamış ve fazlaca gerilmiştim. Emniyet kemerini çözerken, Bora'nın bakışları yeniden beni buldu.

"Önce ben ineceğim boşuna gerilme. Ben senin kapını açtıktan sonra da çocuklar engeller onların sana yaklaşmasını, direkt içeri geçeceğiz."

"Cevap vermeyeceksin di mi sorularına? Yani durmayacağız önlerinde?"

"Hayır."

Arabadan inip, arabanın önünden dolaşarak, kapıma kadar geldiğinde, gazeteci ordusu da onunla beraber ilerliyordu. Fakat Bora, onlar sanki yoklarmış gibi davranarak coolduğundan asla ödün vermiyordu.

"Bora Bey yanınızdaki hanımefendi kim?"

"Yeni bir aşka yelken açtığınız doğru mu efendim?"

"Evlilik düşünüyor musunuz?"

"Bora Bey hanımefendiyle bir görüntü alabilecek miyiz?"

Kapımı açtığında, elimden tutarak inmeme yardımcı oldu ve sonrasında da elimi bırakmadan doğruca, korumalar tarafından bize yaklaşımları engellenen gazetecilerin arasından geçerek mekana ilerlememi sağladı. Çok fazla yüksek olmayan müzikle, loş ve kalabalık bir ortama ayak bastığımızda, kendisine selam verenleri başıyla onaylayıp transit geçiyordu. Yürümemize hiç ara vermeden ilerledik. İlk katın bittiği yerde, yedi basamakla ayrılan ikinci kat başlıyordu. Localardan birine doğru ilerledik. Burada oturan iki erkek, üç kız Bora'yı gördüklerinde gülümsemeye başlamışlardı.

"Boraaaaa! Çok özlediiiiim!" diye boynuna atılan esmer kıza sarılmak için, elimi bıraktı. Ayrıldıklarında bana döndü ve elini belime yerleştirerek, bakışlarını bir bana, bir de ortama çevirerek konuştu.

"Sibel... Merve... Nilay... Uras ve Kaan... Liseden arkadaşlarım..." dedi bir çırpıda. Ardından tamamen onlara dönerek devam etti. "Nazlı."

"Hayırdır, sen ortama kız getirmezdin?" dedi, adının Sibel olduğunu öğrendiğim esmer kız. Sesinde rahatsız edici bir ton vardı. Herhalde benim ortamda olduğumun farkında değildi. Çünkü alenen beni aşağılayarak konuşuyordu. Sinirlerim bozulmuştu. Bora, çatık kaşları ve kendinden emin duruşundan ödün vermeden, Sibel'e cevap verdi.

"Kız arkadaşım!"

"YOK ARTIK!" dedi Sibel. Bir süre Bora'nın ciddi bakışlarının altında kaldıktan sonra devam etti. "Hayatta inanmam!"

"Dört gün veriyorum!" diye seslenerek konuştu, Merve.

"Bora bu! Kız arkadaşım dediğine göre iş ciddi." diye Merve'yi yanıtladı Uras. Ardından bana döndü. "Çok memnun oldum." dedi. Uras'a yalnızca gülümsemekle yetindim.

"Hevesini alsın, tadına baksın bırakır." dedi Nilay. Biraz ilerimizdeki garsondan içki almaya giden Bora, Nilay'ı duymamıştı ve benim tüm moralim altüst olmuştu. Hakkımda bu kadar çirkin şeylerin bizzat benim yanımda konuşulması beni rahatsız ediyordu. Senin yanında konuşmalar sorun değil yani Naz? Müziğin sesi rahatsız etmeye başlamıştı, içerisi çok sıcaktı ve ben omzumda şalla beraber ayakta

dikiliyordum. Çünkü Bora, mağazada açıkça "Sen kaşındın." demişti. Bir kaç saniye sonra, bana doğru yaklaştı. Elindeki viski bardağını bana uzatırken, kulağıma doğru fısıldayarak konuştu.

"10 cc yoktur bence bu." dedi. İstemsiz küçük bir kahkaha atmıştım. Beni gülümsetmeye çalıştığı belliydi; ama ne yazık ki uzun süreli başarı sağlayamamıştı. Ardından gözlerini gözlerime sabitleyip, kısa bir süre bana baktıktan sonra, yeniden kulağıma eğildi ve nefesini üfleyerek yaptığı konuşmasına devam etti. "Seni kıskandılar, lafları ciddiye alınacak insanlar değiller." dedi.

Tekrar göz göze geldiğimizde, dikkatlice şalımı omuzlarımdan kurtardı ve koltukların üzerine koydu. Ardından bardak olmayan elimden tutarak bana yön verdi. Koltukların biraz ilerisindeki, kalabalıktan az da olsa sıyrılmış, demir tırabzanların önüne ilerlemiştik. Arkama yaslanmamı sağladı ve tam önüme geçti; bana yüzünü, kalabalığa sırtını dönmüştü. Sanırım, gerçekten beni oturtmayacaktı ama içerisi fazlaca sıcak olduğu için de neredeyse buharlaşacağımla fark etmişti. Yine de beni en köşede tutuyor ve kimse "Aaa çok ayıp, sevgilisine ne giydirmiş!" demesinler istiyordu. Galiba.

"Senin yanında olmak kıskanılacak bir şey ve ben bunu sürekli yaşayacağım değil mi?" diye sordum, mutsuz bir ses tonuyla konuşmuş, gözlerimi koyu gözlerine sabitlemiştim.

"Evet yaşayacaksın. Ama kıskanmalarının sebebi, senin çok fazla güzel olman." dedi, gözlerimi gözlerimden ayırmadan. İçkisini yudumlayıp, tırabzanların üzerine koyarken, cebinden bir sigara çıkardı ve ateşledi. Beni gerçekten güzel mi buluyorsunuz Bora Bey? Sizin yanınızda sönük kalıyorum bence ama...

Onu asla çözemiyordum; oldukça karmaşık bir problem gibiydi benim için. Etrafıma bakındığımda, tüm gözlerin üzerimde olduğunu görebiliyordum. Tek elimle çantamın içinden çıkardığım vişne aromalı sigarayı dudaklarımla buluşturduğumda, cebinden çıkardığı çakmakla yaktı. Bu sırada yanıma, Bora'dan biraz daha kısa, kumral bir adam yanaştı.

"Bora Karabey'ler buradalarmış!" diye sevinçle bağırmişti adam.

Bora, adamla tek elini buluşturup, yumruk yapmış ve hatrını sormuştu. Ardından bana döndü ve gülümseyerek konuştu.

"Berkan... Doğum günü çocuğu."

"Öyle mi? Doğum gününüz kutlu olsun. Naz." dedim gülümseyerek.

"Memnun oldum Naz. Bu arada hayırlı olsun..." dedi. Sanırım, Bora ve benim "yeni ilişkimizi" kasetmişti. Bizimle birlikte sigara içerken, Bora ile de kendi aralarında bir süre konuştular ve ardından izin isteyerek yanımızdan ayrıldı.

"Çok sevimli bir adam." dedim gülümseyerek.

"Öyledir. En çok onu severim. Onun hatırı olmasa buraya adım atmazdım."

"Her kız dönüp sana bir kere bakıyor, yüzünü mahrum etmeseydin onlardan... Tüm eğlenceye sırtını döndün." dedim, imalı bir şekilde. Aramızdaki mesafeyi biraz daha kapattı ve gülümseyerek, yüzüme üflediği derin nefesiyle konuştu.

"Halimden memnunum." dedi. Beynim matematiği unutmamış olsaydı veya çalışmayı bırakmamış olsaydı, aramızda kaç santimetre olduğunu hesaplayabilirdim belki de.

"Ayıp olmuyor mu arkadaşlarına?" diye sordum. O, bu kadar yakın mesafemdeyken nefes alamıyor gibi hissediyordum.

"Seni, bu elbiseyle oraya oturtmam Nazlı. Boşuna çabalama..." dedi alaycı bir ifadeyle. Halbuki hiç de öyle bir niyetim yoktu. Nedense ben de bu rahatsız edici yakınlığımızdaki halimden memnundum.

Garson gelmiş ve boşalan içki bardaklarımızı almıştı.

"Ben araba kullanacağım ama istersen sen içmeye devam edebilirsin." dedi. Gözlerini bir an olsun gözlerimden çekmiyordu.

"Votka-Vişne içerim aslında..."

"Ne bu senin vişne takıntın?" dedi, yüzüne yayılan ve daha evvel rastlamadığım tonda eşsiz bir tebessümle. Kara gözlerinde yine değişik bir yoğunluk vardı.

"Çok severim vişneyi." dedim gülümseyerek. Yüzüne yayılan tebessüm artarken, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı, üst dudağımı dudakları arasına aldığı anda, kalbimin sesi dışarıdan duyulabilirdi. Bir kaç saniye dudaklarının, usul usul dudaklarımda dolaşmasına izin verdikten sonra, ben de karşılık vermeye başladım. İki elini belime yerleştirerek beni kendine doğru çekmişti. Nerede olduğumu, kim olduğumu ve zamanı unutmuş, nutkum tutulmuş bir vaziyette Bora ile öpüşüyordum; saniyeler bir asır gibi geliyor, ciğerlerime üflediği tatlı bir deniz esintisi sanki bana hayat veriyordu. Dönme dolabın en zirve noktasındaydık ve dünyada ikimizden başka hiç kimse yoktu.

Dudaklarını dudaklarımdan ayırıp, gözlerimin içine baktığında, onu ilk defa görüyormuş gibi bakıyordum. Bir elini yanağıma götürdü. Bakışlarını gözlerimden çekmeden, bir şey söylemek üzere dudaklarını aralamıştı ki birinin adını haykırması ile kaşları çatıldı.

"BORA?!"

Gözlerim, sesin geldiği yere doğru döndüğünde, Bora yanağımdaki elini çekmeden, kafasını, biraz ileride olan kadına çevirdi. Bu kadını tanıyordum. Daha bugün stalklamıştım. Evren beni yanlış anlamış olmalıydı. Elif, gözlerindeki öfkeyle, olduğu yere çivilenmiş gibi bize bakıyordu.

Bora, bakışlarını tekrar bana çevirdi. Kaşlarının çatıklığı yerli yerinde duruyordu ama gözlerinin içindeki o değişik yoğunluk gitmemişti. Saydam gibiydi bakışları. Sanki biraz daha baksam, ruhunu görebilirmişim gibi.

"Votka-Vişne değil de... Sana çok seveceğini düşündüğüm bir şey getireceğim." dedi. Sesi çok farklıydı. Ve beynim bu farkı tarayıp analiz edemeyecek kadar uyuşmuştu. Cümlesini bitirdikten sonra, hızlı adımlarla yanımdan ayrıldı. Bora, önünden geçerken, Elif onun koluna yapışmıştı. Öylece durduğum köşeden onlara bakıyordum. Bora, Elif'in yüzüne dahi bakmadan, hızla kolunu kurtarıp, hiç duraksamadan alt kata indi ve bara doğru ilerledi. Hareketlerinin sebebi öfke miydi, bilemiyordum. Farklıydı. Az evvel benim yanımdaki hallerinden de, onu daha önce gördüğüm hallerinden de farklıydı üstelik. Kaç bilinmeyenli bir denklemdi Bora, sayamıyordum.

Elif'in gözleri yeniden benimle buluştuğunda, biraz sonra beni öldürecekmiş gibi bakıyordu. Kıskanıyordu. Güzel bir kadın, beni eski sevgilisinin yeni sevgilisi zannettiği için kıskanıyordu. Hangi kadın, eski sevgilisiyle onun yeni sevgilisini öpüşürken görmeyi kaldıracabilirdi ki? Elif görmüştü. Ve belli ki kaldıramıyordu. Sibel, Elif'i koltuklara doğru götürürken, Bora elindeki kokteyle yukarıya doğru çıkıyordu; bakışlarını bir an bile locaya doğru kaydırmadan yanıma geldi. Kara gözlerini, gözlerime sabitleyerek gülümsedi. Eski sevgilisi, onu benimle öpüşürken görmemiş gibi davranıyordu.

"Bak bakalım, sevecek misin?" diye sordu, biraz evvel analiz edemediğim farklı ses tonuyla. Bir ses tonu, insanı kendisine hapsedebilir miydi?

Bora Karabey; 10 gün önce birden yolumun keşiştiği soğuk kahramanım, şimdi sıcacık bakışlarla, bedenimde bir alev etkisi yaratıyordu. Dudaklarım ilk kez birisinin dudaklarına değmişti; ilk öpüşmemin bir oyundan ibaret olacağını hayal bile edemezdim. Dahası, hayallerimin ötesinde olan bir şey daha vardı; dudaklarım onun dudaklarıyla buluşmaktan fazlaca memnun kalmışlardı. Ne eski sevgilisi, ne bulunduğumuz yer, ne de zaman umrumdaydı şimdi. Nazlı Alaca, ne oluyor? Ömrünüzün neredeyse yarısını, karşılıksız bir aşkın peşinden sürüklenerek harcamaya doymadınız; şimdi de 242 gün sonra, hayatınızdan zorunlu olarak çıkacak adamın rüzgarına mı kapılacaksınız? Kendine gel Naz! Sen Anıl'ı seviyorsun... Evet Anıl'ı seviyordum ama Bora'nın bakışlarında ve sesinde rastladığım bambaşka bir şey beni ele geçiriyor gibiydi; buna engel olamıyordum.

Elimdeki kokteylden dolu bir yudum aldığımda, ağzımın içine yayılan yoğun vişne tadı yüzümü güldürmüştü. Gülümsememden memnun olan Bora, zafer kazanmış gibi, gözlerimin içine bakarken, kokteyli yudumlamaya devam ediyordum. Bora'nın sırtı Elif'e ve tüm insanlara dönük bir şekilde, birer sigara daha içtik ve ardından kulağıma doğru eğilerek konuştu.

"Çok sıkıldım. Gidelim mi?"

"Gidiyoruz demeniz yeterli Bora Karabey, bu kadar kibar olmanıza gerek yok." dedim, alaycı bir ifadeyle. Üstelik hakkını yediğimin de farkındaydım; Bora bana karşı gayette kibardı aslında. Şey, saçından sürüklemesi de kibarlığa dahil mi? O başkaydı. Ama sırf nasıl tanıştığımıza odaklanırsam, ona haksızlık etmiş olurum. Hiçbir şey söylemeden elimden tuttu ve hızlı adımlarla merdivenlerden inmeye başladık.

"Bora, şalım koltuğun üzerinde kaldı..." dedim, telaşla. Sözleri kuraldı, emirdi, dinlenmesi gerekirdi. Ben ona naz yapabilecek sevgilisi değil, itaat etmesi gereken sözde sevgilisiydim. O şal, omuzlarımda olmak zorundaydı. Ve ben gerçekleri unutmamak zorundaydım.

Durdu ve birkaç saniye gözlerimin içine baktı.

"Üşüyorsan, gidip alayım ben." dedi, yüzümü ezberlemeye çalışan bakışlarının arasında.

"Üşümüyorum da... Şalı almazsam kızarsın diye dedim."

"Kızmam." dedi, beni o kendine hapsetmeye çalışan ses tonuyla.

Ardından, yeniden çıkışa doğru yürümeye başladık. Kapının önündeki, daha da artan gazetecilerin bize yaklaşmasını, korumalar engellemeye çalışıyordu. Jet hızıyla aralarından geçmiştik. Bora, arabanın kapısını açtı ve oturmama yardımcı oldu. Yine gazetecilere tek kelime etmeden, arabasına

bindi, emniyet kemerini taktı ve arabayı çalıştırdı. Biraz ilerledikten sonra, derin bir nefes aldım ve kendimden emin bir şekilde konuştum.

"O kadın kimdi?"

"Önemsiz biri." dedi, yüzünü yoldan ayırmadan.

"Eski sevgilindi." dedim, sitemle.

"Önemsiz biri olduğu gerçeğini değiştirmiyor." dedi, dümdüz bir sesle.

"Madem o kadar önemsizdi, neden ona saçma sapan bir gösteriş yapmak için beni öptün?" diye sordum, imayla. Bunu soracağımı ben de bilmiyordum. Dahası, öpüştüğümüz gerçeği üzerinde durmak istediğimden emin de değildim. Öpmüştü işte. Neden öptüğü beni neden ilgilendiriyordu? Babamı mı ilgilendirecek Naz?

Aniden frene bastı ve arabayı durdurdu. Hemen ardından bakışlarını bana çevirdi.

"Onun arkamda olduğunu bile bilmiyordum Nazlı." dedi, kendini açıklamaya çalışıyor gibiydi. Doğru da söylüyordu, ben zaten bunu biliyordum. Ama inanmamış gibi yapmak istiyordum. Tüm gece sırtı mekandaki her yere dönük, benden başka bir kişiyi bile adam akıllı görmemiş adama, hesap soracaktım. Çünkü beni bir daha öpmemesi gerekiyordu.

"Ama geleceğini biliyordun. Çünkü şaşırmadın." dedim, üste çıkmaya çalışarak.

"Tahmin ediyordum." dedi. Dürüsttü. Her koşulda, hep doğruyu söyleyeceğine dair bir his oluşturmuştu içimde.

"Ve bugün beni buraya sürükledin. Yani, bizi öpüşürken görme ihtimalini hesaplamışsındır. Yüksek ihtimal olduğunu tahmin etmişsindir."

"Ben böyle şeyler hesaplamam Nazlı! Seni öpmeden bir kaç saniye öncesinde, ben de öpeceğimi bilmiyordum." dedi, ifadesiz bir sesle. Hayır. Beynim verdiği bu cevabı seve seve kabul ediyor ama kalbim sonuna kadar reddediyordu. Canı istediği zaman beni öpemezdi. Böyle anlaşmamıştık. Canı istediği zaman seni öldüreceğine inanıyorsun da, canı istediği zaman seni öpmüş olmasına mı inanmıyorsun Naz?

"Bora bak... Seninle açık konuşacağım. Yani ben, bir anda senin teklifini kabul ettim ve-"

"Pişman mısın?" diye sordu lafımı kesip. Uzun uzadıya konuşmak istemiyor gibiydi. Sesinde duygu yoktu ama bakışları okuyamadığım bir lisan gibiydi. Pişmanlık mı? Şimdi Bora'nın yanında olmasaydım, böyle bir anlaşma yapmamış olsaydık, tam da bu saatlerde evde pinekliyor olurdum. Ya da Hande'yle dışarıya çıkmış bir şeyler içiyor olurdum. Belki Eren bana gelmişti ve beraber film falan izlerdik. Hepimiz üzgün olurduk, aklımız Anıl'da olurdu. Yalnızca aklım değil, tüm benliğim Anıl'da olurdu. Ve Anıl... Ölmek üzere olurdu. Kesinlikle pişman değildim. AMA...

"Hayır. Pişmanlık değil ama... Sadece, hesaplayamadığım bazı şeyler oldu. Yani o an yalnızca, senin bana vereceğin paraya ve yanına geldikten 245 gün sonra öleceğime odaklıydım. Sevgili rolü

yapmamız ve sonunda ölecek olmam manyakça geliyordu. Mesela, bu rolü yaparken, aramızda bir yakınlaşma olup olmayacağını düşünemedim, düşünmem lazımdı."

"Seni öpmemden rahatsız mı oldun?" diye sordu dümdüz. Hissizdi. Duygusuzdu. Neden böyle bir soru sormuştu? Sormasaydı. Cevabını bilmek istemediğim bir soruydu bu. Hayatıma kimseyi alamamış, kimsenin elinden tutamamıştım. Yalnızca Anıl'ı istemiştim. Onunla olmayınca da kimseyi istememiştim. Yanında mutlu olmadığım, iyi hissetmediğim ve yanındayken bile Anıl'ı düşüneceğim kimseyle bir şeyler yaşamayı yedirememiştim kendime. Kalabalık ve yabancı bir ortamdaysak gözlerimdeki ifadeyi Eren şöyle tasvir ederdi: "Askerde sevgilim var he! Bana sakın yaklaşmayın." ifadesi.

Belki de benim hatamdı. Bora'ya böyle bakamamıştım. Ama bunun kesinlikle, üst üste yaşadığım şoklardan ambele olmuş beynimle alakası olmalıydı. Ya da Bora'nın hatasıydı bu. Onun kurallarını yaşadığımız için, gözlerimin nasıl baktığıyla ilgilenmemişti bile. Ve şimdi de ona bakıyordum. Ona vermem gereken bir cevap vardı. Bekliyordu. Bir kaç saniye daha yüzüne baktım.

Ve en sonunda dudaklarımı araladım...

"Senin de buna bayılmadığını, oyun gereği öptüğünü biliyorum." dedim. Neden onu da kendi düşünceme yabancı ilan ettiğim hakkında bir fikrim yoktu.

"Oyunu bozmamak için mi karşılık verdin?" diye sordu, düz bir biçimde.

"Evet." dedim. Sen yalancının önde gidenisin Naz! Kısa bir an için durup, yeniden devam ettim. "Bora, birbirimizi sevdiğimizize milleti inandırmak zorunda olduğumuzu biliyorum ama bu çok fazla... Yani

ben... Ben, senden yapacağım sevgili rolü karşısında para aldım, işin içine temas girerse, durumun rengi ve benim sıfatım değişiyor. Anlatabiliyor muyum? Kendimi-"

"Ne demek istediğini anladım Nazlı!" diye lafımı kesti. Buz gibiydi şimdi bakışları. Tanıdıktı.

"Yani sen, kim olduğu fark etmeyen kişilerle öpüşebilirsin, ilişkiye girebilirsin belki, yani senin için normal bir şey olabilir bu... Ama benim için değil."

"Bir daha beni öpemezsin...mi diyorsun yani?" diye sordu. Eğer beni bir daha öpersen, hikayemin akışı değişir Bora ve ben bu olasılığı hiç düşünmemiştim.

"Amacım sana karşı gelmek, sözünü dinlememek, anlaşmamıza itaatsizlik etmek falan değil. Senin kurallarına saygı duyuyorum. Ben sana böyle bir şey diyemem." dedim. O kurallara baş kaldıran Naz mı söylüyordu bunu? Çünkü evden çıkarken buna dayanamayacağımı düşünüyordum. "Evet beni öpemezsin." diyeceğim yerdeydik, neden diyemiyordum?

"Lafı dolandırma Nazlı." dedi. Beni bir daha öpme demenin nesi zor Naz? Diyemedim. Öylece baktım. Baktım. Baktım...

"Anıl'ın 1'de ameliyatı başlayacak. Eren'le iletişim içinde olmak istiyorum. O vakte kadar da biraz dinlensem iyi olacak. Artık gidelim mi?" dedim; "Beni bir daha öpme." demek yerine.

Bora, hiçbir şey söylemeden, başını yola çevirip, gaza yüklendikten 28 dakika sonra, hiç konuşmadan eve varmıştık...

Duştan çıktıktan sonra, saçlarımı aheste aheste kuruturken, hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Bora beni öpmemişti, hele ben hiç karşılık vermemiştim. Keyif almak mı? İnsan yaşamadığı bir şeyden keyif de alamazdı!

Siyah eşofman takımını giydikten sonra, çalışma masamın rafındaki şiir kitabının sayfaları arasındaki Anıl'ın fotoğrafını elime aldım. Çalıştığı barın arkasında, yüzüne en yakışan gülümsemesiyle, turkuaz mavis gömleğinin kollarını katlamış, elindeki shakerla bana poz vermişti. Fotoğrafa bile yansıyan mavi gözlerindeki umutları düşündükçe, karnıma ağrılar giriyordu. İyi olmak zorundasın Anıl! Bu ameliyatı atlatmak zorundasın. Yaşamak zorundasın çocuk; dünyanın senin gibi güzel insanlara ihtiyacı var.

Elimde tuttuğum Şey, bir fotoğraftan çok daha fazlasıydı; ocukluğumdu, hayallerimdi, hayatımın odağıydı sanki. 242 gün sonra terk edeceğim bu diyarlarda, son bir kez sesini duymaya, yüzünü görmeye, iyi olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Saat 1'i 5 geçe, sigaramı alıp, küçük ve sessiz adımlarla terasa ıktım. Terastaki salıncağa oturup, salıncağın üzerindeki ince battaniyeyi omuzlarıma aldığımda Eren, WhatsApp'dan yazdı.

"Allah yardımcımız olsun Naz."

"Herhangi bir Şey olursa, mutlaka haber ver. Ameliyat bitinceye dek uyumayacağım."

"Merak etme. İyi olacak. Olmak zorunda."

Gözlerimi kapattığımda Anıl'la geçirdiğimiz günlerin, zihnimde akmasına izin veriyordum. Bodrum'da, bitişik evlerimiz vardı ocukken. Bahçeyi iki aile ortak kullanıyorduk; babam ve babası çocukluk arkadaşlarıydı. Kimin evinde ne piŐse, paylaŐılırdı; bahçede uzun yemek sohbetleri olurdu ailelerimizin. Anıl, benden iki yaş büyük olmasına rağmen, hep onunla oyunlar oynamak için büyümüŐ bir kız gibi davranırdım; en çok misketleri ve arabaları seven kocaman bir kız çocuğu gibi. Zamanla yle de oldu zaten; tüm zevkleri zevklerime karıştı. Bir de Eren vardı, aynı sokakta, biraz ilerimizde

oturuyorlardı. Çocukluğumuzda, Anıl ve bana abilik yaparken, büyüdükçe arkadaşlığa dönmüştü ilişkimiz.

♠ □

Saat 3'e geliyordu, Eren'e yazdım.

"Her şey yolunda mı?"

"Öyle gözüküyor."

"Ne kadar sürecekmiş?"

"16 saate yakın..."

Dört buçuk yaşlarındaki küçük Naz'ı hatırlıyor gibiydim. On bir yaşındaki küçük Eren, beni kucağına almış, "Neden en çok Anıl'ı seviyorsun?" diye soruyordu. "Çünkü ona hayranım, çok güzel bir çocuk." dediğimde, ailelerimiz kahkaha atmıştı. Eren'in annesi, "Evlenir bunlar." diye anneme göz kırpmış, babamla Anıl'ın babasının gözlerinde, o zamanlar pek fark edemediğim bir gururlu tebessüm oluşmuştu. "Ben seninle evlenmem kızım!" diye bas bas bağırان küçük Anıl'ı hatırladığımda, küçük bir kahkaha attım. "Görürüz!" diye atarlanmıştı küçük Naz. Haklıymışsın be küçük Anıl.

Saate en son baktığımda, 5'e geliyordu. Yanıma yaklaşan ayak seslerini duymamış olacağım ki, Bora'nın "Nazlı..." demesiyle yerimden sıçradım. Bu saatte eşofmanla olması gerekirken, üzerinde takım elbisesi vardı.

"Bir şey mi oldu?" dedim ürkekçe.

"Havaalanına gidiyorum ben, Londra'ya uçacağım. Bir saat sonra uçacağım var."

"Begüm'ün yanına?" dedim. Bora'nın gidecek olmasına mı, Anıl'ın içinde bulunduğu duruma mı, yoksa kendime mi üzülüyordum bilmiyorum ama karmakarışıkım. Dokunsalar ağlayacaktım.

"Evet... Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, yalnızca Selim'le muhattap olsan yeter. Acil bir şey olursa, Gökhan'ı ara, numarası mutfak masasının üzerinde var. Beni de arayabilirsin ne zaman istersen."

"Ne zaman döneceksin?"

"Akşama dönmüş olurum."

"Keşke Gökhan gitseydi..." dedim mırıldanarak. Arkasını dönmüştü. Duymuş muydu, bilmiyordum. Neden yalnız kalmak istemediğimi de bilmiyordum. Ameliyatta bir şeyler ters giderse, ne yapacaktım bunu da kestiremiyordum. Kapıya kadar ilerleyip, durdu ve yeniden bana döndü.

"Anıl'ın doktoruyla görüştüm. Saat başı haber veriyorlar, endişelenme. Her şey yolunda... Daha da iyi olacak..." dedi, yüzünde tasviri mümkün olmayan bir burukluk vardı. İçimi mi okuyordu?

"Teşekkür ederim..."

"Görüşürüz... Çıkıyorum ben." dedikten sonra, tekrar arkasını döndü ve gittikçe uzaklaşan ayak sesleri geceye karıştı.

♠ □

Saat 11'e gelirken, Hande'nin çağrısıyla irkilmiştim. Üniversiteden arkadaşımdaydı Hande. Deliydi. Çoğu zaman deliliklerimiz havada çarpışıyor ve anlaşılamıyorduk hatta. Bence arkadaş olmak da zaten böyle bir şeydi.

"Efendim Hande?"

"BORA KARABEY İLE AŞK YAŐAYAN GİZEMLİ GÜZEL!"

"EFENDİM?"

"KIZIM İNTERNETTESİN, TÜM GAZETE EKLERİNİN MANŐETLERİNDESİN! INSTAGRAM'IN KEŐFET KISMINDASIN! NEDEN?" dedi Hande. Dünkü gazetecileri yeni hatırlamıştım.

"Sana da merhaba Hande'ciğim. Ben de iyiyim sağ ol." dedim sesime neőe eklemeye çalışarak.

"Onu anladım canım ben... Hayırdır?"

"Uzun hikaye... Sonra anlatırım."

"Buluőalım hemen!" dedi, ısrarcı bir tavırla.

"Kuzucum sabaha kadar gözümü kırmadım, Anıl'ın ameliyattan çıkmasını bekliyorum."

"Aşık olduğun çocuğun... Hatırladım kendisini. Ama Naz Hanım, o günü basında geçiriyor!"

"Ya salak saçma konuşma be. Ne alakası var?" Kız haklıydı, ama kendince! Oradan baktığında gördüğü resim benim de midemi bulandırıyor ama buna pek fazla aldırmadım...

"Evde misin? Hemen sana geliyorum!"

"Ben taşındım Hande..." dedim ürkekçe, muhtemelen şimdi, yemediğim laf kalmayacaktı.

"NE DEMEK TAŞINDIM? NE ARA NEREYE TAŞINDIN?!"

"Bora'nın evine."

"NAZ!"

"Eee şey... GELSENE...Buraya?" dedim. Demek zorunda kaldım ya da, beni görmezse içi rahat etmeyeceği belliydi. Bora'dan habersiz, onun evine misafir çağırmak ne kadar doğrudu bilemiyordum ama yapacak başka bir şeyim de yoktu.

Bora'yla konuşmak istemiyordum, tüm dikkatimi Anıl'a yönlendirmişken, sesini duymanın Anıl'a haksızlık olacağı gibi bir düşünce, öküz gibi böğrüme oturmuştu. Belki tüm magazin severler, manşetlerdeki gizemli güzeli konuşurken, Anıl hayatının en zor gününü geçiriyordu. Üstelik, dün bir adamın beni öpmesi hissiyatı beniği ele geçirmiş ve haz vermişti. Herhangi bir adam değil; çok yakışıklı bir adam Naz! Yakışıklıydı evet ama aynı zamanda hadsizdi de! Seni bu evde zorla tutmuyor, kapı orada. O kadar kolay değildi, bir söz vermiştim ve bu sözü tutmak zorundaydım. Sanki söz

vermemiş olsan, gidebilirdin. Neden gidemeyecektim ki? Sonuçta ben Anıl'ı seviyordum. Evet Anıl'ı çok seviyorsun ama bizim burada konumuz başka.

İçimdeki tüm düşünceleri askıya alıp, bahçeye çıktım ve korumaların yanına doğru ilerlemeye başladım. Selim, önünü ilikleyip, koşarak yanıma geldi.

"Bir durum mu var yenge?"

"Eee benim arkadaşım gelecek, haberiniz olsun. Konum attım ben ama ne zaman burada olur bilemiyorum."

"Adı ne?" diye sordu Selim. Meraklı ve sorgulayıcı bakışları rahatsız ediyordu beni.

"Hande."

"Tamam yenge, geldiğinde seni haberdar eder, içeriye alırız. Sevim Hanım'a söyleyeyim mi, hazırlık yapsın?"

"Yoo gerek yok. Çok kalmaz zaten. Teşekkürler."

Tekrar salona girdiğimde, etrafıma bakındım; bu evi hala gezmemiştim. Bora, buranın kendi evim olduğunu soylese de kendimi misafir gibi hissetmekten oteye gitmemek konusunda ısrarcıyđım... En nihayetinde bugun, bu evdeki dorduncu gunumdü ve daha çok gunlerimin olacağı muhakkaktı. 18 basamağı cıkıp giriş katına ulaştım.

Büyük ve süslü salona doğru yöneldiğimde, evin arka cephesinden görünen orman manzarasına yukarıdan ilk kez bakıyordum. Salonun havuzu gören karşı duvarı boydan boya camdı. Yarı duvarla koridordan ayrılmış tarafta, aşağı salondaki masanın iki katı büyüklüğünde, 24 kişilik yemek masası vardı. Masanın üzerindeki şamdanlar, köşe duvarı boydan boya kaplayan konsolun üzerindeki ayna ve aksesuarların bu evle ya da Bora'nın zevkiyle alakası yok gibiydi. Salonun büyüklüğüne yakışır boyutlardaki şömine detayı da tam bir zengin evi klişesini destekliyordu. Kesinlikle para harcamış olmak için var olan bir salondur burası. Camın önündeki siyah renkteki büyük deri koltukların çık durduğu kesindi ama rahat olmadıkları muhakkaktı. Salonun diğer köşesinde kuyruklu piyano vardı. "Eh bizim de piyanomuz var! Hehehehe!" demek için alınmıştı herhalde. Hatta, o köşeysi konser alanı yapmışlardı belki de.

Bora'nın bu salona girdiğini görmemiş olmaya seviniyordum; kesinlikle benim oturabileceğim ve rahat hissedebileceğim bir yer değildi. şayet ben burada yemek yiyecek olsaydım; sanırım kasılmaktan aç kalırdım. Süslü salondan cıkıp, giriş kapısının sağ tarafına doğru ilerlediğimde, rastgele bir odanın kapısını açtım; küçüklü büyüklü dolaplarla boydan boya kaplanmış bir odaydı burası. Bu sırada yanıma gelen Sevim Hanım'ı fark ettim.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı Nazlı Hanım?" dedi kadın gülümseyerek.

"Bu kat gerçek mi?" diye sordum şaşkınlıkla. Kadın, yüzüme anlamadığını belli eden bakışlarla baktığında devam ettim. "Bora'nın çok zengin olduğu muhakkak ama gösteriş meraklısı olmadığı her halinden belli. Az evvel süslü salona girince biraz şaşırdım."

"Süslü salon mu?" dedi kadın şaşkınlıkla. Evet, bu ismi vermiştim oraya. "Bu kat kullanılmıyor aslında Nazlı Hanım." dedi Sevim Hanım, gülümseyerek. "Mesela burasını vestiyer gibi kullanıyoruz..." dedi.

"Diğer odalar?" diye sordum.

"Temizlik malzemeleri var bir odada. Bir diğerinde, Begüm Hanım ve Bora Bey'in kullanmadıkları eski eşyalar... Bir diğer odayı yüklük olarak kullanıyoruz. Bora Bey'in toplantı odası var köşede." dedi, gülümseyerek. "Yan tarafta küçük bir banyo ve mutfak da var." diye devam etti.

"Ama kullanılmıyor mu yani?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Çok nadir kullanılıyor. Beş yıldır bu evde çalışıyorum, çok az kez bu katta Bora Bey'in oturduğunu görmüşümdür. Bazı geceler, Bora Bey'in kendi alanında, yani aşağıdaki oturma odasında ağırlamak istemediği misafirleri olur. Yabancılar, Bora Bey'in özel alanına giremezler." dedi, gülümseyerek. Bu sırada da bana küçük dediği banyo ve mutfağı gösteriyordu. Bir oda bir salon olan İstanbul'da kirada olduğum evin mutfağının, iki katı büyüklüğündeydi sanırım.

"Anladım." dedim, şaşkınlıkla.

"Üst katı da gezmek ister misiniz?" diye sordu, Sevim Hanım yine aynı gülümsemesiyle. Birlikte yukarıya çıktık.

Koridorun hemen başında soldaki ilk odayı açtığımda, büyük bir yatak odasıyla karşılaştım. Bora'nın yatak odasının alt katına tekabül eden bu oda boydan boya pembenin on altı farklı tonuyla döşenmişti, her an zehirlenebilirdim. Toz pembe duvara, koyu pembe renkte yapılan graffitiyle, Begüm Karabey altına da "3" yazılmıştı; anlaşılan oldukça çılgın ve deli bir kızdı Begüm.

"Begüm Hanım'ın odası, arka cepheye bakıyor. Orman manzaralı." dedi Sevim Hanım, yatağın üzerindeki örtüyü düzelterek.

"Süslü salonun manzarasından çok daha güzelmış gerçekten. Ağaçlar, biraz daha yukarıdan, daha güzel görünüyor. Bahçe ve havuz ise salona kıyasla daha az görülüyor." dedim, başımı odanın penceresinden dışarıya doğru uzatarak.

"Evin en güzel manzarası Bora Bey'in odasından görülüyor bence." dedi Sevim Hanım, gülümseyerek. Ben de onu gülümseyerek onaylamak zorunda kaldım, zira henüz Bora Bey'in odasını görmemiştim. "Bora Bey, sizin dinleneceğiniz, çalışacağınız ve kıyafetlerinizin yerleştirileceği odanızı seçerken çok düşündü aslında... Bu kattan orman manzaralı bir oda da ayarlayabilirdik sizin için. Yan oda misafir odası olarak kullandığımız boş bir oda mesela... Karşısındaki iki oda da misafir odası, evin ön cephesine bakıyor. Ön cepheye bakan ilk odada Gökhan Bey kalır genelde. Ama Bora Bey zaten pek misafir sevmez..." dedi Sevim Hanım, küçük bir kahkaha atarak. Demek benim odam, "dinlenme, giyinme ve çalışma odası" olarak geçiyordu. Demek orada uyuduğumu kimse anlamıyordu. Hmm peki Naz.

Birlikte koridora yeniden çıktığımızda, bizim kattaki koridora göre biraz daha kısa olduğunu fark ettim. Bu katın, bizim katımızdan daha farklı bir dizaynı vardı; koridorun sonundaki oda, benim odamın aksine, koridorun solunda değil, tam karşısındaydı ve kocaman siyah bir kapısı vardı; hem de şifreli!

"Begüm'ün, Gökhan'ın odası... Kalan üç oda misafir odası, peki bu şifreli oda neresi?" diye sordum, gözümü kapıdan ayırmadan.

"Orası Bora Bey'in çalışma odası Nazlı Hanım." dedi Sevim Hanım gülümseyerek.

"Bu kat, yukarıya göre daha küçük sanırım."

"Aksine, çalışma odası biraz fazla büyük." dedi gülümseyerek. "Bora Bey, her bir odayı, kullanım amacına göre özel olarak tasarlatmış."

"Bora resmen canı nasıl isterse evi öyle yapmışlar yani?" diye sordum şaşkınlıkla. Canı ister öldürür, canı ister öper, canı ister zikzaklı ev yaptırır Naz, sana ne?

"Evet... Mesela sizin katınızda sadece iki oda var. Bora Bey'in odası koridor boyunca. Buraya göre iki oda kadar. Aşağıya göre, süslü dediğiniz salon kadar." dedi, bana açıklamaya çalışıyor gibiydi.

"Tüm evi siz mi temizliyorsunuz?" diye sordum şaşkınlıkla. Zengin evine gelmiş fakir tam da ben oluyordum sanırım. Yani bu camları silmek de yürek yemekti ama!

"Hayır... Ben, Bora Bey'in katından ve çalışma odasından sorumluyum. Bora Bey'in katına çıkılması yasaktır. Çalışması odasının da şifresini kimse bilmez, oraya girilmesi de yasaktır." dedi.

"Diğer odalar peki?" dedim. N'apacaksın, sen mi temizleyeceksin ya? Sussana artık Naz.

"Temizlik şirketiyle çalışıyoruz. Bora Bey'in evde olmadığı saatlerde birkaç kişi geliyorlar ve tüm evi temizliyorlar."

"Evden çıkmadıysa?"

"Evden çıkmadıysa temizlik yapılmıyor. Ayak altında insan sevmez. Onun katını da ben temizlediğim için, evden çıkmaması sorun olmuyor. Begüm Hanım, Gökhan Bey dahi o kata çıkamazlar kolay kolay." dedi gülümseyerek.

"Ama ben orada kalıyorum?" dedim şaşkınlıkla.

"Siz kız arkadaşısınız Nazlı Hanım." dedi Sevim Hanım. Naz yavaş gel, sonra şaşırırsın! "Korumalar da bu kattan yukarıya asla çıkamazlar. Dördüncü katta görünmez kilitli bir kapı varmış gibi düşünün. Hoş, bazen Begüm Hanım yasağı deliyor ama o zaten deli!" diye ekledi, gülümseyerek. Tam o sırada aklıma bir şey gelmişti.

"Bir şey soracağım... Evin ön cephesinden bakıldığında... Benim pencereimin yanında bir pencere daha var. Fakat benim odam koridordaki son kapı. Kapıdan sonra da duvar devam ediyor. E koridorun sonunda da cam var. Yani Bora'nın odası L şeklinde bir oda değil... O pencere neden var? Eskiden odaymış da sonra kapatılmış mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bilemiyorum Nazlı Hanım." dedi Sevim Hanım, gülümseyerek. Bakışlarından anladığım kadarıyla biliyordu. Orası gizli tutulan bir oda olmalıydı. Acaba kapısı neredeydi? Hayal dünyan genişmiş Naz. Acaba o odada ne vardı? Sorgularsan cesedin olabilir o odada bence Naz, sence?

"Tamam teşekkür ederim çok. Devam etmeyeceğim gezmeye..." dedim Sevim Hanım'a aynı şekilde gülümseyerek. Aklım çalışma odasının kapısındaki şifredeydi şu an için... Sevim Hanım, yanımdan ayrılırken, çalışma odasına doğru yaklaştım.

Kapının önünde durup, dört haneden oluştuğu belli olan şifrenin ne olacağını düşünmeye başladım. İlk aklıma gelen 2672 oldu. "Bora" kelimesinin telefon klavyesindeki karşılığı ama yanlış denemeydi; zaten neden böyle bir şey yapındı ki.

1987... Bu da olmamıştı, demek ki Bora doğum yılını şifre yapacak kadar salak değildi.

7891? Belki de doğum yılını, tersten yapmıştır da kimsenin aklına gelmez diye düşünmüştüm ama onun aklına bu fikir gelmemişti demek ki.

İçeride kaşıkçı elması mı saklıyorsun be? 0807 yapmış mısın? Allah kahretmesin seni bunu da yapmamışsın! İlla uğraştıracaksın beni. Acaba, Bora'nın doğum saati kaçtı, internette bulabilir miydim ki?

Bulamamıştım... İnsan bu konu hakkında twitter hesabı açıp, tweet falan atardı! Aslında yükselen burcunu bilsem, tüm olası doğum saatlerini deneyebilirdim ama şimdi arayıp bunu soracak da değildim.

Bora'nın plakasını aklıma getirmeye çalıştım; Porsche'un plakası 34 BK 17'ydi. Bu da beni hiçbir yere ulaştırmıyordu.

Acaba hangi takımısın? Odasına mı çıkıp baksam, belki poster falan vardır. Saçmalama Naz! Adamda odasına taraftar posterini asacak bir tip var mı?

Bora'nın daha sık kullandığını zannettiğim Audi Rs7'nin plakasını gözümün önüne getirdiğimde, son çare onu denedim. 8787! İşte bu!

Demek Bora Bey, 8 Temmuz 1987'i komple şifresinde kullanmış; megaloman bir adamdan da bu beklenirdi, bravoğğ!

Kocaman bir çalışma odasına girdiğimde şaşkınlıktan küçük dilimi yutmuş olabileceğimi hissetmişim. Baştan aşağıya siyah tonlarla dekore edilen bu sanat eseri oda, tam bir zengin evine, pardon Bora Karabey'in evine yakışacak cinstendi. Gösterişten uzak, sade ama fazlaca lüks!

Kapının hemen karşısında kocaman çalışma masası ve mükemmel konforlu olduğunu tahmin edebildiğim dönen sandalyeye gözüm takılmıştı. Masanın üzeri gayet düzenli gözüküyordu. Arkasında evin girişine bakan, benim odamdaki pencereyle aynı büyüklükte bir pencere vardı. Odanın ortasında üç kişilik, rahat bir kanep ve karşı duvarında kocaman bir televizyon ünitesi vardı. Ünitenin tüm rafları dvd ile kaplıydı. Hepsini saymaya giriştim. Günde 5 film izlesem, yine de burada kalacağım 242 günde bu filmleri bitiremiyordum, bu adam çıldırmış olmalı! 1412 tane dvd gözümü korkutmuştu.

Kapının karşısı boydan boya camla kaplıydı. Bir tarafına içkilerin sergilendiği küçük bir köşe ve iki tane tek kişilik koltuk yerleştirilmişti. Cama doğru yaklaştığımda, bahçede, çimenlerin ortasına konumlanmış küçük bir gölet olduğunu fark ettim. Bir ara bahçeyi gez Naz! Garajın arka tarafında ve ilerisinde kalan bu alanı ilk defa görüyordum. Bizim katımızdaki koridorun sonundaki küçük pencerede, bu kadar bir görüş alanı yoktu.

Kapının olduğu duvar, boydan boya kütüphane olarak tasarlanmıştı; girişim kitapları, ekonomi kitapları, ansiklopediler, Türk ve dünya klasikleri... Acaba Bora, bunlardan hangilerini okumuştun? Üst raflardan birindeki bir kitap dikkatimi fazlasıyla çekmiş, gözlerim parlamaya başlamıştı; Love&Math! Aşk ve Matematik!

Kitabı almaya uzanmak için parmaklarımın ucuna yükselmeme raftaki biblolardan sağdan dördüncüsünün yeri boylaması bir oldu. Ben çıkan sestem irkilirken, yerde kafası kopmuş at biblosuna bakıyordum. Uzunca bir süre de bakıştık zaten. Sonrasında, iki parça olan bibloyu elime aldım ve atın gövdesini yerine koydum; kafasını da üzerine koydum. Zavallı at, kafasının kırıldığını çaktırmadan, kendi ayakları üzerinde durabiliyordu. En kısa zamanda, bu odaya yeniden gelip, atın kafasını yapıştırıcıyla yapıştıracaktım! Şimdi, arkamda iz bırakmadan, çalışma odasından çıkmam lazımdı. Fakat bu oda sanki "Çıkma!" dercesine bana bakıyordu; inanılmaz bir huzur bulmuştum burada.

♠ □

Odadan ayrılıp, üst kata çıkmak ve Bora'nın odasına girmek üzere merdivenlere yöneldiğimde, bir süre kararsız kaldım. Sonuçta yatak odası mahrem alanıydı. Belki de komodinin üzerinde Elif'le fotoğrafı vardı. Varsa vardır kızım sana ne? Merdivenlere doğru bir adım attığımda, Sevim Hanım'ın yeniden yanıma geldiğini gördüm.

"Nazlı Hanım, misafiriniz geldiler, salondalar..."

"Aaa öyle mi? Geliyorum!" dedim heyecanla.

Merdivenleri ikişer ikişer indiğimde, uzun zaman sonra Hande'yi göreceğim için heyecanlıydım. Sevim Hanım'ın salondan kastının, süslü salon olacağını zannetsem de Hande'yi zemin kattaki salona almışlardı. Demek ki benim arkadaşım, Bora'nın alanına girebiliyordu... 1,72 boyu, incecik bedeni, sarı saçları, masmavi gözleri ve giydiği mor, ince askılı kısa elbisesiyle; işte karşımda dünyanın en güzel arkadaşı duruyordu.

"Naz!" dedi çığlık atarak. Boynuna kocaman sarılmış, bir süre öylece kalmıştım.

"Hemen anlatıyorsun!" dedi. Benden kurtulur kurtulmaz, gözlerini kızarcasına açmış, konuşmaya başlamıştı.

"DUR Bİ KIZIM! Oturalımmm, bir kahve içelim..." diye kaçınılmaz anı ertelemiş, elinden tutup, terasa doğru çekiştiriyordum.

"Kızım bu ev ne böyle? Yavru saray gibi!" diye etrafa gözlerini kocaman açarak bakıyor, bir yandan da ayağındaki 10 cm topuklularla, merdivenlerden çıkarken dengesini korumaya çalışıyordu. Terasa ise kesinlikle bayılacaktı!

"OHA TERASA BAK!" diye terasın mermer kenarlıklarına kadar ilerlemişti Hande. Salonun yarısından birazcık daha küçük olan terastaki en ilgi çekici şey, doğayla iç içe hissinde oturlan salıncaktı elbette. Teras her ne kadar evin girişine baksa da, uçsuz bucaksız arazide, yukarıdan bakıldığında küçücük kalan ağaçlarla, mükemmel bir manzaraya sahipti.

Ben çoktan oturmuş, Hande'nin içindeki şaşkınlığı atmasını bekliyordum. Biraz sonra yanıma geldiğinde, gözlerini gözlerime dikti. Sevim Hanım, arkadaşımı, kimsenin çıkamayacağını söylediği katta ağırlamamdan rahatsız olmamış bir ifadeyle, kahvelerimizi ikram ettikten sonra Hande konuşmaya başladı.

"Hadi Naz!" dedi, bıkkınlıkla.

"Ne anlatayım Hande?" diye sordum, göz devirerek.

"Bora Karabey'i tabii ki de! Ne iş? Vallahi yüzün net çıkmamış seni zor tanıdım. Yani önce ihtimal vermedim ama... Yani bu kadar da benzemez kimse kimseye dedim." dedi Hande, telaşla.

"Ne iş.... Öyle işte." dedim. Saçmalamakta son noktadaydım. Ne anlatacaktım ki? Anlatamazsın Naz. Bir, sen insan satmazsın. İki, zaten Bora'yı sattığın an seni öldürür.

"Naz'cım... Canım benim. Dökülür müsün?" dedi uyarıcı bir ses tonuyla. Bora'nın uyarıcı ses tonları aklıma geldiğinde, Hande'ninkinin hiçbir şey olduğunu düşündüm.

"Ben Kıbrıs'a gitmiştim ya..." dedim, düz bir sesle.

"Evet! Anıl için..." dedi, heyecanla.

"Evet... Anıl için." dedim, düz bir sesle ve yüzüm yeniden asılmıştı.

"Eeeee?" dedi merakla.

"Orada tanıştık işte."

"Eeeee?" dedi, bu kadarla kurtulamazsın der gibi bakıyordu.

"Eee'si yok. Her şey bir anda oldu."

"Yattınız mı?" diye sordu, gözlerini gözlerime sabitlemiş, ağızmdan çıkacak kelimeyi heyecanla bekliyordu. Gözlerimi şaşkınlıkla açtım.

"Yani... Hayır. Şey..."

"KIZIM! Benden utanmana gerek yok! Ben senin en yakın arkadaşınım, sen benim tüm seks hayatımı biliyorsun. ADAMIN EVİNDE YAŞIYORSUN SONUÇTA, TABİİ Kİ DE YATTINIZ!" dedi, gülümseyerek. Haklıydı, dışarıdan gözüken elbette buydu; farklı odalarımız olduğunu söylesem, ne tepki verirdi acaba? Karar ver Naz, ilişkiye girmedik dersin sorgulamaya devam edecek. Ama Bora'yla beraber olduğunu düşünürse sana inanacak.

"Evet işte ya. Oldu bir şeyler." dedim, düz bir sesle.

"Vay be! Sen o kadar sene Anıl'a olan aşkından kimseyle beraber olma, hayatına kimseyi alma... Dur dur turnayı gözünden vur! Kızım... ADAM ÇOK YAKIŞIKLI!" dedi gülümseyerek. Gözlerini etrafı buluşturup devam etti. "Ve çok zengin..."

"Güven verici..." dedim, nasıl dediğimi, neden dediğimi ben bile anlamadan.

"Vay vay vay! Nazlı Alaca aşık mı olmuş?" dedi, her bir heceye vurgu yaparak, gözlerinin içi parlıyordu.

"YOK EBESİNİN ŞEYİ!" dedim öfkeyle. Hande bana bakıp, sırtırken devam ettim. "Kızım daha dün bir, bugün iki... Ne aşık olması? Öyle takılıyorz işte." dedim, kahvemden bir yudum alarak.

"Kızım yeme beni! Sen aşık olmadan değil bir adamla yatmak, öpüşmezsün bile! Bu yaşına kadar MAL gibi, bunca güzelliğine rağmen, herkesi elinin tersiyle ittin. Anıl da Anıl dedin... Ama bak kadere... Anıl sayesinde aşk gelmiş seni bulmuş işte." dedi, sevecen bir tavırla. Anıl sayesinde... Gözlerimi gökyüzüne çevirmiştim. Hande, onu inandırdığım yalanı sindirmekle meşgulken telefonumun mesaj sesiyle dikkatim dağıldı.

"Ameliyatın 14.saati... Her şey yolunda." diye yazmıştı Eren.

"Ameliyatta her şey yolundaymış." dedim, gözlerimi yeniden gökyüzüne dikerek.

"Şaka bir yana hala inanamıyorum biriyle beraber olduğuna! Sen Anıl'a da çok aşıktın sonuçta, yani ben senin kadar güzel sevenini görmedim bu hayatta..." dedi, gözlerimi Hande'ye çevirmiştim. Birazcık duraksadıktan sonra, konuşmaya devam etti. "Anıl için ölümü bile yok saydın ve kumarhaneye girdin sen Naz. Aptallıkta son noktada olan bir aşıktın! ULAN BİRİ BENİ BÖYLE SEVECEKTİ VAR YA!" dedi. Ve derin bir nefes aldı.

"Eren seviyor ya seni. Kıymetini mi biliyorsun?" diye sordum. Böyleydi çünkü. Sevilenler, sevenlerin kıymetini bilmezlerdi. Bunu çoktan kabul etmiştim.

"Eren... Yapma Naz! Eren sadece benden etkileniyor. Fazlası değil. Sen ruhunla, bir çocuk kadar saf seviyordun." dedi Hande. İçten konuşuyordu. Samimiydi.

"Eren, kumarhaneyi bilmeyecek unutma. Sadece ikimizin arasında bir sır bu." dedim, ciddi bir tavırla.

"Merak etme. Söylemem. Hem zaten en yakın arkadaşımın aptal olduğunu kimse bilmesin isterim. Orada neler yaşadığını sormalı mıyım peki?" dedi.

"Sorma. Ne olduysa oldu. Ölmedim. Anıl da ben de ölmedik." dedim.

"Anıl çok şaşıracak." dedi. Gözlerimin doluluğunu çaktırmamaya çalışarak, sehpadaki suyumdan bir yudum almış, gözlerimi Hande'den kaçırmıştım. Suyu içmemi bekledikten sonra devam etti. "Ya da umursamayacak bile belki ay bilemiyorum." dedi, benim aklımı karıştırmamaya çalışıyordu; ona buruk bir tebessüm yolladım.

"Hande!" dedim gülümseyerek ama sitemle.

"Ben de şaşkınım ama..." dedi göz devirerek. Yüzüne yerleştirdiği tebessümle devam etti. "Çok güzel sevdin ama Anıl'a hiç dokunamadın... Dudaklarının tadına, teninin kokusuna yabancıydın mesela... Şimdi hayatında gerçek anlamda bir şey var; eksik bir şey değil. Bu sana ne hissettiriyor?" diye sordu merakla.

Yutkunmuştum... Dün akşam, dudaklarınla buluşan dudaklar sana ne hissettirdi Naz?

"Anıl ve Bora'yı kıyaslayamam." dedim bir çırpıda.

"Senden kıyas beklemiyorum. Ama Anıl senin çocukluğundu. Hep bir çocuk gibi uzaktan, hiç dokunmadan sevdin sen onu. Yasaktı sana Naz, çünkü o seni değil bir başkasını seviyordu. Anıl senin değildi, sana ait değildi hiçbir zaman. Şimdi çocukluk devri sona erdi ve sen, gerçek bir kadın olduğunu ancak Bora ile hissedebilirsin." dedi, ciddi ve öğüt verici bir tavır takınmıştı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum merakla.

"Anıl senin değildi dedim ya... Ama senin her şeyindi. Anıl'ı kurtaracağım derken, yolun Bora ile kesişmiş ve Anıl şimdi senin sayende yaşayacak. O kendine geldiğinde ve sen onu gördüğünde ona olan hislerinin geri gelmesinden korkuyorum Naz." dedi, gözlerimin en içine bakmış, beni analiz etmeye çalışıyordu. Ah be Hande; ne Anıl'ı ne Bora'sı... 241 gün ve saatler sonra, öldü sandığın arkadaşının arkasından ağlayacaksın. Sana bunu anlatabilsem keşke.

"Anıl'a olan hislerim yerli yerinde duruyor. Bora ise bambaşka bir yerde." dedim, kendimden emin bir şekilde.

"İkisini birden sevmem mümkün değil."

"Bora ile çok yeniyiz. Belki de bunları konuşmak için çok erkendir." dedim, artık bu konunun kapanmasını istiyordum.

"Hani hep Anıl'ın gözlerine baktığında, ondan vazgeçemediğini düşünürdün. Ya yine öyle olursa?" dedi bu sefer de.

"Hande! BİLMİYORUM." dedim. Bomboş muhabbetlerdi bunlar. Oynadığımız oyun yüzünden mecbur kaldığım muhabbetler...

"Gelecek için kurduğun hayallerin içinde hangisi var Naz?" dedi, alacağı cevaptan korktuğu her halinden belliydi. "Bora" dememi istiyordu, karşılıklı bir aşkın içinde mutlu olmamı istiyordu. İkişile de bir gelecek kurmam mümkün değil Hande! Yine de seni mutlu etmek, daimi arkadaşlık görevim tabii.

"Bora var."

"OHHH BE!" diye sevinçle arkasına yaslandığında, yüzüme görmek istediği gülüşümü yerleştirmiştım. Bakışlarımı gökyüzüyle tekrar buluşturduğumda, telefonum çalmaya başladı. Bora arıyordu.

"Hande, Bora arıyor, ben bir konuşup geleyim." dedim, telaşla.

"Konuşsana burada be, manyak mısın?" dedi. İyi de sen şimdi benim her bir cümleme takılıp, Bora'ya aşık olmadığımı şıp diye anlayacak kadar beni tanıyorsun!

"Efendim?" dedim, telefonu kulağıma götürüp.

"N'apıyorsun?" dedi Bora, oldukça yumuşak bir ses tonuyla.

"Oturuyoruz Hande'yle. Beni ziyarete geldi. Üniversiteden arkadaşım. Terastayız. Bizim kattaki..." dedim, oldukça tatlı konuşmaya çalışarak. Hande, gözlerini pür dikkat bana dikmiş, mutlulukla bakıyordu.

"Söyledi çocuklar, haberim var." dedi, sesinin yumuşaklığı, bir önceki cümlesiyle birebir aynıydı.

"Sana haber veremedim..." dedim, biraz mahçup bir ifadeyle.

"Zaten Selim'e, bana söylemesi için söylememiş miydin?" dedi, imalı bir ses tonuyla.

"Öyle de..."

"De... Evet. Beni SEN arayabilirdin." dedi. Kızılmıyordu ama kırılmıştı sanki ya da bana öyle geliyordu.

"Sen n'apıyorsun?" dedim, konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Uçağa bineceğim birazdan. Her şey yolunda mı diye kontrol etmek istedim." dedi, sesindeki kırgınlık sandığım ton yerli yerinde duruyordu.

"Yolunda, merak etme."

"Güzel o zaman. Görüşürüz akşam." dedi.

"Görü-" Cümlemi tamamlayamadan Hande araya girmişti.

"Selam söyle enişteme, SELAM!" diye bağırdı Hande. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. Bora ise küçük bir kahkaha atmıştı.

"Aleyküm selam. ENİŞTE mertebesine ulaştığıma göre arkadaşını ikna etmişsin. Bir de yengeye kızıyorsun." dedi ve küçük bir kahkaha daha attı. Sağ ol Hande, sayende yerin dibindeyim...

"Oldu o zaman.....Akşam görüşürüüüüüz..."

♠ □

Hande'yi yolcu ettikten sonra, yeniden terasa çıkmış, öylece oturuyordum. Eren'in ekranıma düşürdüğü bildirimle derin bir nefes aldım.

"Ameliyat bitti. Bunu da atlattık."

Hemen Eren'i ararken, yerimde duramıyor, içimden dolup taşan sevince engel olamıyordum. Allah'ım sana şükürler olsun!

"Naz?" dedi Eren, sesindeki mutluluk beni daha da gülümsetmişti.

"İyi mi?" diye sordum heyecanla.

"İyi kardeşim iyi. Bir sorun yok. Şimdi bir süre yoğun bakımda kalacakmış, ardından uyandıracaklar ama iyileşme süresi uzun sürecek bir süre uyutmaya devam edecekler."

"Uyandırdıklarında bir sorun çıkma ihtimali-"

"Başlattırma oranına hesabına Naz'cım, olur mu?" dedi kinayeye. Ardından devam etti. "İnşallah her şey yolunda gitmeye devam edecek, doktor çok umutluydu. Ameliyat umduklarından başarılı geçmiş."

"Çok şükür."

"Sayende güzelim sayende!" dedi mutlulukla. Bora'nın sayesinde...

"Sen ne zaman dönüyorsun?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Bakalım... Bak buradaki herkesin sana çok selamı var. Öpüyorlar seni..."

"Sen de selam söyle çok." dedim gülümseyerek.

Telefonu kapattıktan sonra, salıncağa yeniden dönüp, arkama yaslandım ve kısa bir süre öylece oturdum. Bir aptallık yapmıştım. Ve her nasıl olduysa, bedelini çok hafif ödüyordum. On gün önce o kumarhaneye giren Naz değildim şimdi. İçimde bir yerlerde, neye ait olduğumu çözemediğim bir boşluk vardı. Önce ölüme kafa tutmuş, sonra aldığım nefesin kıymetini anlamıştım sanki. Fedakarlık ve aptallık arasındaki ince çizgiyi ben çoktan aşmıştım. Nedense, iyi de olmuştu. Kendimi hatırlamıştım. Beni. Naz'ı.

Madem herkes iyiydi ve madem herkes daha da iyi olacaktı... Ben de iyi olacaktım. Kendime çok şey borçluydum en çok. Mutlu olmayı. Mesela.

♠□

Büyük adımlarla salona doğru incekken, orta kattaki ana giriş kapısından gelen seslerle, oraya doğru yöneldim.

"Kusura bakmayın lütfen... Biz de emir kuluyuz..." diyordu Selim.

"SELİM! Ya sen beni kaç senedir tanıyorsun? Begüm varken bu eve istediğim gibi girip çıkıyordum. Şimdi nasıl el oldum?" diye sitemli bir kadın sesi geliyordu dışarıdan; sese yabancıydım. Kapıyı açtığımda, Selim hızla bana dönmüş ve kadının alaycı bakışları benim üzerimde toplanmıştı.

Elif'ti. Bora'nın eski sevgilisiydi. Bora'nın eski sevgilisi olan Elif'ti.

Beyaz, dizlerinin üzerinde biten kısa kollu elbisesi ve kırmızı topuklu ayakkabıları, açık bıraktığı saçlarıyla kesinlikle kusursuz bir görüntüsü vardı. Siyah taytım, üzerindeki kısa kollu gri t-shirtüm, kırmızı ev babetlerim ve tepeden topuz yaptığım saçlarımla kapının önünde kalakalmıştım. Yan yana gelsek, "hayaller-hayatlar" gösterisi yapacaktık sanki tarzlarımızla. Hayaller kesinlikle ben olmuyordum. Bu kadının güzelliğini kıskanmam normal miydi?

"N'oluyor?" dedim, bakışlarımı Selim'e çevirerek.

"Yenge sen içeriye geç istersen..." dedi Selim, telaşla.

"YENGE HE?" dedi Elif imayla, gözlerim yeniden ona çevrildiğinde devam etti. "Ne olacak? Bora, bu evde sen varsın diye beni içeriye aldırılmıyor." dedi öfkeyle. Oldu o zaman. Mesela, ben olmasaydım içeriye girip ne yapacaktınız Elif Hanım?

"Elif Hanım. Bora Abi'nin kesin emri var ve bu yengemden de önceydi..." dedi Selim, uyarıcı bir ses tonuyla. İyelik eki mi kullanmıştı o? Kısacık zamanda beni bu kadar sahiplenebilmiş miydi gerçekten de? O zaman ben de sorgulayıcı bakışlarımdan rahatsız olmayacaktım bundan sonra.

"Siz, Bora'ya geldiyseniz... Zaten evde yok." dedim, oldukça kibar olmaya çalışarak. Kime gelecek Naz? Adam bu evde yalnız yaşıyor!

"Hayır güzelim. Seninle konuşmaya geldim." dedi, kinayeli ama ciddi bir ifadeyle. Tek kaşı kalkmış, görüntüsü tehdit içerikliydi. Çüş!

"Buyrun o zaman... İçeride konuşalım." dedim, gülümseyerek. Ardından Selim'e döndüm, "Sorun yok Selim... Bora'yla ben konuşurum." dedim ve Elif'e elimle merdivenleri gösterdim. Çünkü aptalsın Naz! ADAM KESİN TALİMAT VERMİŞ SANA NE OLUYOR?

Elif, beni takmadan, merdivenlerden bir podyumda yürüyormuş edasıyla inerken, onu seyrediyordum. Neden onunla konuşmayı kabul ettiğimi bilmiyordum. Umarım kadının saçlarına yapışmazsın Naz! Eğer bana karşı bir saygısızlık yaparsa saçlarına yapışabilirdim; nasılsa Bora her türlü içeriye aldığıma ve emirlerine karşı geldiğime kızacaktı. O önemsiz biri, Bora öyle söyledi, rahat olabilirsiniz Naz'cığım.

Elif, salonun bahçe kapısına yöneldiğinde, koltuklara doğru, kendi eviymiş gibi ilerledi. Yüzündeki soğukluk kan dondururken, bacak bacak üzerine atmış, en yapmacık gülümsemesiyle bana dönmüştü. Karşısına oturdum ve gözlerimi gözlerine diktim.

"Dinliyorum?" dedim, sadede gel GÜZELİM der gibi. O kinayeli söylediği güzelimi ona yedirtecektim.

"Bora'dan ayrılacaksınız!" dedi tehditkar bir ses tonuyla. Günlerden bir gün, aslında sevgilim olmayan bir adamdan ayrılmam bekleniyordu.

"EFENDİM?" dedim. Şaşkınlıktan sesim yüksek çıkmıştı.

"Duydun beni." dedi, benim tepkime aldırış etmeden ve yapmacık gülümsemesiyle.

"Bunu neden yapayım?" diye sordum, şaşkınlığım biraz azalmıştı. Şu sevgililik müessesesinin içine tüküreyim, sözde sevgilimin eski sevgilisinin tribini çekiyorum bir de! Sakin ol Naz, derin derin nefes al.

"Çünkü güzelim... Bora ve ben birbirimizden başkasıyla yapamayız..." dedi. Gülümsedim ve bacak bacak üzerine atıp arkama yaslandım. Böyle şeyleri genelde dizilerde filmlerde falan izlediğimi varsayarsak, oldukça havalı bir olaydı. Elbette, "yeni sevgili" olunca havalı oluyordu. Şanslıydım.

"İyi... O zaman Bora benden ayrılır, o da sensiz yapamayacağını anladığında." dedim, böyle bir şeyin olmayacağını ikimiz de biliyoruz GÜZELİM der gibi bakıyordum.

"Bora benden başkasını sevemez. Bunu o güzel aklına sok!" dedi, alaycı bir ses tonuyla. Sinirlenmiştim. Bu beni neden sinirlendiriyordu, bilemiyordum.

"Gerçekten mantıklı bir şeyler konuşacaksın sanmıştım ama bu saçmalıklarla uğraşamam. Bora'nın sözünü dinlemeli ve seni eve buyur etmemeliydim sanırım." dedim, ayağa kalkıp, bahçe kapısına doğru ilerleyerek.

"Ona çok aşığım..." dediğinde, olduğum yere çivilenmiştim.

"Ona çok aşığım..." dediğinde, olduğum yere çivilenmişim. Bir bu eksikti... Aşk neydi Naz?

Yeniden Elif'e döndüğümde, bakışlarındaki tehditkar hava gitmiş, yerine yalvaran bir gölge gelmişti. Koltuğa doğru küçük adımlarla ilerleyerek, bir kez daha oturdum. Tükürdüğümü yalamış gibi hissediyor ve vicdan yaptığıma inanamıyordum. Kısa bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra, incelen sesiyle konuşmaya başladı.

"Çok gençsin..." dedi, alaycı ifadesi gitmiş, gayet doğal ve içten bir hale bürünmüştü.

"Bora'ya kıyasla mı?" diye, düz bir ifadeyle sordum.

"Bora'ya... Bana... 20'li yaşlarında olmalısın..."

"24 yaşındayım."

"Bora'yla evlenmeye karar verdiğimiz yaştasın." dedi, buruk bir tebessümle. Kaşlarını havalandırdı, derin bir nefes aldı ve devam etti. "Liseden arkadaşız biz..."

"Saint Benoît'dan?" dedim, kendimden emin bir şekilde. Teşekkürler Google!

"Evet...14 yaşından beri tanışıyoruz... 11 sene boyunca beraberdik." dedi. ÇÜŞ! Şaşkınlığımı gizlemeye çalışmış, merakla onu dinliyordum.

"Sevgili olduğumuzda 17'mizdeydik. Lise bittikten sonra, Bora'yla beraber İngiltere'ye okumaya gittik. Ben moda okudum, o işletme... Dünyanın en iyi erkeğiydi Bora. Sıcak, çekici, tatlı, eğlenceli, romantik biraz da serseri..." dedi, gözyaşlarını engellemeye çalışarak. Kimden bahsediyor Naz, ben anlamadım. Boğazıma oturan yumrunun sebebini çözemiyordum, yaklaşık üç dakika otuz dört saniyedir üzerime çöken ağırlık, taşıyamayacağım yük etkisi yaratıyordu. Es verdiği konuşmasına biraz sonra devam etti.

"İstanbul'a döndükten sonra babasıyla arası açıldı. Arafta sıkışıp kaldı sanki. Gitgide başka bir adama dönüşmeye başladı. Ama yine de benim aşık olduğum adamdı, bir gülümsediği zaman her şeyi unuttuğum adam." dedi, yanaklarından süzülen yaşları silerek. Cesur bir kadındı Elif; ben kendimi onun yerine koyduğumda, bu yaptığını asla yapamayacağımın farkındaydım.

"Bir sene sonra babasını ve annesini çok acı bir şekilde kaybetti. Yasını tutamadan, şirketin başına geçmek zorunda kaldı, babasının işlerini devraldı. Birkaç ay sonra ablası da öldü. Her şey o zaman başladı. Artık arafta değil, karanlık taraftaydı sanki. Tanıyamıyordum onu. Tartışmalarımız arttı.

Onunla olmak katlanılmaz bir hâl almaya başlamıştı. Artık aramızdaki tutkunun bendeki etkisi bitmiş, sırf ondan başkasını tanımıyorum diye beraberdim onunla sanki... Bırakamıyordum." dedi.

"Bırakmak mı istedin?" diye sordum, dümdüz bir sesle.

"Evet. Çok defa. Sürekli gözlerine yerleşen hüznü beni mutsuz ediyordu. Eğlenceli bir adam değildi artık. Benim sevdiğim, aşık olduğum adam değildi. Başka biriydi." dedi. Onu anlamamı istiyordu. Ama anlaşılacak bir tarafı yoktu.

"Bir kaç ay içinde ailesinden üç kişi kaybetmiş. Normal değil mi?" diye sordum. Sikerler böyle aşkın ızdırabını, gözlerindeki hüznü onu mutsuz ediyormuş! Haspam!

"Normaldi ama daha çok gençtim... İdrak edemiyordum. Zaten bırakamadım da onu. Ayrılamadım işte. Evlenme teklifi ettiğinde, her şeyin daha güzel olabileceğine inandım. 24 yaşındaydım, hemen nişanlandık. Bir sene sonraya nikah tarihimizi aldık..." dedikten sonra, derin bir nefes aldı. "Yapamadım..." dedi, bir anda göz pınarlarından boşalan yaşlarla beraber. "Onu uğruna ölecek kadar çok sevmediğimi fark ettim." dedi ağlamasına ara vermeden. "Ölümü göze alamadım!" diye devam etti, hıçkırıklarının arasında.

Bora'nın söyledikleri aklıma gelmişti; "Sevdiğimi düşündükleri kadını öldürmek isteyecekler..." Dilime kelepçe vurulmuş bir şekilde, gözyaşları arasında konuşmaya çalışan Elif'i dinliyordum.

"Bora, yanındaki herhangi birine zarar gelmesine asla müsaade etmez, evet. O bir şeye 'Hayır.' diyorsa, seni korumak içindir. Bu hayırları çok sık olsa bile bilirsin seni düşündüğünü. Yasakları beni sıkıyordu artık onu anlamayı bırakmıştım. Ama bir şekilde katlanıyordum. Hele de beni sevdiğini biliyordum ya... Çok seviyordu beni. Gözünü kırpmadan öldü benim için. 'Seni mi öldürelim, Elif'i mi?' deseler, 'Beni!' derdi. Biliyordum. Ama ben o kadar sevmiyordum işte! Canımı, hayat standartlarımı Bora'ya emanet edemezdim. Yasaklarıyla dolu, ölümün kapımda olduğu bir hayatı seçemezdim." dedi.

"Evlenmekten vaz mı geçtin?" diye sordum düz bir sesle. İçimde bir yerlerde, Bora'nın acısını hissediyordum. Hissiz olmak istiyordum.

"Gizlice evlenecektik. Düğün yapamazdık. Tehlikeliydi. Bir sene boyunca her an kafamda evlilik fikrini tartıyordum. Baba olmayı çok istiyordu, her gün bize dair kurduğu hayalleri anlatıyordu bana. Ama ben anne olmak istemiyordum. Bu kadar tezat düşmüştük. Bedenim onunlaydı ama ruhum bambaşka bir dünyadaydı artık." dedi. Pişmanlığı sesinden akıyordu.

"Fark etmiyor muydu bunu?" diye sordum.

"Fark etmez olur mu? Ölmekten korktuğumun farkındaydı. Her gün... Her gün beni koruyacağına, başıma bir şey gelmeyeceğine dair sözler veriyordu bana. Korurdu da. Onun yanında başına bir şey gelmesi mümkün değildir zaten. Güçlüdür o. Her anlamda. Saatlerce çalışıyordu ama beni görmeden uyuyamıyordu. Mutlaka kapının önüne geliyor, beş dakika da olsa beni görüyordu. Güzel şeyler söyleyip, benim huzurlu uyumamı sağlıyordu." dedi.

Biriyle böyle olmanın ne demek olduğunu bilmiyordum. Birinin beni sevmesinin ne demek olduğundan bihaberdim. Elif şanslıydı; saçımı kökünden ayıracak kadar güçlü çeken bir adam ona "prenses" gibi davranmıştı. Benim değil; Elif'in kahramanıydı o. Yutkundum. Konuşamadım.

"Nikahımıza beş ay gibi bir zaman kaldığında ciddi ciddi konuştu benimle. 'Vazgeçebiliriz.' dedi. 'Vazgeçelim.' demek istedim ama onun yerine 'Seninle ölüme bile varım sevgilim.' dedim. Yalan söyledim." dedi.

"Neden?" diye sordum. Sormak istemedim. Duymak istemedim. Ama sordum. Elif, gözlerimin içine acıyla bakıyordu.

"Onu tamamen kaybetmekten korktum. Sevgisini, gülümsemesini ve bakışlarını kaybetmek istemedim." dedi, dünyanın en büyük yanlışını yaptığının bilincine varmış gibi bakıyordu. "Kendi canım daha kıymetliydi. Onunla değil, özgür yaşamak istiyordum ama onu kaybetmeye hazır değildim. Bir gün söylerim illaki cesaretimi toplayıp diye düşündüm. Söyledim de... Nikah günü." dedi, elleriyle yüzünü kapatarak. İşte bunu beklemiyordum. Donup kalmıştım.

"Bora'yı evleneceğiniz gün terk mi ettin?" diye sorduktan sonra, ağzım hala bir karış açıktı.

"Evet..."

"Yıkılmıştır." dedim zor çıkan sesimle, şu an o zamanki Bora'dan bir farkım yok gibiydi.

"Bora yıkılmaz... Sağlam bir kaya gibidir. O gün, nikah memuru içeride, biz yan odadayız, yapamayacağımı söyledim. Gözlerimin içine o kadar güzel baktı ki... Bir daha da öyle bakmadı zaten. 'Keşke bugüne kadar beklemeseydin bunu itiraf etmek için. Yapamayacağının farkındaydım. Ben bugün, içimdeki seni öldürmek için buraya geldim. Üstündeki gelinliğin, benim içimdeki Elif'in kefeni.' dedi. Dudaklarıma küçücük bir öpücük kondurdu ve gitti." dedi.

"Pişman mısınız?" diye sordum, gözyaşları dinmeyen kadının gözlerinin içine bakarak. Pişmandı. Çok pişmandı, görüyordum.

"Gururu aşkından baskın çıkmaz sandım. Gelir peşimden, bırakmaz beni sandım. Tüm düşmanlarını yok eder, benim elimden tutar, ben o zamana kadar biraz nefes alırım, ileride evleniriz sandım. Ama o karanlığına daha çok gömüldü. Ben hayatıma birilerini aldım gözüne sokmak için, o benden daha da uzaklaştı. Kiskansın, canımı yakmak istesin, bana dokunan birisini mahvetsin istedim. Yapmadı. Umursamadı. Yine de onun hayatına birileri girmediği... Yani tek gecelik orospuları saymazsak... İyi hissediyordum. Beni affetmese bile hala sevdiğine emindim. Sonra dün... Bora Karabey... Seninle partiye geldi." dedi, gözyaşlarını silerken. Yüzü ciddileşmiş, kaşları yeniden havalanmıştı. Bora'nın canını bu kadar çok yakan kadının canının yanmasını istiyordum.

"Kıskanıyorsun..." dedim, kaşlarını kaldırıp, başımı hafifçe öne eğmiştim. "Hakkın var mı? Beş sene geçmiş, gitmiş, bitmiş..."

"On beş sene de geçse... Bora benden, ben Bora'dan başkasıyla yapamayız." dedi, imalı bir tavır ve soğukkanlılıkla. "Onu kaldırmak, yanına yakışmak, uyum sağlamak, onun sevgilisi olmak herkesin harcı değildir. Zor bir adam Bora; derin bir adam... Herkes sevemez onu."

"Sen de sevmedin?" dedi bir erkek sesi. Önce algılayamadım. Kulaklarıma dolan sesin Bora'ya ait olduğu, beynime Elif'le aynı anda iletilmişti sanki. Bakışlarımızı bahçe kapısından bize doğru yaklaşan adama çevirmiştik. Ben, ani bir refleksle yerimden kalkarken, Elif başını iki yana sallayarak bakışlarını "Yazık..." dercesine benim üzerime çevirmişti.

"Hoşgeldin..." dedim, kısık çıkan bir sesle. Gözlerimi Bora'yla buluşturamıyordum. Hiçbir şey söylemeden yanıma oturduğunda, ben de yerime oturmuştum; Bora arkasına yaslandı ve bacak bacak üzerine atıp, daha evvel duymadığım çok fazla alaycı bir ses tonuyla konuştu.

"Eveeeeet... Bayram değil seyran değil, eski sevgilim bizi neden ziyaret etti?" dedi Bora. Gözlerimi Elif'ten başka bir yere çeviremiyordum.

"Yeni sevgilini uyarmaya geldim. Seni nikahta terk etmek zorunda kalmasın diye. Yarım kaldı konuşmamız..." dedi Elif, Bora'nın alaylı çıkışına karşılık, öfkeyle yanıt vermişti. Çok fazla cesurdu. Kılına zarar gelmeyeceğini bilen kadının özgüvenine sahipti. Ya da artık ölmekten korkmuyordu. Gözleri benim gözlerimi bulduktan sonra devam etti. "Yani güzelim kıssadan hisse... Aşk güzel şey tabii, sevmek, eğlenmek, takılmak... Bora böyledir işte..."

Yüzümü istemsizce Bora'ya çevirdiğimde, gözlerini kısmış, yüzüne yerleştirdiği eğlenir gülüşle dudaklarını ısırıyor ve Elif'i izliyordu. Elif'in yüzüne tekrar baktığımda, devam etti. "Onun çekim gücü vardır, böyle seni kendine çeker. Şimdi benim anlattıklarım sana hikaye geliyordur muhakkak. Daha çok gençsin... Mafyaymış, düşmanmış, intikammış falan bunlar sana göre olmasa gerek... Bana göre de değildi. Ve ne yazık ki aşk için ölümü göze almak o kadar kolay olmuyor. Yol yakinken iyi düşün, iş ciddiye binerse şayet, bir kere daha terk edilmenin acısını yaşamasın Bora." dedi. Kıskançlık, damarlarındaki öfkeyi tetikliyordu. Bu duyguyu bilmiyordum.

Aşk için ölümü göze almak... Bora'nın kulağımın dibinde aptallık diye hakırdığı şey... Neden aşk için ölümün göze alınacağına inanmadığını anladım Bora; ama herkes senin eski sevgilin değil işte.

"Yani?" dedim, net ve düz bir ses tonuyla, gözlerimi bir an olsun Elif'ten çekmeden.

"Yani... 'Ölürüm.' demek kolay da, ölmek o kadar kolay olmaz. Can tatlıdır. Bora da bu gerçeği kabul etsin istiyorum. Bunu sadece benim değil, hiç kimsenin yapmayacağını bilsin. Heee, sen şimdi, Bora'ya yaranmak için, 'Ben senin için ölürüm.' falan dersin tabii. Ben de senin yerinde olsam, ben de öyle söylerdim. Malum söylemiştim de!" dedi, öfkeli ve telaşlı bir sesle.

"Vereceğim cevabı da bildiğine göre, benim bir şey söylememe pek gerek kalmadı. Uyarıların için çok teşekkür ederim, çok düşüncelisin." dedim Elif'e, yapmacık bir gülümseme göndererek. Ardından hemen yanımda oturan Bora'ya döndüm ve dudağının kenarına küçücük bir öpücük bıraktıktan sonra konuştum. "Ben odamızdayım. Misafirimizi yolcu ettikten sonra, sen de gel dinlenmeye. Yorgun gözüküyorsun." dedim, şefkatli bir ses tonuyla ve sıcacık gülümsememle. Gözlerimin içine kısa bir süre saklayamadığı şaşkın bakışlarıyla baktıktan sonra, başını "Tamam." anlamında salladı. Bu yaptığıma ben de, en az Bora kadar şaşkındım.

♠ □

Gerizekalı mıdır nedir? Hayır ben Bora'ya aşık olsam, anlattıklarını kısıksam ne olacak acaba? Gelmiş bir güzel giyinmiş kuşanmış bir de! Nikahı terk etmek ne demek ya?! Ulan biz sevdiğimiz insan için, kumarhaneye girip hile yapmışız, ölmeyi kaç kez göze almışız, başımıza silah dayamışız! Biri'yi yirirmik için bin sinin için ilirim dursun şimdi!

Yatağımın içine girmiş, sırtımı yatak başlığına yaslamış, kucağımdaki kalın yastağı tüm gücümle sıkıp, Elif'ten hıncımı çıkartmaya çalışıyordum. Tam on iki dakika geçmiş olmasına rağmen Bora hala yanıma

gelmemişti. Her ne kadar, sahte sevgilisi olsam da sonuçta gelmesi gerekiyordu. O BORA BURAYA GELECEKTİ! İnşallah gelirdi.

On altıncı dakikada, daha fazla dayanamayıp, terasa çıkıp bir sigara yaktığımda, Elif'in arabasına binip evden uzaklaştığını görmüştüm. Ardından, Bora'nın her yeri dolduran sesi, evin girişinden terasa kadar çıkıyordu.

"NASIL ALIRSINIZ İÇERİYE?"

"BENİM SÖZLERİM NE ZAMANDAN BERİ SON SÖZ DEĞİL?"

"EĞER BİR DAHA BÖYLE BİR SALAKLIK YAPARSANIZ, GÖZÜNÜZÜN YAŞINA BAKMAM!"

"DEĞİL NAZLI, FERİŐTAHI GELSE, BENİM SÖZÜMDEN DIŞARIYA IKMAYACAKSINIZ!" Heh Bora'cığım, o cümledeki Nazlı benim. Düşündüm de... Sen en iyisi benim yanıma gelme. Zaten şunun şurasında görüşmeyeli sadece yirmi bir dakika oldu. Gelip de ne yapacaksın?

Bora'nın ayak sesleri, terasa daha da yaklaştığında, kendimi terastan atmayı bir buçuk saniye kadar düşündüm. Keşke gerçekten sevgili olsaydık, trip atar üste çıkardım. SENİN ESKİ SEVGİLİN BENİM EVİME NASIL ADIM ATAR?! Gerçi o zaman bana, İÇERİYE ALAN SENSİN APTAL! diyebilirdi. Ama olsun, ben de BAĞEME ADIM ATMIŞTI AMA KENDİMİ EZDİRMEK İÇİN İÇERİYE ALDIM! diye üste çıkardım bir şekilde.

Bora, terasa çıkıp, salıncakta yanıma oturduğunda, ayakları yere değdiği için sallanmamı da durdurmuştu. En azından sallanmaya devam etseydik; o bana kükrerken ben salıncağın kaç tur yaptığını sayarak oyalanırdım.

"Bora gerçekten kötü bir niyetim yoktu." dedim, mahçup bir ifadeyle başımı önüme eğmiştim. Kendini acındır Naz, acısını senden çıkarmasın.

"Kızmadım." dedi, sigarasını yakarken. Yalan söylüyor Naz, az evvel bas bas bağırın babam değildi sonuçta!

"YALAN SÖYLÜYORSUN, AZ EVVEL BAS BAS BAĞIRAN BABAM DEĞİLDİ SONUÇTA!" diyerek gözlerimi ona dikmiştim. İç sesini dinleyip, dışından konuşan tek aptal sensin Naz, tebrikler. Elif gelse de Bora'nın sevgilisini katlettiğini görse keşke, ona da eğlence çıkar. Bora, gözlerini kısmış, beni anlamak istercesine bana bakıyordu.

"Uyumadın di mi...daha sen... hiç?" diye sordu. Kendisine şu an bağırmanın ne kadar saçma olduğunu kavrayacak kadar zeki olduğu için, bağırmana takılmamıştı bile. Bugün de çok şükür ölmeyecektim anlaşılın.

"Uyumadım... Ya ben şey... Aslında bağırarak istemedim yani, iç sesim dışımdan çıktı." dedim, yeniden başımı öne eğerek.

"Hee içinden bana sürekli bağıırıyorsun yani? Bunu öğrendiğim iyi oldu." dedi, hafifçe sırıtarak.

"Yok şey.. Her zaman değil. Yani bazen." dedim, dudaklarımı birbirine bastırarak, acaba daha ne kadar batacaktım?

"Takılıyorum boşver." dedi, baş parmağıyla işaret parmağını çeneme koymuş, başımı kaldırıyordu. Gözlerimiz bir kez daha keşişti.

"Kızmadın mı?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bugün sana kızasım yok." dedi, yumuşacık bir ses tonuyla. Emin misin yakışıklı? Mesela sana, sen yokken çalışma odasının şifresini çözüp, oraya girdiğimi ve şaha kalkmış at biblonu kırdığımı söylersem, bu sözü yutmak zorunda kalırsın. Ben Bora'ya tebessüm etmekle yetinirken, Bora devam etti. "Canını sıkacak bir şey söyledi mi?"

"Yoo... Bugün canımın sıkılası yoktu." dedim, ben de sesimi onun kadar yumuşacık ayarlamaya çalışmıştım. Belli belirsiz bir tebessüm gönderdi. Saniyeler süren tebessümünden cesaret alarak devam ettim. "Konuşmanın neresinde geldin, yani ne kadarını duydun?"

"Herkes sevemez onu falan gibi bir şeyler diyordu işte." dedi, umursamaz bir ifadeyle. Sonrasında, gözlerini yeniden benimle birleştirip devam etti. "Öncesinde duymam gereken şeyler mi vardı?"

"Senin bana anlatmadığın bazı şeyleri anlattı." dedim.

"Mesela?"

"İşte..." Derin bir nefes aldım, sanırım bazı şeyler sesli dile getirilmiyordu.

"Rahat ol Nazlı." dedi, yumuşacık bir ses tonuyla. Bakışları bende hipnoz etkisi yaratıyor, söylemeyesim varsa da her şeyi söylememe sebep oluyordu, bir kez daha.

"Birbirinizi ne kadar çok sevdiğinizi... Sonra İngiltere'ye gittiğinizi... Senin döndükten sonra bir arafa sıkıştığını. Acı bir şekilde, anne ve babanı kaybettiğini, ardından ablanı kaybettiğini-"

"Nasıl kaybettiğimi anlattı mı?"

"Hayır." dedim şaşkınlıkla. Sahi ben neden sormamıştım? Gözlerimi Bora'nın gözlerinden çekmeden devam ettim. "Sen anlatmak ister misin?"

"Başka ne dedi?" diye sordu, düz bir ses tonuyla. Ona bir soru yöneltmemişim gibi. Seninle sohbet etmiyor Naz, o sana soru sorabilir sadece unuttun mu?

"Sonra değiştiğini söyledi."

"Değişti mi dedi sadece?" diye sordu, alaycı bir ifadeyle. Sanki Elif'in çok daha açık konuştuğundan emin gibiydi. Gözlerini gözlerimden ayırıp, elindeki akmağa bakarak konuştu. "Onun cümlelerini sansrlemene gerek yok. Az çok tahmin edebiliyorum neler diyeceğini. Anlatmana da gerek yok aslında, sana ne kadarını söylediğini merak ettim. Ama tüm mevzuyla özetlemiş zaten." Ardından bakışlarını yeniden bana çevirdi. "Beş yıldır bunu herkese yapıyor, çok dinledim."

"Herkes?"

"Herkes... Neredeyse tüm ortak arkadaşlarımız. şu an bizim sevgili olmamızı, aynı evde yaşamamızı yediremiyor, çünkü ömrünün sonuna kadar böyle bir şeyle karşılaşmayacağını zannediyordu. Ne kadar ıldırımış olacağını kestiremediğim için bu eve girmemesi talimatını verdim. Ben yokken, senin canını yakmasından, kırılabilen bir şey söylenmesinden endişelendim." dedi, bakışları fazlaca derindi. Yutkundum...

"Bana hakaret etseydi, saçlarına yapışacaktım." dedim, bunu söylemeyi ben de beklemiyordum. Histerik bir kahkaha attı.

"İyi ki etmemiş o zaman, çünkü kadın kavgasından nefret ederim." dedi bıkkınlıkla.

"Seni evleneceğiniz gün terk etmiş..." dedim, sanki bir bilgisayar programıydım ve tuşuma basılmıştı, karşı tarafın tepkilerinden bağımsız konuşuyordum. Buruk olduğunu çaktırmamaya çalıştığı bir tebessüm yayıldı yüzüne ama gözleri onu ele veriyordu.

"Evet, damatlığımıla öylece bıraktı beni..." dedi, kısa bir süre sonra. Dalga geçerse acısı hafifler zannediyordu sanırım.

"O seni gerçekten sevemedi diye... Kimse seni sevmeyecek diye bir şey yok." dedim, sanki kalbindeki yarayı koparıp almak ister gibi.

"Kimse beni sevsin istemiyorum Nazlı." dedi, gözlerini gözlerime sabitleyerek. Kısa bir süre sonra devam etti. "Ona kızmıyorum. O beni gerçekten sevdi. Ama o şartlar altında doğru olanı yaptı. Bunu çok sonradan baktığımda görebildim, saklayacak değilim. Kimse kimse için ölmemeli." dedi. Son cümlesinde yaptığı vurgu, bana atılan bir taşı, farkındaydım.

"Madem doğru olanı yaptı... Onu neden hiç affetmedin?"

"Affettim." dedi, kendinden emin bir şekilde. Doğru söylediği, net bakışlarından belliydi.

"Doğru olanı yaptıysa ve sen de affettiysen neden birlikte olmadınız?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Çünkü affetmem veya doğru olanı yapması, bana ihanet ettiği gerçeğini değiştirmiyor. Ben ona güvenmiştim. Yapamayacağını hissediyordum, onunla konuşuyordum ve her defasında beni yanlış düşündüğüme ikna ediyordu. Eğer yapamayacağı, evlenemeyeceği aklına ilk düştüğünde bana söyleseydi, ikimiz de daha hafif yara alırdık. Bozulurdum, kızardım belki ama sonrasında bir şansı olurdu. Ben onu içimde, o gün öldürdüm Nazlı. Beni terk ettiği için değil, o kadar geç terk ettiği için." dedi, soğuk ve hissiz bir tonda.

"Onu artık gerçekten de sevmiyorsun..." dedim, şaşkınlığım biraz daha artmıştı.

"Tabii ki de sevmiyorum. Yanlış zamanda karşıma çıkan yanlış kişiydi benim için. Çok güzel günlerimiz oldu ama yaşandı, bitti. O da umarım bir ara bunu idrak edecek... Bana büyük bir ders verdi." dedi gözlerimin içine bakarak. Ardından gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Gölgeme bile güvenmemem gerektiğini öğrendim. Her gün yanımda varmış ama aslında hiç yokmuş. Hayret ediyorum şimdi, nasıl bu kadar aptal olabildim acaba..." dedi. Yine kendi kendine konuşuyor gibiydi.

"Hayatına başka birisini alması sana koymadı mı?" diye sordum. Şaşkınlıkla bana döndü. Naz'cığım, karşıdaki asker arkadaşın değil bebeğim, bil istedim.

"Bir şey ya benimdir ya da değildir. Hiçbir şeye zorla sahip olmam ve zorla elimde tutmam. Benim olmayan şeyin kimde olduğuyla da ilgilenmem." dedi. Yani Elif gitmeyi seçmişti ve Bora onu o gün gerçekten de bitirmişti. Herhalde Bora sen olsaydı, Anıl'a aşık olduğu gün Anıl'ı silerdi Naz. Onun olmayan birisini sevmez, mücadele etmezdi.

"Sana 'mafya' dedi." dedim, Elif'i şikayet ediyor gibi bir halim vardı. İstemsiz attığı küçük kahkahayla, gözleri benimle yeniden kesişti.

"Ben de duydum onu." dedi, birden çatılan kaşları ile yüzüne yayılan alaycı sırıtma doğru orantılıydı.

"Ama sen, 'Hayır ben mafya değilim.' demedin." dedim, dünyanın en büyük analizini yapmışcasına.

"Demedim." dedi, konuyu nereye bağlayacağımın o da farkındaydı.

"O zaman sen mafya olduğunu kabul ediyor musun?" diye sordum, sesimi normal tonda ayarlamaya çalışsam da heyecanımı ve korkumu ele verdiğimden emindim.

"O sorunun cevabını öğrenmeden rahat edemeyeceksin di mi?" dedi, gülümseyerek.

"I-ıhh." Başımı iki yana sallamıştım.

"Mafya kelimesinden nefret ediyorum." dedi, bıkkınlıkla.

"Ne mafyasısın?" diye sordum. Naz'cım, bu ne cesaret bebeğim?

"Bütün mafya çeşitlerini biliyorsun galiba?" dedi, kaşlarını kaldırarak.

"Biraz." dedim, ciddi bir şekilde. Bu konuda kendimi ezdiremezdim, izlediğim mafya, aksiyon ve polisiye temalı Amerikan filmlerini ben bile sayamayabilirdim. Ya da bir ara say sen onları Naz...

"Hangisinden daha çok korkuyorsun?" diye sordu, iki kişilik salıncağın kol dayama yerine yaslanmış, bir ayağını kıvrımış, kollarını bağlamış, beni izliyordu.

"Organ mafyasından herhalde yaa... Hani seni kaçırıyorlar böbreğini, dalağını falan alıyorlar senden. Tövbe tövbee... Bayağı seni senden izinsiz, kesip biçiyorlar yani. Çok korkunç!" dedim, düşünürken bile tüylerim ürpermişti. Ardından, bir an durdum ve gözlerimi fal taşı gibi açarak konuştum. "Organ mafyası değilsin inşallah?"

"Kumarhanelerle ilgileniyorum ben." dedi, ciddi bir ses tonuyla.

"He sen o yüzdeeeeen... Kıbrıs'ta beni..... Heeee."

"Ve genelde benim mekanımda, hile yapan, beni aptal yerine koymaya çalışan, beni dolandırmaya kalkanların cezasını çok ağır ödetiyorum." dedi, kaşları yeniden havaya kalkmış, yapmaya çalıştığım her şeyi vurgulaya vurgulaya söylüyordu.

"Ben istisna oluyorum herhalde?" dedim gülümseyerek. Ben de arkama daha çok yaslanmış, dizlerimi karnıma çekmiştim.

"Yoo... Seni de sonuçta kendime mahkum ettim, 245 gün kadar..." dedi, ciddi gözükmeye çalışıyordu ama gözlerinin içi gülüyordu.

"Evet evet. Karşılığında arkadaşımın hayatını kurtardın... 'Öleceksin.' dedin ama o da yalan oldu. Tüh tüh tüh." dedim gülerek. Bir anda yüz hatları belirginleşti ve kaşlarını bir kez daha kaldırarak, hiç beklemeden konuştu.

"Arkadaşının... Hayatını?"

"Evet, Anıl'ın..." dedim gülümseyerek. Ne kastettiğini bir süre sonra anlayabilmişim ancak. Anıl'a aşısın ya Naz'cığım... Arkadaşım derken? Olayı fark ettiğimde ciddileşen yüz ifademle devam ettim. "Anıl'ın benim hayatımdaki sıfatı 'arkadaş' sonuçta. Çünkü başka hiçbir şey değiliz."

"Bana kızıyor musun?" diye sordu, ciddi bir ifadeyle. Anlamamıştım.

"Ne için?"

"Onunla bir ilişkiniz olabilirdi... Sevgili olurdunuz belki bir gün. Ama bu ihtimali elinden alıyorum. Yani... Hani... Herkes seni öldü bilecek ya..." dedi. Belli etmemeye çalıştığı endişeyi görebiliyordum, buruk bir tebessümle, ağzım birazcık açıldı ve nefesimi bıraktım.

"Anıl ve ben, ne bugün ne de yarın sevgili olamayız. Senin, benim elimden bir şey aldığın yok. Olsaydık olurduk zaten, bazı şeyler bu kadar basittir." dedim, gülümseyerek. Verdiğim cevap, hayatımı mahvetmediğini benden duyduğu için, içini rahatlatmış gibiydi. Gerçekten de mahvetmemişti. Ardından, başımı salıncak direğine yaslayarak devam ettim. "Neden, sevdiğin kadını öldürmek isteyecekler, bilmiyorum... Ama... Senin beni öldürmeyip öldü göstermen, yurt dışına göndermen, senin için büyük bir risk... Bu riski benim için göze almayabilirdin. Beni hiç tanımamana rağmen... Ben birden çok kere yaşamaktan vazgeçerken, sen benim ölmeme izin vermedin. Komik ama... Ve biliyorum, asla izin vermezsin de."

"Vermem." dedi, neredeyse kadifeleşen bir ses tonuyla, gözlerini gözlerimden ayırmadan. Gözlerimi kapattığımda, göz kapaklarımın beni uykuya çektiğini hissediyordum. Kollarını, dizlerimin arkasında hissettiğimde, beni kucağına aldığı anı anlamıştım. Bedenim yatağı hissederken, yatağın üzerindeki pikeyi göğsüme kadar örttü. Kapanan kapının sesi, uyumadan evvel duyduğum son şeydi.

Etraf hala karanlıktı. Saat gecenin bir yarısıydı, 1:41'di. Yalnızca 5 saat falan uyumuştum ama yine de uykumu almış gibi hissediyordum. Tüm gün, gelenden gidenden ve özellikle ELİF'TEN DOLAYI hiçbir şey yiyemediğimi hatırlatan karnımın guruldusuna daha fazla dayanamayıp odadan çıktım.

Bora da uyuyor olmalıydı. O yüzden, koridorun ışığını açmamakta fayda vardı, kapısının altından sızacak ışık belki onu uyandırabilirdi. Mutfağa indiğimde, kendime bir sandwich hazırlayıp, iştahla yedim. Ben yeniden uyurum zannetsem de gözlerim daha çok açılmış, beynim yeni bir günü karşılıyor gibiydi. Aklım, Bora'nın çalışma odasında gördüğüm dvd'lere kaydığında, film izlemeye karar verdim ama oraya giremezdim. Bildiğin usülden şaşma Naz! Aç dizüstü bilgisayarını, internetten izle.

Film izlerken bir şeyler atıştırmak en sevdiğim şeydi; tekrardan buzdolabına yöneldim. Dolapta bulduğum vişneli pasta beni kocaman gülümsetirken, kendime bir servis hazırlayıp, bir bardak da su alıp terasa çıkmaya karar verdim. En nihayetinde sigara içerek film izlemek gibisi yoktu. Üstelik Mart ayında olmamıza rağmen, hava güzeldi, tatlı bir esinti vardı. Karanlıkta zor da olsa terasa ulaşmayı başarmıştım, vişneli pastamla suyu sehpanın üzerine bıraktım.

Ardından odama doğru ilerledim; kucağıma laptop, şarj aleti ve telefonumu yerleştirdikten sonra karanlık koridorda yolumu bulmaya çalıştım. Laptopun kablosu yere deşiyor ve küçük bir tıkırtı yaratıyordu. İlerlemeyi bırakıp, kabloyu kendime doğru çekmeye çalışırken, tek elimle tuttuğum laptopun dengesini bozmuş, telefonumu yere düşürmüştüm; çıkan sestten korkup yerimde sıçradığımda laptop da yeri boylamıştı.

Koridorun ortasında, gecenin sessizliğinde bomba patlamış gibi çıkan ses karşılığında gözlerimi sımsıkı yumarak çakılı kalmıştım. Fakat, daha da korkutucu bir sesin duvarlara çarpmasıyla gözlerimi dehşetle açtım.

"KIPIRDAMA!"

"Benim..." dedim korkarak, ardından ışıklar açıldı. Bora, sinirden deliye dönmüş gözleriyle bana bakıyordu. Onu ilk defa eşofmanla görüyordum, üstelik üzerinde hiçbir şey yoktu. Kusursuz bir vücuda sahipti. Göğüs kaslarından karın kaslarına, oradan kol kaslarına ve beli normalden biraz düşük eşofmanın biraz üzerinden sergilenen adonislerine saniyelik bakışlar gönderdim. Omuzlarının genişliğini ilk defa bu kadar net görüyordum, köprücük kemikleri aklımı başımdan almaya yeterken yutkunmuştum. Allah, özenerek yaratmak konusunda Bora Karabey'e torpil geçmiş gibiydi. İş adamı ya da mafya değil de model olsaymışsın, yine de çok paralar kazanıp zengin olurmuşsun Bora'cım, maşallah!

"NİYE İŞİĞİ AÇMIYORSUN?" dedi. Demedi. Bağırıldı.

"Ben... Kapının altından ışık sızar da uyandırırım sandım seni... 'Uyandırılmayı sevmem.' demiştin." dedim mahçup çıkan bir sesle. Sanki şimdi kendiliğinden uyanmıştı da benimle alakası yoktu. Sakın vücuduna bakma Naz, gözlerinin içine bak. O gözler kaymayacak! "Hırsız mı sandın?" dedim daha da mahçup çıkmıştı sesim.

"Bu eve hırsız giremez Nazlı. Daha tehlikeli bir şey sandım. Yalnız yaşamıyorum artık." dedi, sitemle. Kısa bir süre gözlerimin içine baktı ve bana doğru ilerledi. Eğildiğinde, beline sıkıştırdığı silahın kabzasını görmek endişesinin ciddiyetiyle yüzleşmemi sağlamıştı. Yere düşürdüğüm laptop ve telefonu yerden kaldırdı.

"Odana mı gidiyordun?" dedi, sesini tamamen normal tona sabitlemişti.

"Hayır, terasa çıkacaktım. Film izleyecektim."

"Film mi?" diye sordu, şaşırılmış gibiydi. Ardından azarlar gibi devam etti. "Bu saatte film nereden çıktı?"

"Uyandım... Uykum kaçtı." dedim, yaramazlık yapmış çocuklardan bir farkım yoktu.

"Küçük bilgisayardan neden izliyorsun filmi?" diye sordu merakla. Gayette, büyüklüğünden ötürü yanımda taşımaktan dahi çekindiğim bir laptoptu bu. 17 inçti bir kere! Nasıl ezebilirdi benim laptopumun ekran boyutunu? Yüzüne, bu küçümsemesine kızdığımı çaktırmamaya çalışarak, "Başka nerede izleyecektim?" dercesine baktığımda devam etti. "Televizyonda izleyebilirdin salonda... Veya çalışma odamda bir sürü dvd var, onlardan seçsene." dedi. Gözlerim kocaman açılmıştı; demek beni çalışma odasına sokacaktı, işime gelirdi. Varsın, 17 inç laptopuna "küçük" desin Naz, boşver!

"Görebilir miyim?" diye sordum, gülümsüyordum. Yüzüme kısa bir süre baktıktan sonra, hiçbir şey söylemeden, koridorun sonuna doğru ilerledi. Yüzümü ona döndüğümde odama girdiğini gördüm ve kısa bir süre sonra, elinde telefonuyla odamdan geri çıktı. Koridorda tekrar yanıma ulaştığında, telefonumu bana uzattı ve yeniden ilerleyerek kendi odasına girdi. Sırtının omzuna yakın sol tarafında, küçük bir dövme vardı. Ortasında bir çizgi olmayan "A", ya da şapka işareti... Veya alt kenarı olsa üçgen olacak iki kenarın ortasında, içi dolu bir daire... Veya yuvarlak...

Olduğum yerde, öylece onu izliyordum. Yine çok kısa bir süre sonra, üzerine giydiği siyah kısa kollu bir tişörtle kendi odasından çıktı. Kapısını kapattığında, başı ve gözleriyle "Gelsene, neden orada bekliyorsun?" anlamına geldiğini sandığım bir işaret yaptı. Çünkü, olduğum yere mihlanmıştım. Ve ancak böyle bir işaret beni hareket ettirebilirdi. Merdivenin başına doğru ilerlediğimizde aniden durdum ve o da "Yine ne var?" dercesine, sorgulayan gözlerle bana bakıyordu.

"Dolapta vişneli pasta buldum da... Onu terasa çıkarmıştım. Onu da alabilir miyim?" diye sordum.

"Al Nazlı al." dedi bıkkınlıkla. Gecenin iki buçuğunda uyanmış ve çocuk eğliyordu sanki. Bıkmakta haklıydı.

Hızlı adımlarla terasa çıkıp pastamı aldıktan sonra, yanına ulaştım ve benim önüne geçmem için bana müsaade etti. Ben önde, o arkada inerken konuşmaya başladım.

"Vişneli pasta sever misin?" diye sordum.

"Tatlı sevmem..." dedi, kestirip atar gibi.

"Hiç mi?" dedim, şaşkınlıkla. Merdivenin 11.basamağına gelmiştik.

"Hiç." diye cevap verdiğinde, merdivenlerden inmeyi bitirmiş, koridorda ben önde, o arkada çalışma odasına doğru ilerliyorduk.

"Vücudunun şeker ihtiyacını nasıl karşılıyorsun?" diye sordum.

"Meyvelerden." dediğinde, çalışma odasının önüne ulaşmıştık.

"Tatlı yemeden yaşayamam herhalde." diye ona şaşkınlıkla cevap verirken, çalışma odasının şifresini tuşlayıp odaya giriyordum. Bora da hemen arkamdan girmiş, kapıyı kapatmıştı. Odanın ortasındaki sehpa pasta tabağını bırakıp, kanepeye oturdum.

Bora, plazma ünitesinin köşesine yaslanmıştı. Kollarını bağlamış, sağ ayak bileğini sol ayak bileğinin üzerine dolamış ve öylece yüzüme bakıyordu. Gözlerimi ona dikerek, yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım ama başaramadım. Kollarını serbest bıraktığında, işaret parmağının tersiyle baş parmağının içini, çenesinin yanlarına götürdü ve bir süre sakallarıyla oynadı. Aramızda anlamsız ve gergin bir sessizlik oluşmuştu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum en sonunda, gözlerimi gözlerinden ayırmadan.

"Sen bu odanın şifresini nereden biliyorsun?" diye sordu, hızlıca kollarını yeniden bağlamıştı. Konuya girmek için, ona soru sormamı bekliyormuş gibi bir hali vardı.

"Şey... Eee... Şimdi şöyle..." diye gevelemeye başlamıştım.

"Nereden biliyorsun?"

"Şimdi ben bugün... Evi geziyordum. Öyle..."

"Şifreyi nereden biliyorsun Nazlı?" diye sordu bir kez daha, ses tonu birazcık yükselmiş, sesinde sabrımı zorlama dercesine bir ton vardı.

"Ama senin bana bugün hani kızasın yoktu?" dedim mutsuz ve sitemkar bir tavırla.

"Yoktu... Ama eğer biraz daha soruma cevap vermezsen, olacak." dedi, duruşunu bozmuyor, öylece bana bakıyordu.

"Zaafım var." dedim, dudaklarımı büzerek.

"Anlamadım?" dedi şaşkınlıkla.

"Bir yerde çözülmesi gereken bir şifre gördüğümde, elimde değil çözesim geliyor." dedim, başımı öne eğmiş, ellerimi birbirlerine kenetlemiştim.

"Şifreyi sen mi çözdün?" dedi, şaşkınlığı biraz daha artmıştı. Onun bu durumu sindirmesi için cevap vermeden beklemeye karar verdiğimde yeniden konuştu. "Nasıl çözdün?" diye sordu.

"Sana sayıları ne kadar çok sevdiğimi söylemiştim. Doğum gününün kombinasyonlarını denedim, tam 28 olasılık vardı, en sonunda 8 Temmuz 1987'nin rakamları olduğunu idrak ettim, plakan da zaten 8787'ydi." dedim, başımı yerden kaldırmadan. Alt dudağım, biraz öne çıkmış en amiyane tabirle karşısında bir embesil gibi duruyordum muhakkak.

"Doğum günümü nereden biliyorsun?" diye sordu bu kez de sorgu memuru bey.

"Go-ogle..." dedim. Muhtemelen yarın Google, "Nazlı Alaca ölü bulundu." şeklinde bir bilgi de içeriyor olacaktı.

"Yüzüme bak!" dedi, sesindeki uyarı tonu beni fazlaca korkutuyordu. Başımı kaldırdığımda yeniden gözlerimiz birleşti. "Benimle konuşurken, yüzüme bakman gerektiğini ne zaman öğreneceksin?" diye sordu. Cevabı benden beklemiyor gibi bir hali vardı. Sesini normal düzeyde ayarlasa bile bunu sakinlikle söylemediği belliydi. Cevap veremedim. Normal şartlarda özür dilerdim ama özür dilemememi isteyen de kendisiydi...

On bir saniye beni izledikten sonra, yanıma doğru yaklaşmaya başladı ve koltuğa oturdu. Yüzünü bana döndürdüğünde küçük bir kahkaha attı. Korku ve şaşkınlıkla yüzüne boş boş bakıyordum. Neye gülüyordu? Adamı da delirttin Naz!

"Kasanın da şifresini çözdün mü bari?" diye sordu, kaşları çatık dursa da yüzünde hafif bir sırıtma vardı.

"Bu odada kasa mı var?" dedim şaşkınlıkla. Sorduğum soruya karşılık dudaklarını hafifçe araladığında, konuşmasına izin vermeden devam ettim. "FİLMLERDEKİ GİBİ Mİ?" Bağırıyor muydum ben? Allah beni kahretmesindi.

"Odayı kurcalamadın mı yani?" diye sordu. Ne cevap versem inanmayacak gibi duruyordu.

"Bana ne canım senin odandan, benim derdim şifreleydi." dedim, sorduğu soruya hızlıca cevap vererek kasa konusuna geri dönmek istiyordum.

"Odaya girmediğine inanmam. Fazla meraklısın çünkü." dedi, yüzünde beni anlamaya çalışan bir hava vardı.

"Girdim odaya, şöyle genel bi baktım. Dvd'lerin sayısını saydım, kütüphanedeki kitaplara nutkum tutularak göz gezdirdim. He bir de şey..." dedim, cümlenin sonunda yine başımı öne eğmiştim.

"Bir de NEY Nazlı?" diye sorduğunda, yeniden başımı yerden kaldırmam gerektiğini hatırlayıp, yüzüne baktım.

"Love&Math var, kütüphanende..." derken, işaret parmağımla, yan tarafta kalan kütüphaneye bakmadan, kitabın yerini gösteriyordum. Bora, gözlerini sırtımda kalan yerin gerisiyle buluşturdu, kitabı bulup, yeniden yüzüme baktığında devam ettim. "Onu alacağım derken, önündeki atı yere düşürüp kırdım." dedim, mahçup bir ifadeyle. Gözlerini yeniden, az evvel gösterdiğim noktayla buluşturdu.

"Duruyor işte, kırılmamış." dedi, düz bir sesle.

"Kırdı vallahi. Ben kafasını, gövdesinin üzerine koydum. Kırıldığı belli olmasın diye." dedim, yapmacık olduğunu çaktırmamaya çalıştığım bir üzüntüyle.

"Sevim Hanım odadan çıktıktan sonra, o kırdı zannedeyim de, onu öldüreyim diye yani?" dedi alaycı bir ifadeyle.

"Öldürür müydün?" diye sordum. Gözlerim kocaman açılmıştı. Kısa bir süre yüzüme bakıp gülümsedi ve ardından sağ elini ensesine götürüp ovmaya başladı. Gözlerim sağ kolunda belirginleşen kol kaslarına takılırken, duyduğum alaycı sesiyle yeniden bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Acaba ben başıma cidden iş mi aldım?" diye sordu. Ama bana değil kendisine sordu galiba. Ben, Bora'nın ne demek istediğini idrak edemezken, yerinden kalktı ve plazma ünitesinin önüne geçip, sırtını tamamen bana dönerek konuştu. "Ne izlemek istersin?"

"Kasa?" dedim, biraz da ürkerek. Çok fazla ürkmem gerektiğinin bilincinde olmadan... Aniden bana döndü ve çatık kaşlarıyla, sen gerçek misin dercesine bakmaya başladı. "Kasanın şifresini çözebilir miyim?" Aldırış etmeden sordum, öleceksem de ölürdüm. Bir yerden sonra insan salıveriyor galiba Naz...

"Ciddi olamazsın!" dedi uyarıcı bir ses tonuyla. Bence de ciddi olamazdım. Takıntılarımı boşvermem gerekiyordu. İnsan, aşk uğruna nasıl ölmemeliyse, zaaf diye adlandırdığı takıntıları uğruna da ölmemeliydi.

"Vallahi kızacaksan da kız, ciddiğim. Sonuçta 'yalan söyleme' dedin, yalan mı söyleyeyim? Ciddi değilim dersem yalan söylemiş olurum. Sonuçta çünkü-"

"Offf!" diye iç çekti. Bir eliyle kaşlarını ve gözlerini kapatmış, yüzünü ovalıyordu. Olduğum yerden kalkıp, pastamı elime alıp, çıkış kapısına doğru ilerlediğimde arkamdan seslendi. "Nereye gidiyorsun acaba?"

"Odama!" dedim.Yüzümü onunla buluşturmadan, sırtım dönük bir şekilde, olduğum yerde durarak konuşmuştum.

"Sebep?"

"Benimle dalga geiyorun!" dedim, sesim normal tondan fazla çıkmış, sitem ediyordum.

"Sen bana sanki birazcık sesini mi yükselttin?"

"Hayır!" dedim. Yükseltiyordum oysa ki...

"Emin misin?"

"EVET EMİNİM!" diye bağırdım. üş Naz! Olduğum yerde gözlerimi sıkıca yumduğumda, bana doğru yaklaşan ayak sesleri gitgide artıyordu. Ses kesildiğinde, yanı başıma kadar gelmiş olduğunu hissedebiliyordum. Acındır kendini Naz! Gözlerimi açmadan konuşmaya devam ettim. "Çok kırıldım ama insan sevgilisinden bir kasa şifresi çözmesini esirger mi? Yani sonra değıştirirsin ne olacak ki sanki?"

Bir süre hiçbir ses duymadım, acaba gitmiş mi diye gözlerimi açtığmda, kapıya yaslanmış, az evvelki gibi kolları bağı, sağ ayak bileğı sol ayak bileğinin üzerinden düğümlemiş, gülümseyerek beni izlediğini gördüm. Bu gülümseme, "Seni öldüreceğim." anlamına gelmiyorduydu ben de bir şey bilmiyordum.

"O şifreyi çözüp, kasayı açmadan bu odadan çıkmayacaksın!" dedi. Evet bir şey bilmiyordum. Çünkü gülümsemesi, "Ölmekten beter edeceğim seni." anlamına geliyordu. Ama benim KİM olduğumu henüz bilmiyordu tabii. atık kaşlarına gülümseyerek baktığımda gözlerim kocaman açılmış, ağızım kulaklarıma kadar varmıştı. Benim gülümsememle, gözlerinin ışıldadığını fark ettim.

"Kasa nerede?" Heyecanla sormuştum. Gözleriyle, ünitenin yanındaki dolabı işaret ettiğinde, pasta tabağıyla beraber dolaba koştum. Dolabı ağtığında, büyük bir kırmızı kasayla karşılaştım. Gülümseyerek yeniden Bora'ya döndüğümde, kendine viski koymuştu. Arkamdaki koltuğa doğru ilerledi ve bacak bacak üzerine atarak arkasına yaslanıp beni izlemeye başladı. Yere bağdaş kurdum ve gözlerimi yeniden kasayla sabitledim.

Dört haneli şifre... Yok artık, koca kasa dört haneli bir şifreyle mi korunuyor? Aptallık! Acaba 8787 yapmış mıdır? Yok artık o kadar aptal olabilir mi bu adam daha neler?! Aklım ve kalbim her ne kadar yapmayacağını söylese de parmaklarım 8787'i tuşladığında, küçük ekranda "şifre doğru" yazısını gördüm. ş! Kocaman bir kahkaha attım ve yüzümü sol aprazıma dönerek Bora ile buluşturdum. Gülümsüyordu.

"Gerçekten mi? Yani bu kadar aptal olamazsın herhalde? Bu şifre çok basit!" dedim. Naz, adamın suratına dmdk APTAL dedin canım! Gülümsemesi daha da artarken, kaşlarını kaldırdı ve vurgulayarak konuştu.

"Aptal?"

"Yani kusura bakma ama... Odaya giren kasaya da girsin istemişsen artık... Bilemicem." diyerek kahkaha atmaya başladım. O da benim karşımda küçük bir kahkaha attıktan sonra, yüzüne yayılan alaycı gülümseme ile devam etti.

"Bana kasadaki kalemi verir misin Nazlı?" dedi.

"Kasada neden kalem var?" diye sordum, gülümseyerek.

"Sıradan bir kalem değil. Özel bir kalem o. Verir misin?"

"Tabii..." diyerek yeniden kasaya döndüm ve yuvarlak kulbu çevirdim. Ekranda bir uyarı belirdi. "İkinci şifreyi giriniz." Bu ne şimdi Naz? Kasanın benden istediği ikinci şifre on haneliydi. Yüzüm şaşkınlıkla kasılırken, Bora'nın sesiyle ona döndüm.

"E hadi bekliyorum... Bir tane kalem var zaten içinde, görmemiş olamazsın." dedi. Yüzündeki alaycı gülümseme geçmemiştir.

"Bora ikinci şifre on haneli!" dedim sitemle. Bu kadarını da çözemem dercesine bakıyordum.

"A-aaa? Sen onu çözmemiş miydin daha ya? E hani çok basit falan diyordun sen?"

"Ben onu ilk şifre için söylemiştim."

"E demek ki neymiş, anlamadan konuşmamak lazım. Yoksa APTAL durumuna KENDİ düşmüş insan." dedi, viskisinden bir yudum aldıktan sonra. Sinirimi bozacak kıvamda, dalga geçercesine gülümsüyordu. Aptalsın Naz!

"Ben bunu çözemem. 10 haneyi yani... Aslında çözerim de uzun sürer. Şimdi alarm falan devreye girer." dedim, konuyu kapatmaya çalışarak.

"Sen merak etme, özel güvenliğe bağlı, bilgim dahilinde olduğunu söylerim. Uzun da sürebilir ayrıca... Zaten o kasayı açmadan bu odadan çıkamayacaksın. Bence vakit kaybetme de başla." dedi, umursamaz bir tavırla. Gerçekten bağırmana ve "aptal" dememe kızdığı için mi böyle davranıyordu yoksa benimle dalga mı geçiyordu bilemiyordum. Ama anlamaya çalışırsam vereceği tepkiden de korkuyordum. Asık suratımı yeniden kasayla buluşturdum. Bora'ya dair bildiğim tek şey doğum tarihidir, oradan on haneye nasıl ulaşabilirdim ki.

"Annenin, babanın, kardeşinin, ablanın, Elif'in falan doğum tarihlerini bilmiyorum. Söyler misin? Onların kombinasyonlarını deneyeceğim." dedim, gözümü kasadan ayırmadan. Bu sırada rastgele sayılara basıyor, benim bir kasam olsa hangi şifreyle korurdum bunları deniyordum.

"Hiç kimsenin doğum günü değil. Al sana ipucu. Kıymetimi bil, bu kıyağı da kimseye yapmam." dedi net bir sesle. Ardından telefonu çaldı ve onu cevapladı. "Efendim.....Evet evet haberim var...Odanın kapısı kapanıp, şifre off'a döndükten sonra, kasayı yeniden korumaya alın...."

Yirmi beş dakikada, iki yüz kırk bir deneme yapmıştım. Hiçbiri değildi, lanet olasıca kasa açılmamakta direniyordu. Kırk beşinci dakikada, ayağa kalkmış, küçük adımlarla odanın içinde yürümeye başlamıştım. Bir saat on ikinci dakikada yere bağdaş kurmuş ve sayıları izleyerek pastamı yemeye başlamıştım. Bir saat on yedinci dakikada, kalktım ve sürahidene su doldurup, dört bardak su içtim. Bir saat otuz yedinci dakikada, elimdeki telefonda Bora Karabey adını internette aratmaya başladım. Artık ne sonuç çıkaracağımı ben de bilemiyordum. Google'ın 27.sayfasında, ülkedeki başka Bora'ları falan inceliyordum. Galiba dünyanın en yakışıklı Bora'sı bu odadaydı. Bora'nın cep telefonu numarasını dahi başından sonundan rakamlar çıkartarak denemiş ama asla kasayı açamamıştım.

Bora konuşmuyordu. Ben konuşmuyordum. Odadaki gergin bekleyiş sürüyordu. Sanki Survivor'daydık ve Acun benim üstün başarısızlığımı seyircilere aktarıyordu. Ama burası olsa olsa, son zamanların yeni

modası olan "Korku Evi" olabilirdi. Acaba, kasa açılır açılmaz kanlı elle falan mı karşılaşacaktım? Orada bile, yarışmacılar çıkış kapısını bulamazlarsa, iki saat sonunda evden çıkartılıyorlardı; oysa ben anahtarı bulamazsam çıkamayacaktım. Hamdi Bey, teklif yapmak için arar mıydı acaba? 1 Lira'yı dahi kabul edip, "Varım!" derdim. Kim milyoner olmak isterdi bilmiyordum ama ben istemiyordum. Ağırlığınca Altın'a bu kasa katılsa, kaç lira kazanırdı acaba? İşte benim beynimin akan suyunun stili de böyleydi. Bir arpa boyu yol gidememiştim.

Bora gözlerini benden ayırmıyor, üçüncü bardak viskisini yudumluyordu. Bir ara sıkılmış olacak ki, pencereye ilerleyip bir süre dışarıyı izlemişti. Acaba, o da mı ömrünün sonuna kadar benimle bu odada yaşayacaktı? Çünkü bu lanet olasıca kasayı açamayacağımdan emindim artık.

İki saat on birinci dakikada dizlerimin üzerine oturdum ve derin bir nefes verdim. Sıkılmışım. Egomun boş çıkmasına inanılmaz sinirliydim. Dört yüz on beş denemeden sonrasını saymayı da bırakmışım. Artık ne deneyip, ne denemediğimi dahi aklımda tutamıyordum.

Sonsuz döngüde bir ihtimal daha var, o da en basit şifre mi dersin Naz? 0123456789! HAYIR! BU DA DEĞİLDİ. Tersten olabilir miydi? 0987654321! Bora sandığımdan daha akıllıydı galiba! Tüm sinirimi kasadan çıkarmak istercesine, sağ avuç içimle kasaya hızlıca vurduğumda, çelik kasadan çıkan sesle beraber benim sesim de odanın içine yayılmıştı.

"Ahhhh!"

Bora hızlıca yanıma gelip, dizlerinin üzerinde oturduğunda, sağ elimi acısını azaltmak istercesine sallıyordum. Elimi, iki eliyle kavradığında, gözlerimi elime bakan yüzüne çevirdim. Dağınık saç ona kesinlikle çok yakışıyordu.

"İncittin büyük ihtimal, çok hızlı vurdun. O kasa çelikten!" dedi, yüzüme bakmadan. Ardından, sağ elimi dizlerimin üzerine bırakıp, ayağa kalktı. Elini bana uzattığında, başımı kaldırıp, gözlerimi gözleriyle buluşturdum. Sol elimi ona uzattım ve olduğum yerden kalkmama yardımcı oldu. Ben koltuğa oturuncaya kadar elimi bırakmadı. Odanın içindeki derin dondurucudan buz alıp, tişörtünü çıkarttı ve arasına buzlu yerleştirdi. Ben bakışlarımı bir kez daha kusursuz vücudunda gezdirirken, yanıma oturdu ve sol avcunun üzerine, sağ elimi yerleştirdi; elim, onun elinin içinde küçücük kalmıştı. Ne yaptığını gayet iyi biliyor bir şekilde, tişörtünün arasındaki buzlu, avcumun üzerinde gezdirmeye başladı; tüm dikkatini elime odaklamış bir şekilde konuştu.

"Bileğini de vurdun mu kasaya?"

"Hayır." dedim. Dikkatlice elime odaklanmış bakışlarını izlerken, gözlerim sürekli olarak köprücük kemiklerine kayıyor, kendimi telkinlemeye çalışıyor, yutkunuyordum. Çok güzel bir vücudu vardı. Farkında mıydı acaba?

"Ben hemen buz koymak lazım diye burada müdahale ettim. On dakika kalsın bu, sonra yukarı çıkıp saralım elini. Sabah ağrın çok olursa, doktora gideriz."

"Ben o şifreyi çözücem! Taktım kafaya!" dedim aldırış etmeden. Çatık kaşlarını benimle buluşturdu.

"2743051986"

"Yaaa neden söylüyorsun? Ben bulacaktım! Böyle tadı çıkmaz!" dedim mutsuz bir sitemle.

"Gördük tadını Nazlı! Kendine zarar verdin." dedi. Azarlıyordu. Kızıyordu. Sitem ediyordu.

"O rakamların neyin kombinasyonu olduğunu ben bulayım bari..." dedim, son çare olarak. Yarışmada hile yapılmasına karşıydım.

"Bir şeyin kombinasyonu değil. Rastgele her bir rakamı kullanarak oluşturdum. Tüm rakamlar eşit kullanılmış olsun diye, her ihtimale karşı. Zaten odaya girmeye cesaret edip, kasayı açmak isteyen bir yabancıнын, şifreyi üç kez yanlış girme şansı yok, anında enselenir. O yüzden de kimse şifreyi bulamaz." dedi, beni ikna etmeye çalışır gibi bir hali vardı.

"Bu kasa çok mu güvenli?" diye sordum, gözlerimi kasaya dikerek.

"Evet." dedi, o da istemsizce kasaya bakmıştı. Yeniden onun yüzüne baktığımda, o da gözlerini gözlerimin içine odakladı.

"Benim bazı dosyalarımı da kasanda saklar mısın?"

"Ne gibi dosyalar?" diye sordu merakla. Bir yandan da, sağ baş parmağıyla, avcunun üzerindeki elimi sanırım farkında olmadan okşuyor, bunu da avucumda gezdirmeye devam ediyordu.

"Şey benim... Üzerinde çalıştığım bazı ÖZEL matematik yöntemlerim ve geliştirdiğim formüllerim var. Gerçi kimse okuyamaz, özel alfabemle yazıyorum ama, yine de çalınırsa ben biterim. Güvende olmaları lazım."

"Özel alfabe mi?"

"Evet. Kimse anlamasın diye. Harfler yerine sayılar; sayılar yerine harfler kullanıyorum." dedim. Başını histerik bir kahkahayla iki yana sallamıştı.

"Tamam yarın koyarsın, ben sana şifreyi söylerim tekrardan koyacağın zaman. Yalnız dikkatli ol... Odada herhangi birisi varsa, şifreyi girme."

"2743051986" dedim. Ağzı bir parça açılmış, bana bakıyordu.

"Nasıl aklında tutabildin tek sefer duyduğun bir sayıyı?" diye sordu.

"Sayıları unutmam." dedim, çok normal bir şey söylemiş gibiydim.

"Gerçekten normal değilsin." dedi.

"Şifreni değiştir sen, eminim içinde önemli evrakların falan vardır. Ben sana veririm dosyamı sen koyarsın kasaya. Sana güveniyorum. Sen formüllerimi ve yöntemlerimi çalmazsın." dedim, gülümseyerek. Yüzünde oluşan, aydınlık bir gülümsemeyle elimi serbest bıraktı.

"Hadi saralım şu elini. Sonra da uyuyalım artık. Bir kaç saat sonra şirkete gideceğim ben."

"Pazar günü?" dedim, şaşkınlıkla.

"Evet. Yoğun bir ay geçiriyoruz. Begüm Hanım yüzünden Londra'ya gidince takvim kaydı." dedi sitele.

"Ben de geleyim mi?" diye sordum.

"Sevdin bakıyorum da HİÇ SANA GÖRE OLMAYAN şirketi?"

"Bilmem..." dedim, gerçekten de bilmiyordum; neden gitmek istiyordum ki?

Odadan çıkmam için, önceliği bana verdikten sonra, ışığı ve kapıyı kapattı. Ardından üst kata yöneldik ve merdivenleri çıkmaya başladık.

"Sen odana git, ben sargı bezini alıp geliyorum." dedikten sonra, odasına girdi. Ben de dediğini yapıp, odama doğru ilerledim.